VIII. évfolyam, 44. szám

1952. október 30.

Ludas Matyi

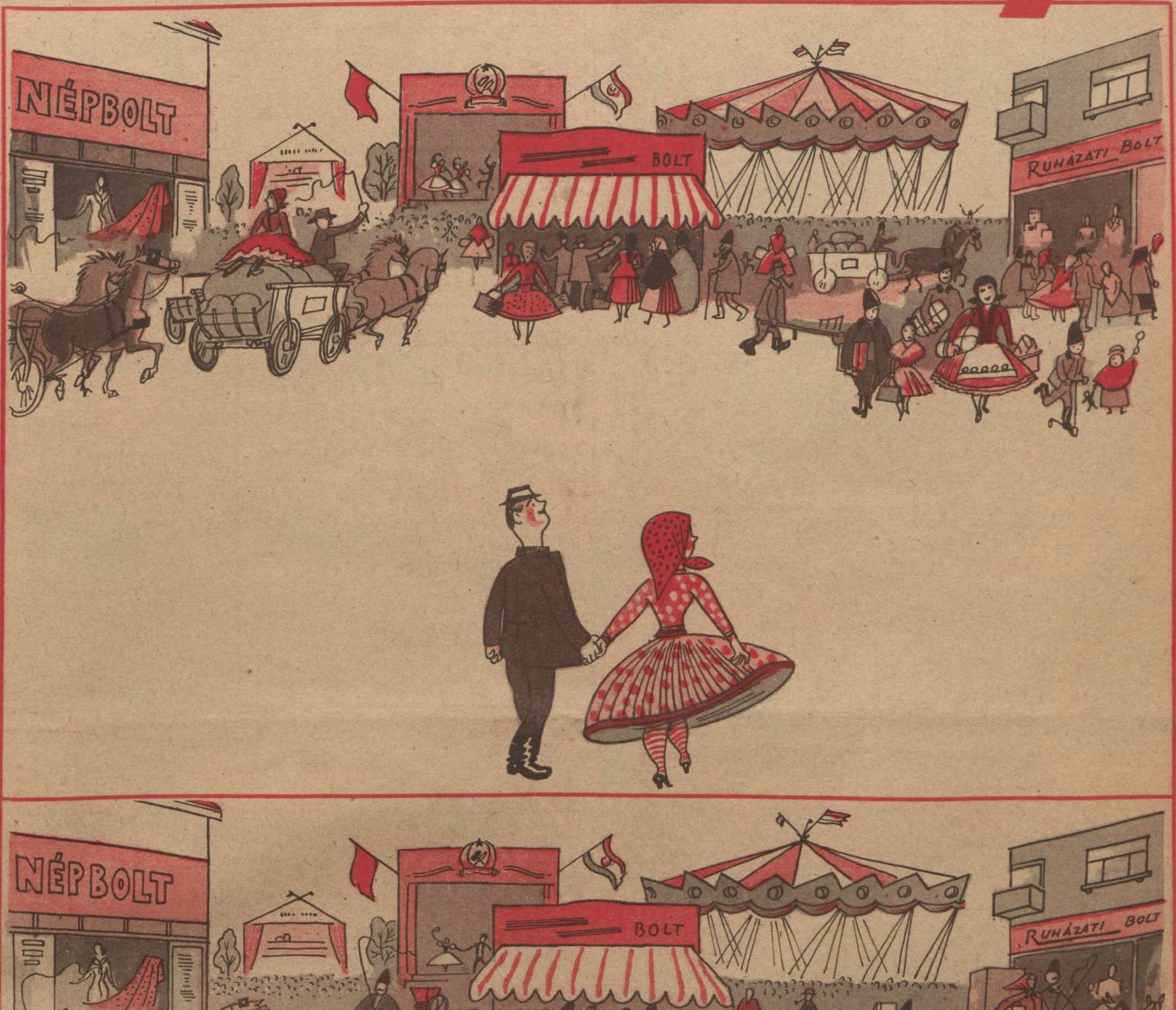
NÉPBOLT
BOLT
RUHÁZATI BOLT
NÉPBOLT
BOLT
RUHÁZATI BOLT

Egyszerű történet egy vidéki vásárról

70 fillér

A XIX. PÁRTKONGRESSZUS UTÁN

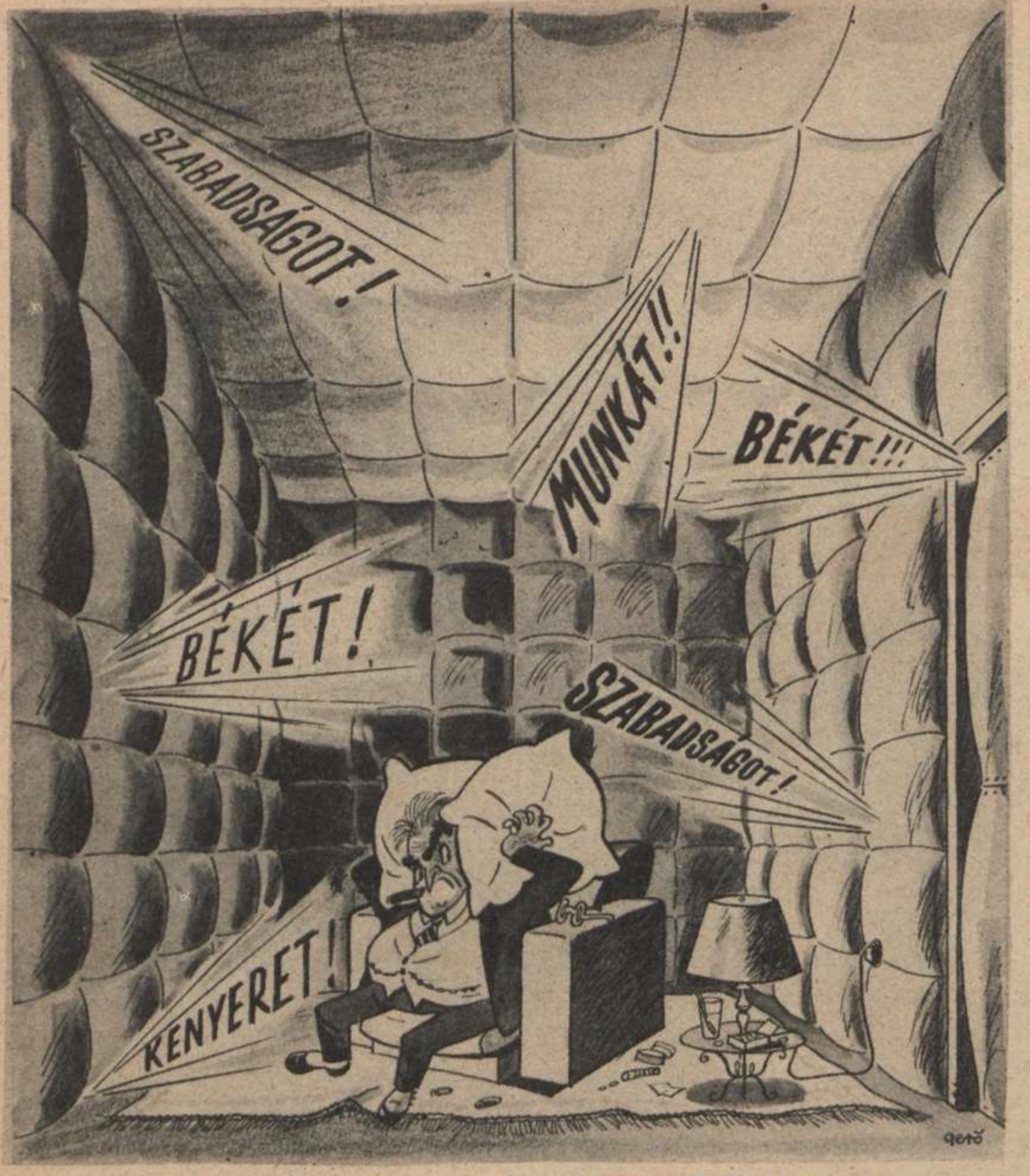
SZABADSÁGOT!
MUNKÁT!!
BÉKÉT!!!
BÉKÉT!
SZABADSÁGOT!
KENYERET!
gerő

Nyugati tőkés: Jaj nekem! Ezek a hangok egyre erősebbek lesznek!

Sajnos, ilyen elnök is van

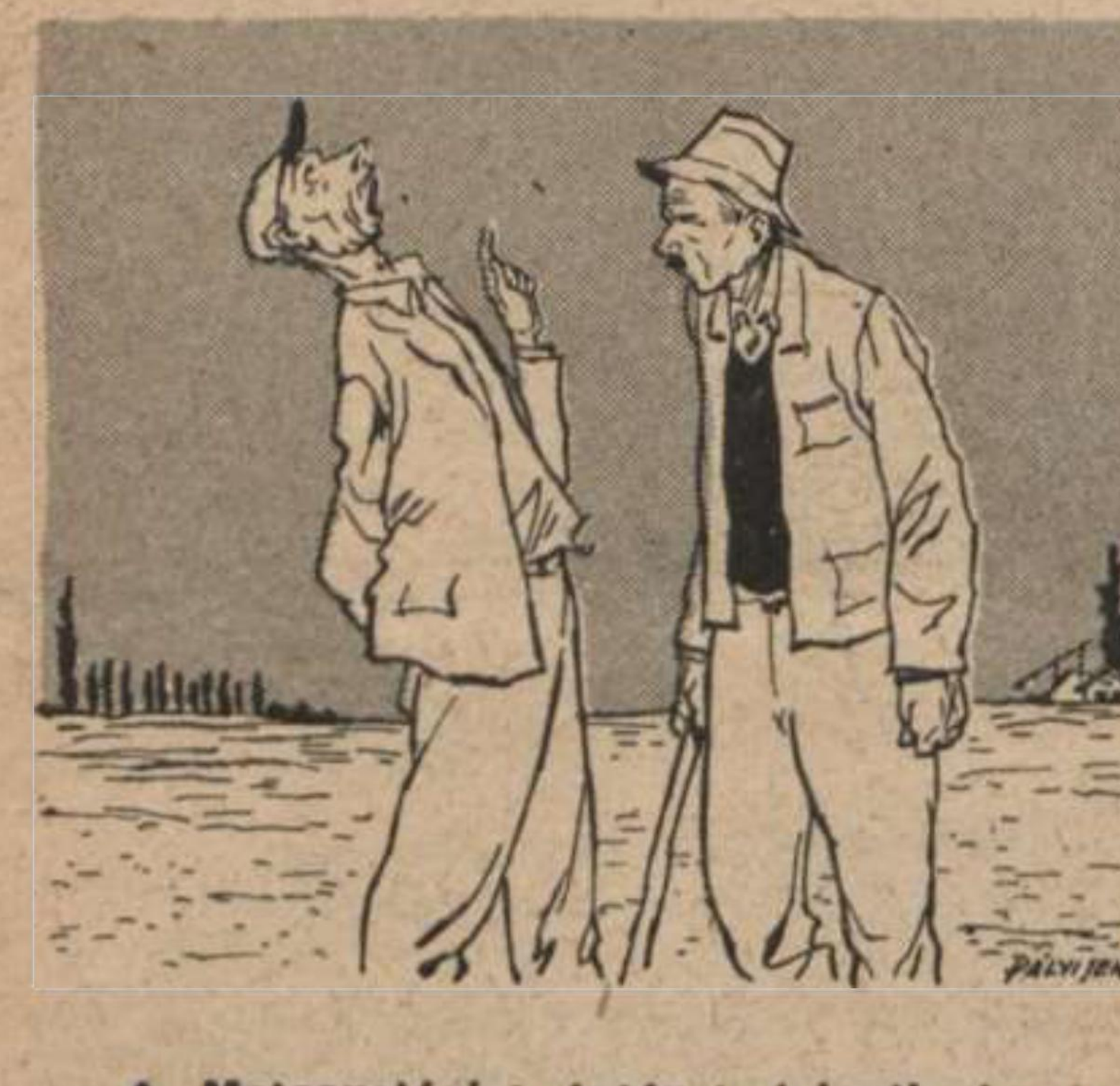

— A Meteorológiai Intézet jelenti, hogy felhős idő lesz itt-ott csapadékkal.

— No akkor ma se vetünk.

— Miért?

— Mert háthа itt lesz a csapadék és nem ott.

„Pincétől a padlásig" mozgalom indult a heverő lomok felkutatására

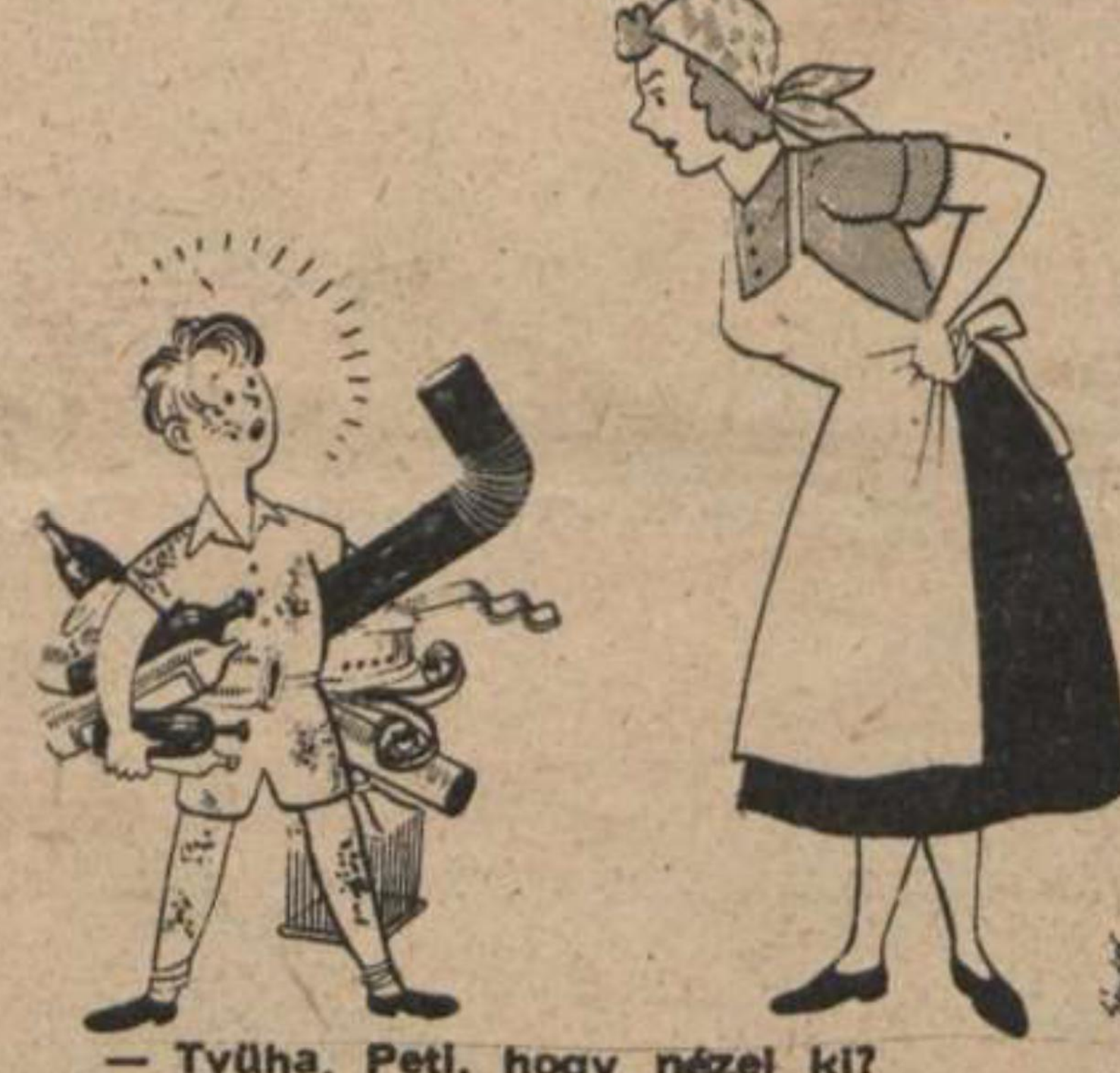

— Tyűha, Peti, hogy nézel ki?

— Nézd, anyuka, nem lehet egyszerre részt venni a pincepadlás- és a tisztasági mozgalomban!

Ötöst kaptam..

Margitka egyik nap jó hirt hoz haza az iskolából, a másik nap rossz hirt. Egyszer lelkendezve közli:

— Apu, faliújságfelelős lettem!

Néhány nap mulva viszont ezzel jön:

— Apu, elvették tőlem a faliújságfelelősséget, pedig én igazán nem csináltam semmit.

— Éppen az volt a baj — mondom zordonan, mert tőlem is ugyanezért vették el annakidején.

— Már az is baj, ha nem csinálok semmit? — mondja keserűen Margitka.

Ebben persze mi vagyunk a hibásak. A tulajdon fülemmel hallottam, amikor a mult héten a feleségem azt mondta a gyereknek:

— A tanitónéni panaszkodott, hogy megint rángattad a Kovács copfját. Igérd meg, hogy többet nem csinálsz semmit.

No de mindegy, most nem erről akarok beszélni, hanem az ötösömről. Margitka ezúttal a változatosság kedvéért megint jó hirt hozott. Sugárzó arccal állitott be:

— Apu, ötöst kaptál!

— Én? — kérdeztem meghökkenve. Legutóbb negyven évvel ezelőtt kaptam ötöst, de akkor egészen más hangsúlya volt a dolognak.

— Te, te, — ujjongott Margitka. — Azt mondta a tanitónéni, hogy mondjam meg apukámnak, hogy ötöst kap arra a dolgozatra, amit az én füzetembe irt. Örülsz neki?

És boldogan mosolygott rám, hogy ilyen örömet szerzett nekem. Mindig panaszkodtam ugyanis, hogy a szerkesztőim nem méltányolják eléggé az írásaimat.

— Te irtad a gyerek dolgozatát? — nézett rám gyanakodva a feleségem.

— Én nem! Csak segitettem neki!

— Igaz ez, Margit?

— Igaz hát! Apu csak az elején, meg a végén segitett, ám a többit azt én csináltam, magamba! Bent se volt apu a szobában, kiment káromkodni, hogy velem kell tölteni a drága idejét.

— És megmondtad ezt a tanitónéninek?

— Hogy apu káromkodik?

— Nem azt! Azt, hogy nem apu csinálta a dolgozatot.

Margit sértődötten vonta fel a szemöldökét:

— Dehogy mondtam! Nem vagyok én olyan!

A feleségem a fejéhez kapott. A saját fejéhez persze, ami frissen volt dauerolva. Nagy szó ez.

— Én még ilyen gyereket nem láttam. Ilyen kis csacsi. Hát mért nem mondtad meg, hogy ezt nem apu irta!

Margit csodálkozva nézett az anyjára:

— De anyu! Úgy dicsérte a tanitónéni aput! Azt mondta: Mondd meg édesapádnak, hogy látom, tud irni! Olyan büszke voltam rá!

g. m.

Értekezlet a „Der Stürmer" szerkesztőségében

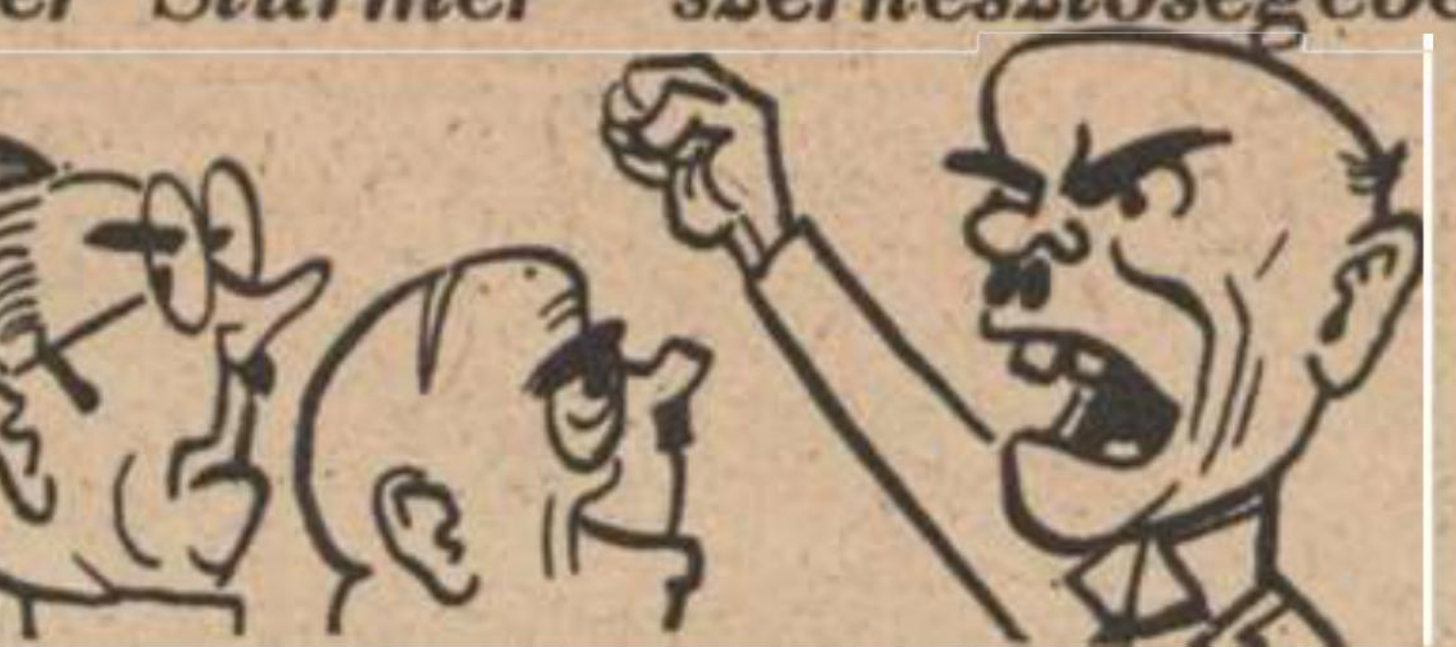

— Üdvözlöm önöket uraim lapunk újra való megjelenése alkalmából. Együtt van ismét a régi szerkesztőség.

— Áldott emlékezetű főszerkesztőnk, Julius Streicher kivételével.

— Javasolom, hogy egyperces néma felállással áldozzunk emlékének.

— Helyes! Pótlólag javasolom, hogy azon olvasóink emlékének is felállással tisztelegjünk, akik lapunk biztatására annakidején tömeggyilkosságok látszatába keveredtek és ezért 1945-ben életfogytiglani fegyházra ítélték őket.

— Fölösleges. Már szabadon bocsájtották valamennyit.

— Helyes. Akkor megkezdhetjük első szerkesztőségi értekezletünket. Hol kezdjük?

— Ahol 1945.-ben abbahagytuk...

— Igen... De... Mit fognak ehhez szólni az amerikai megszálló hatóságok?

— Semmit. Nem tudja, hogy a kiadóhivatal nem avatkozik bele a szerkesztőség munkájába?

Udvari udvariasság!

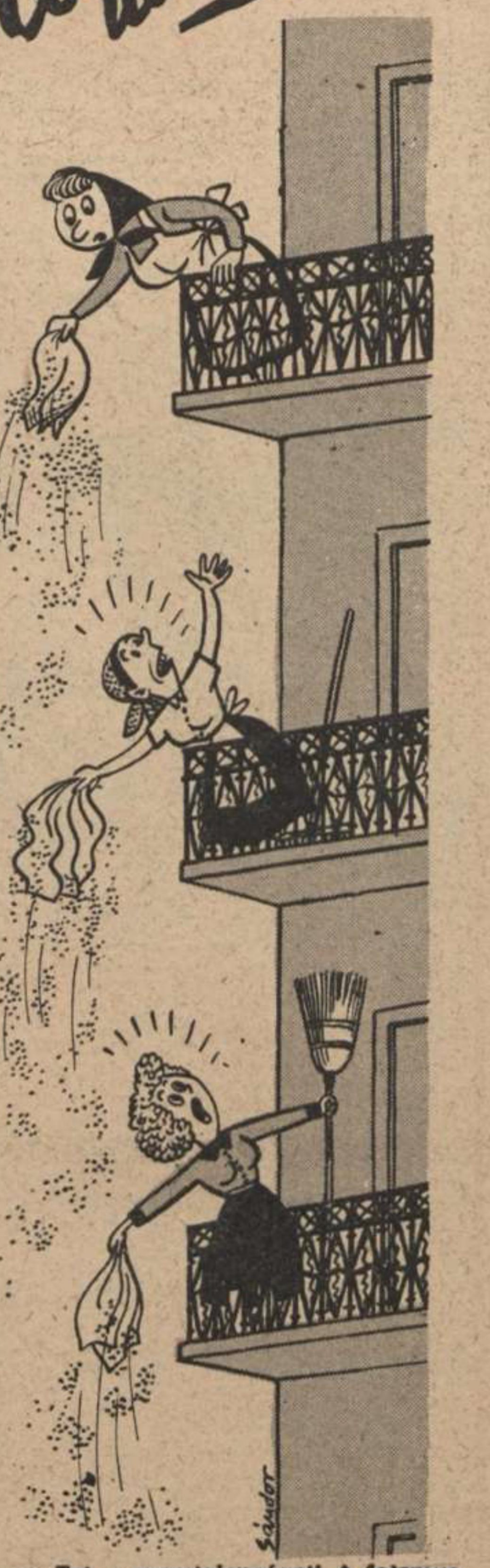

— Ezt a szemtelenséget! A fejemre rázza a porrongyot!

Ludas Matyi nem érti...

A Mezőgazdasági Értesítő szeptember 24-i számában a „Személyi ügyek" rovatában a következőt olvassuk:

Dicséretek.

A földművelésügyi miniszter Schuszter Lászlónét (Tangazdaságok Igazgatósága), mivel munkahelyén többizben ittas állapotban jelent meg, azonnali hatállyal elbocsátotta.

Nem tudjuk, hogy Schuszter Lászlónét azért dicsérték-e meg, mert ittas állapotban jelent meg a munkahelyén, vagy azért, mert azonnali hatálylyal elbocsátották. Az mindenesetre ténynek látszik, hogy aki a Mezőgazdasági Értesítő „Dicséretek" rovatában szerepel, az máris nézhet állás után.

Télen üdülők figyelmébe!

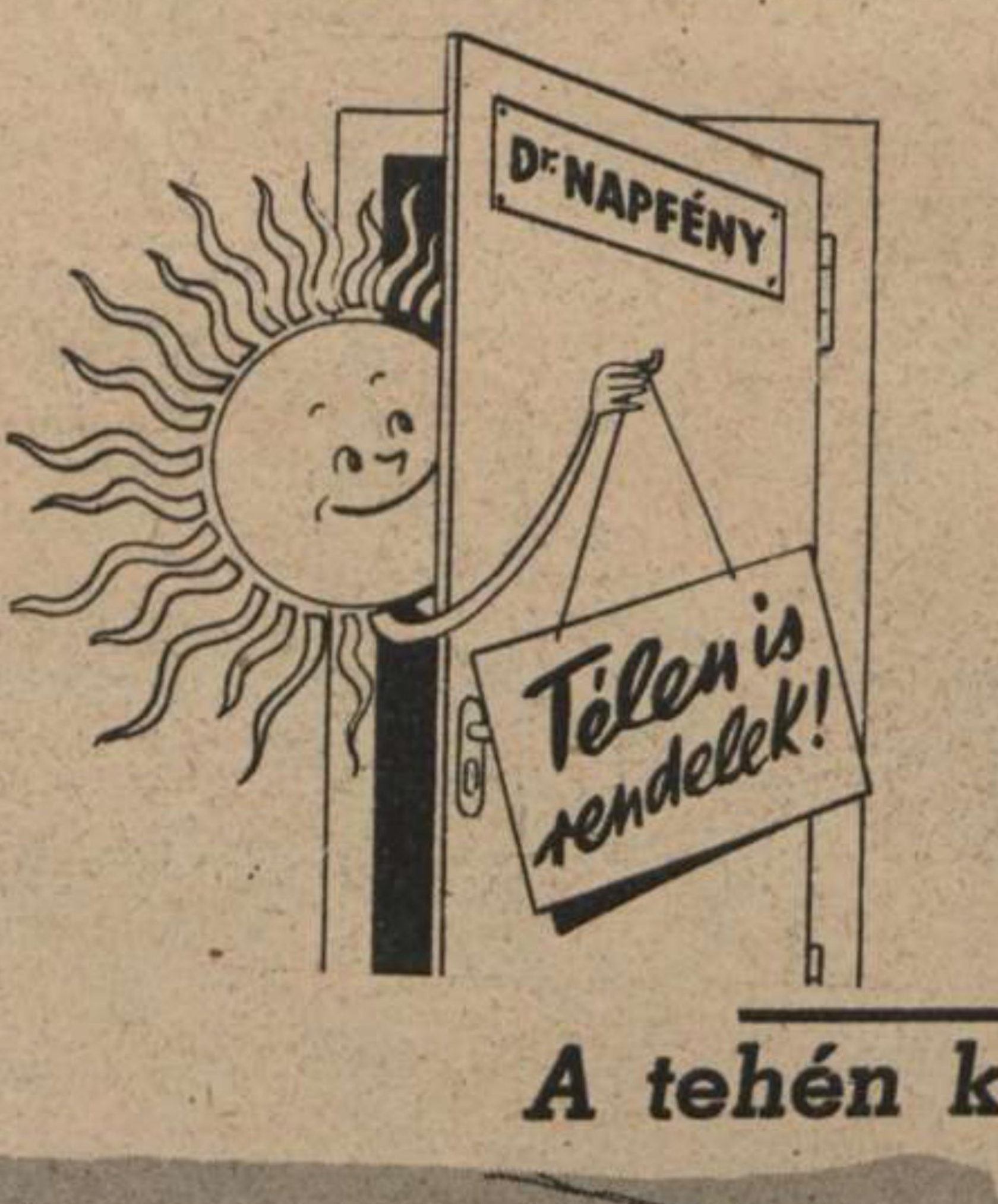

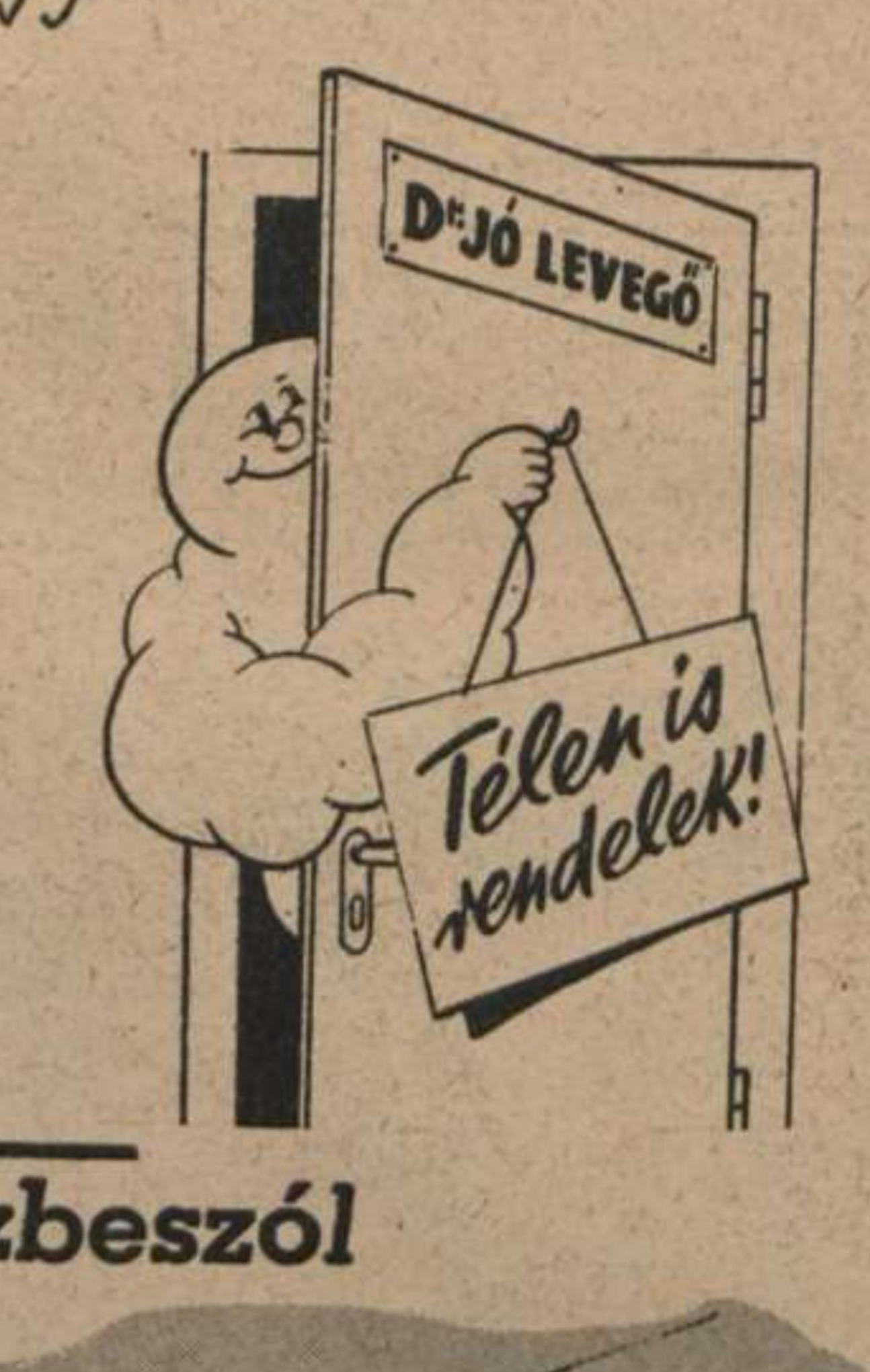

A tehén közbeszól

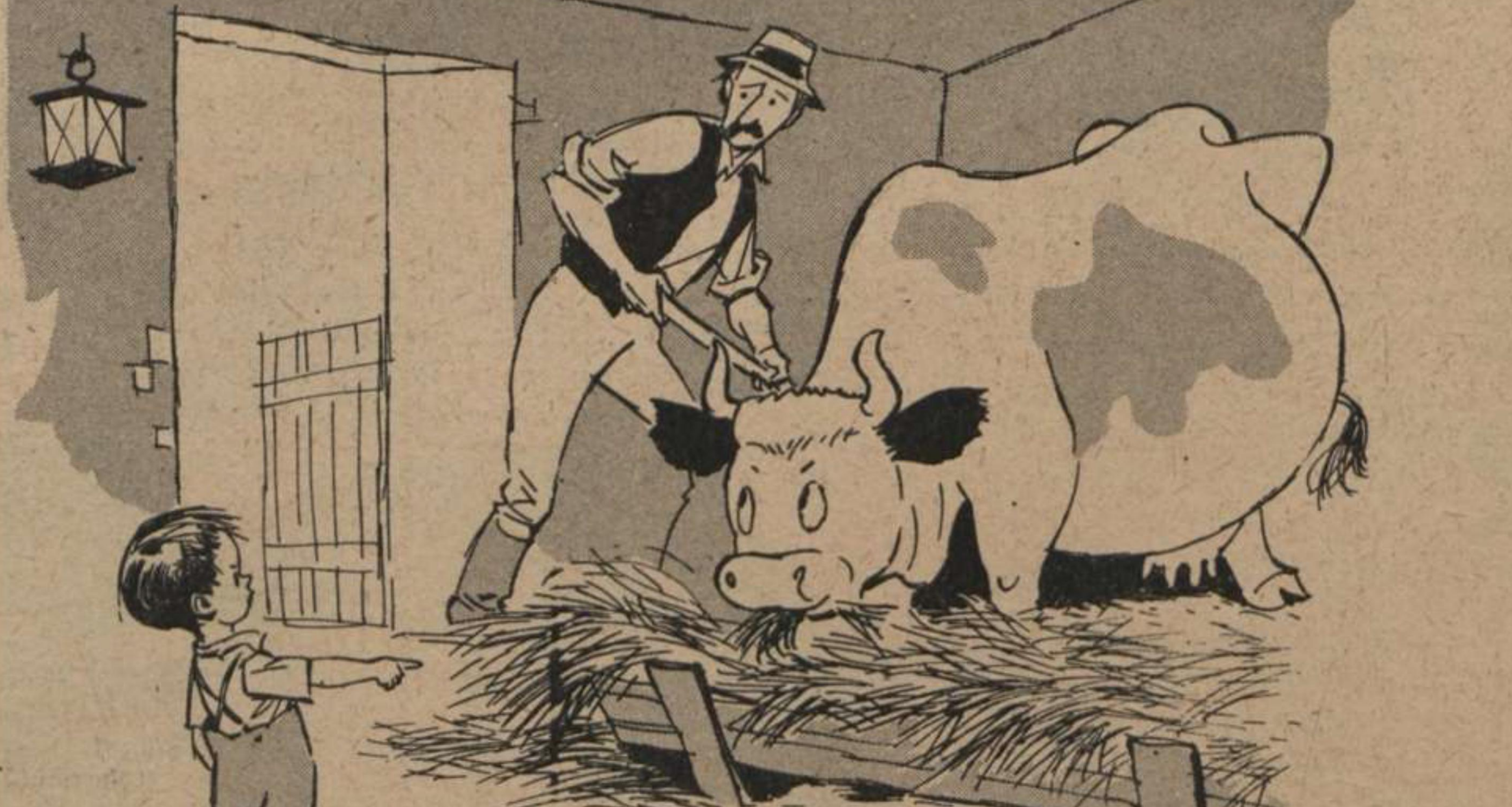

A Ferkó gyerek: Miska bácsi, mit eszik a tehén télen?

Csákó tehén: Azt én is szeretném tudni, mert a kedves Miska bácsi nem silózott semmit!

Svájcot is elárasztják az amerikai filmek

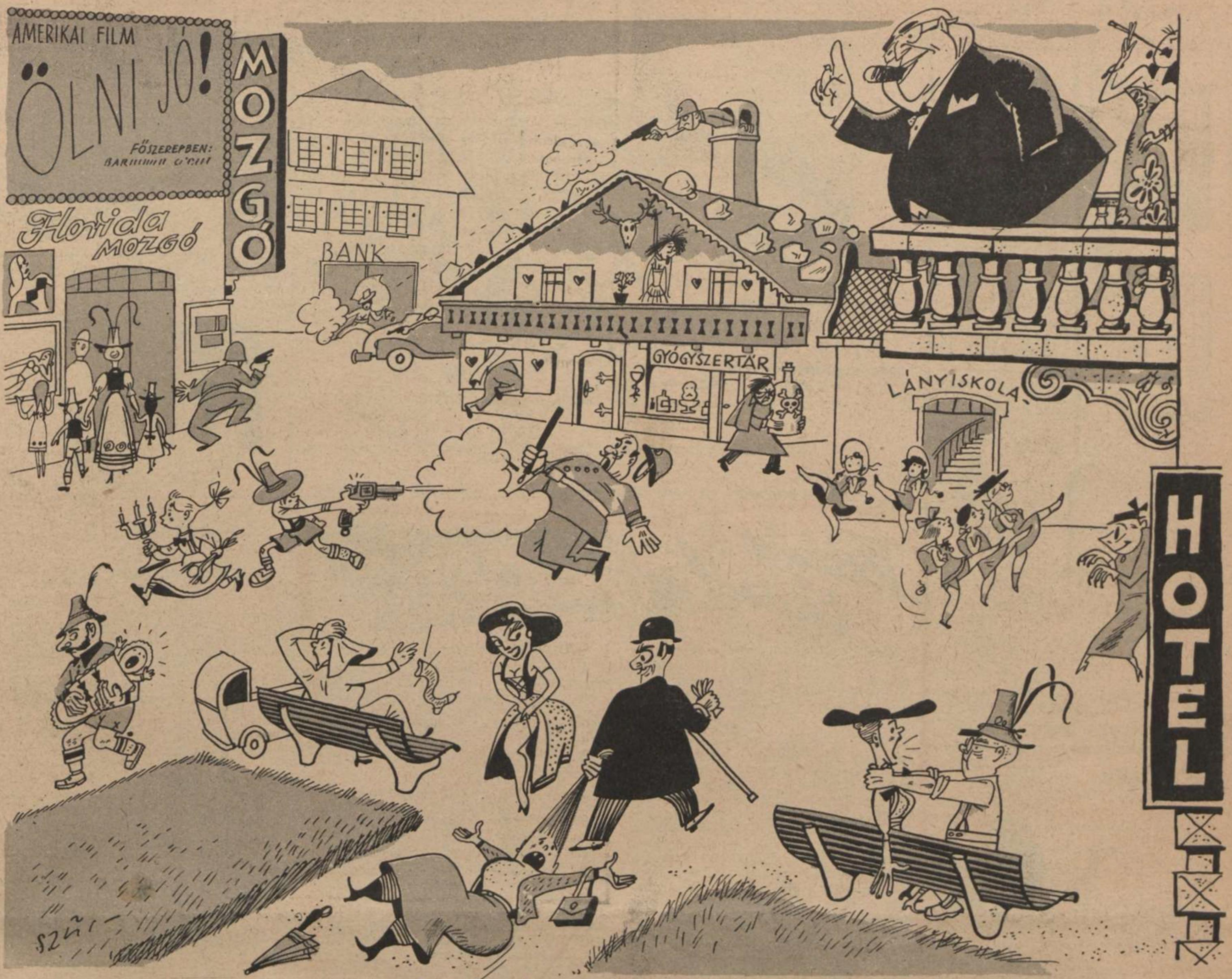

Amerikai filmvezér: Úgy veszem észre, sikere van a filmünknek . . .

Presztizskérdés

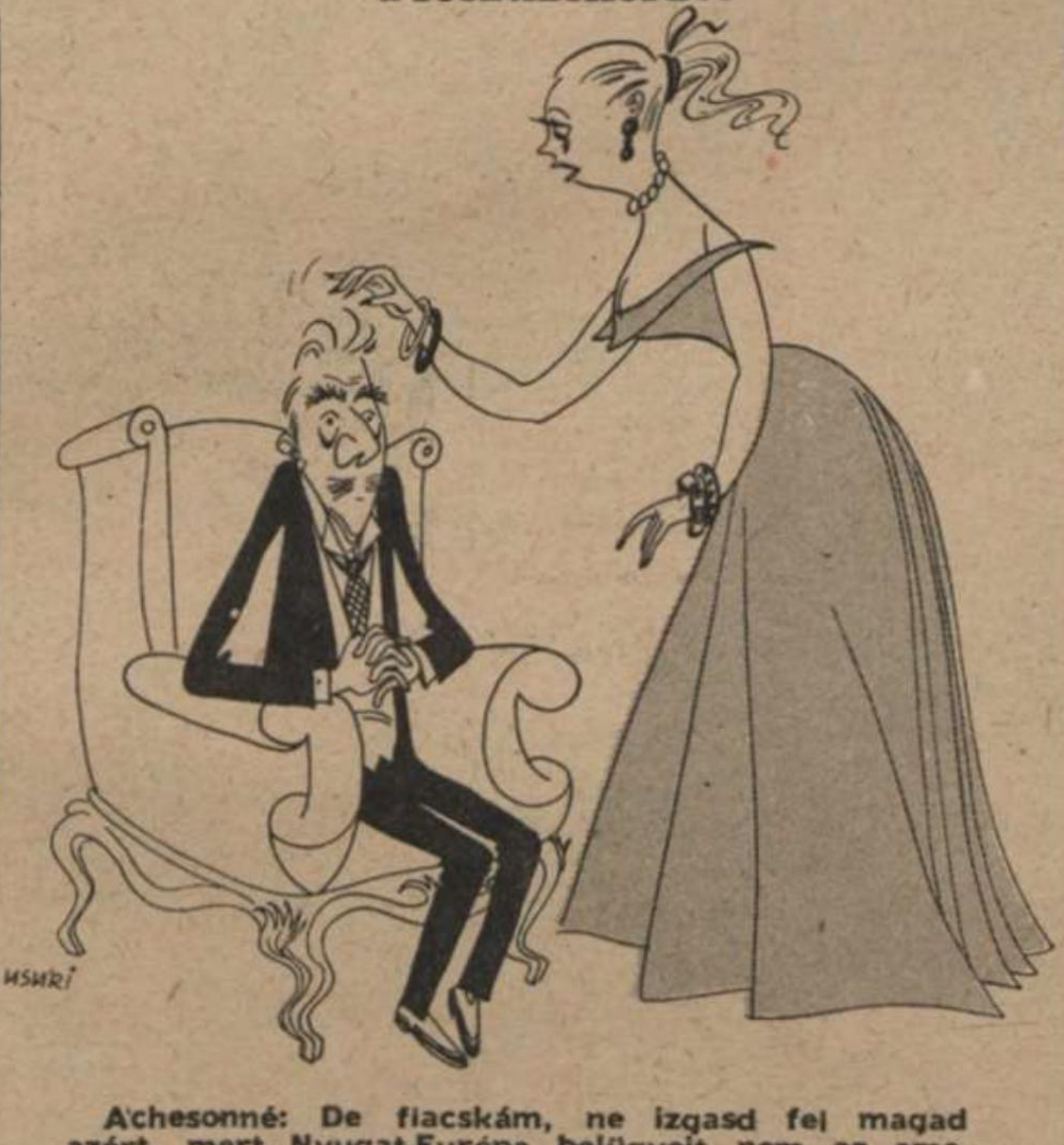

Achesonné: De fiacskám, ne izgasd fel magad azért, mert Nyugat-Európa belügyeit nem az amerikai külügyminisztérium, hanem az amerikai hadügyminisztérium intézi . . .

A milánói szociáldemokrata internacionálén

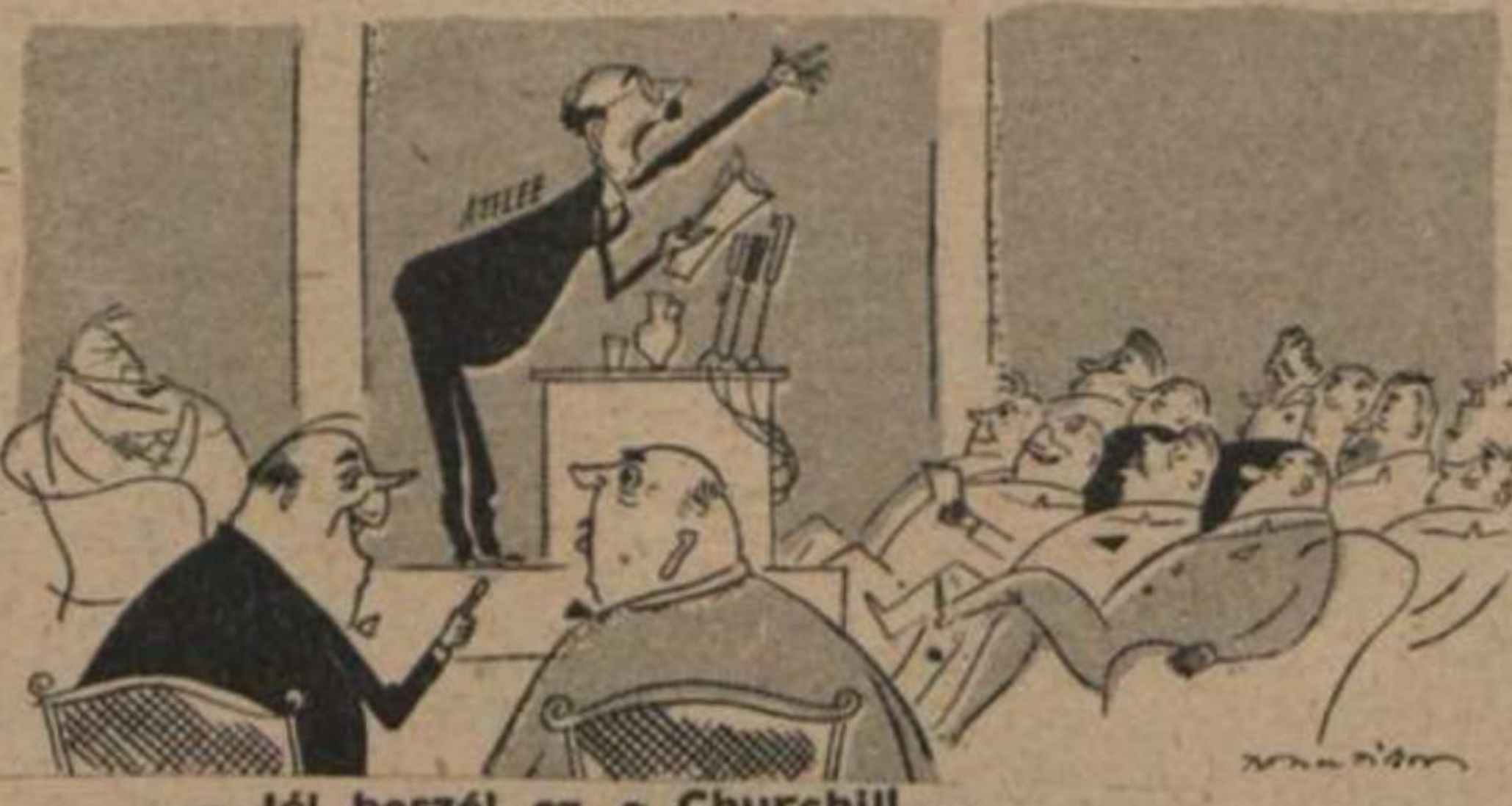

— Jól beszél ez a Churchill . . .
— Meg van maga őrülve? Ez az Attlee!
— De Churchill beszél belőle!

Részletek a brit oroszlán naplójából

Hétfő

Ma találkoztam egy kedves régi ismerősömmel, egy cirkuszi oroszlánnal. Panaszkodott, hogy karikákon kell neki átugrálnia és tüzet kell nyelnie. Megmondtam neki, hogy mit szólna az én helyemben? Igaz, hogy ugrálni már nem nagyon ugrálhatok, de viszont minden nap lenyeletik velem a békát. Azt mondta, hogy hagyjam a csudába ezt a jelképmesterséget, menjek el cirkuszi oroszlánnak. Közöltem vele, hogy már régen az vagyok.

Kedd

Churchill ma törvényjavaslatot készített, amely kivonja az amerikai megszállókat az angol törvények alól. Az amerikaiak azt csinálhatnak Angliában, amit akarnak. Elmentem Churchillhez és megkértem, hogy mentsen fel szimbólumi tisztségem alól, alkalmazzon inkább egy pincsikutyát szimbólumnak, az sokkal stílszerűbb. Winston azt felelte, hogy már ő is gondolkozott ezen, de a látszatot meg kell őrizni, megkért, hogy egyelőre maradjak. Maradok. Nekem már úgyis minden mindegy.

Szerda

Ma megint kaptam egy nagy pofont. Moszadik megszakította velünk a diplomáciai kapcsolatot. Megkérdeztem Churchilltől, hogy meddig kell még ettől a sok megszégyenítéstől szenvednem. Azt mondta, már csak egy pár hónapig, mert aztán már megszokom.

Csütörtök

Ma találkoztam a német sassal, amelyik 1945-ben a talpamat csókolgatta.

Amerikai tábornoki sapka volt rajta és nem fogadta a köszönésemet.

Péntek

Nagib ma megint leköpött. Nem bírom tovább. Szerzek valahonnan két shillinget, leborotváltatom a sörényemet és elmegyek coca-colát árulni.

Az amerikai segély népszerűsége és hatása

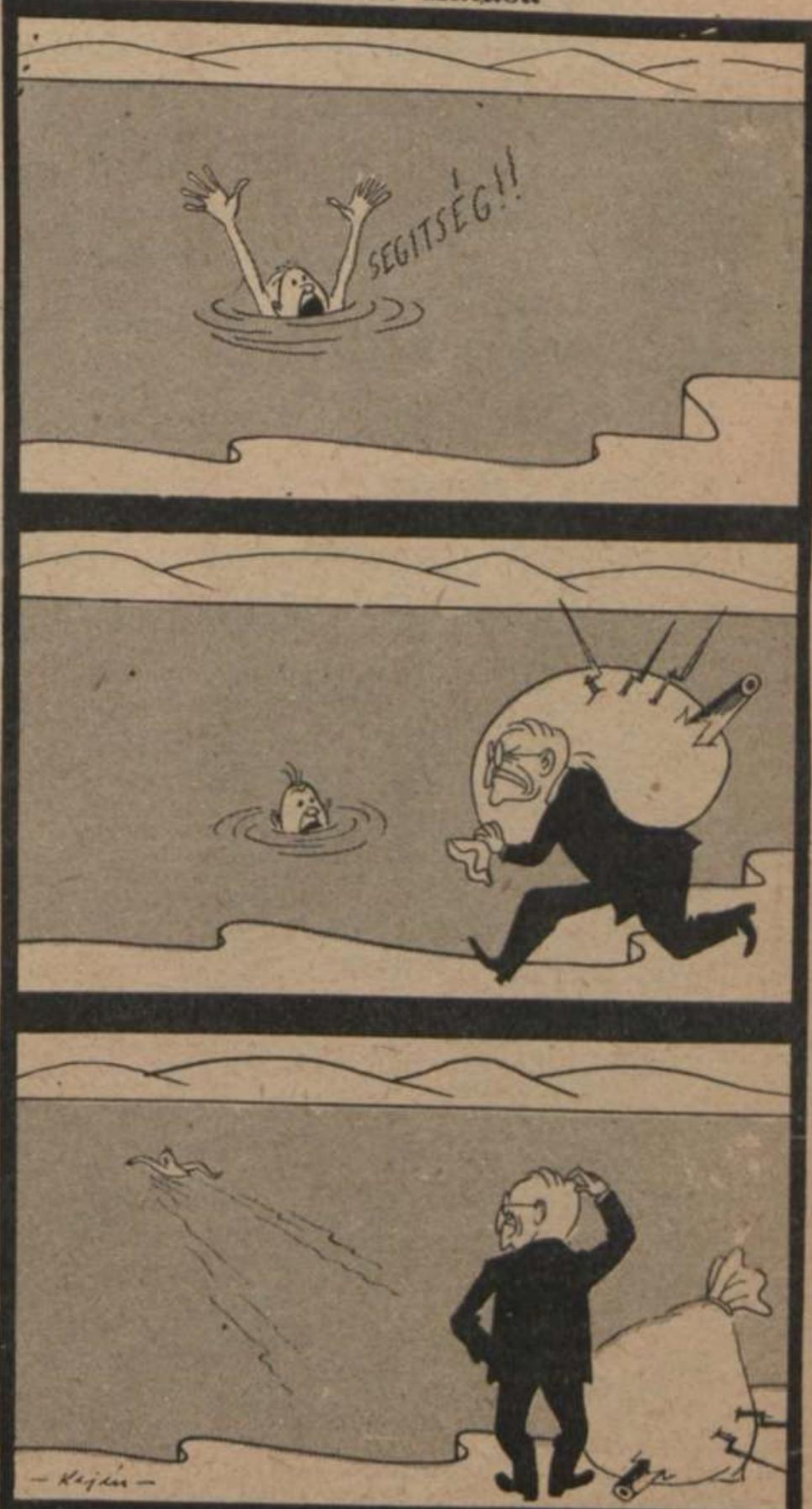

Ahol nem egészen jó a káderkiválasztás

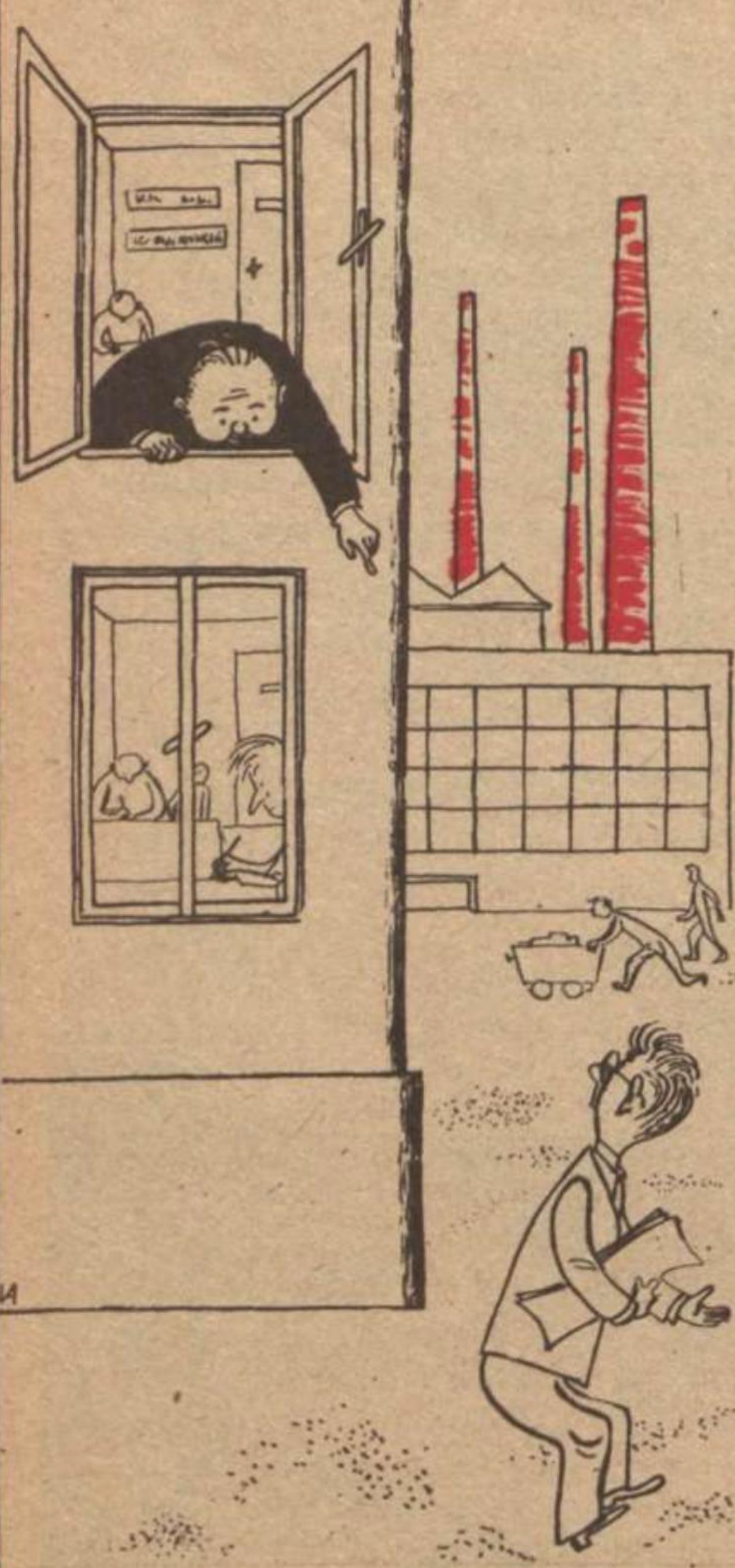

Személyzeti osztályvezető: Maga tetszik nekem! Nem akar műszaki tanfolyamra menni?

— De kérem! Én vagyok a műszaki tanfolyam vezetője!

A példa ragadós

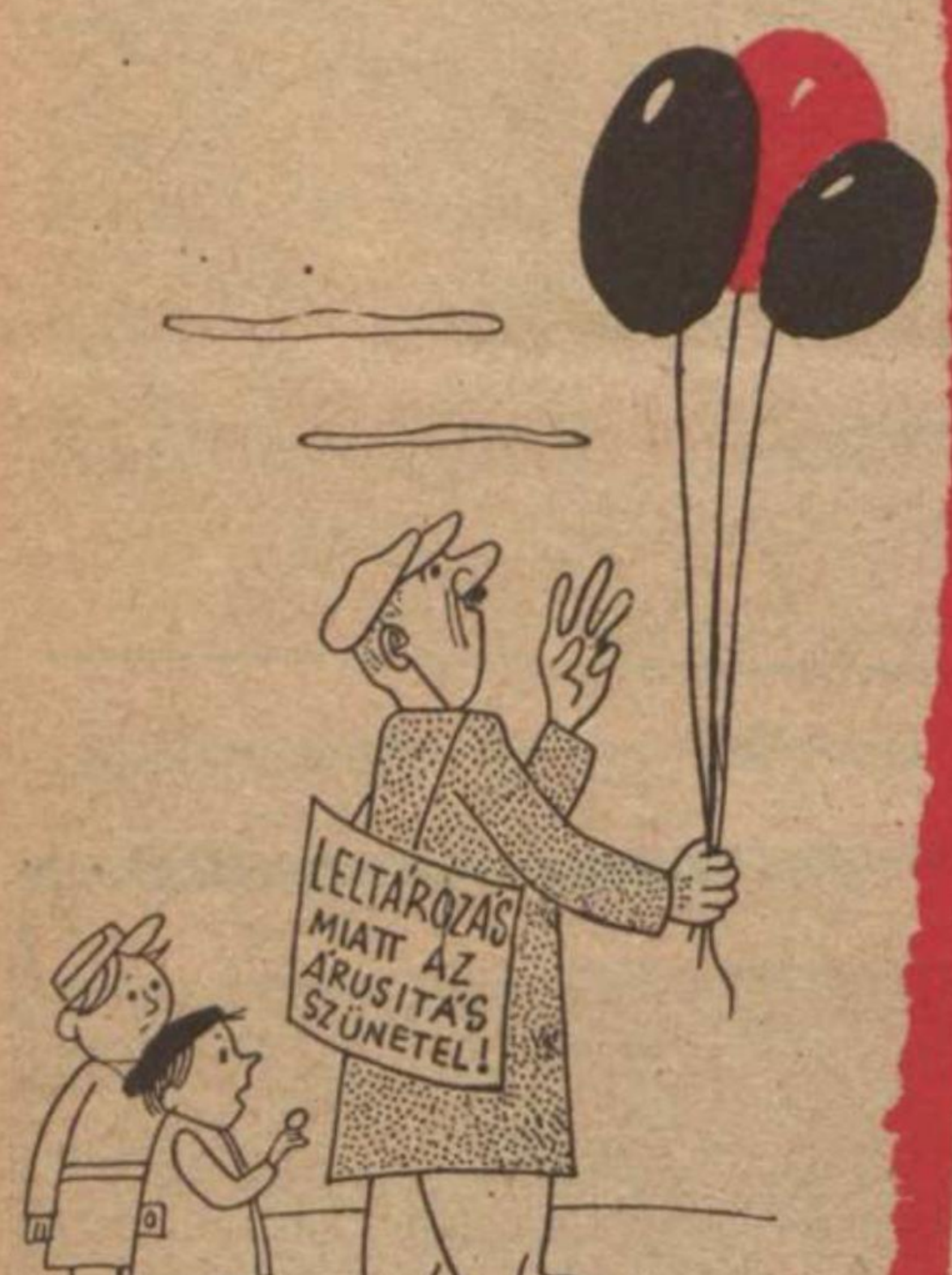
LELTÁROZÁS MIATT AZ ÁRUSITÁS SZÜNETEL!

Ősz a Szigeten

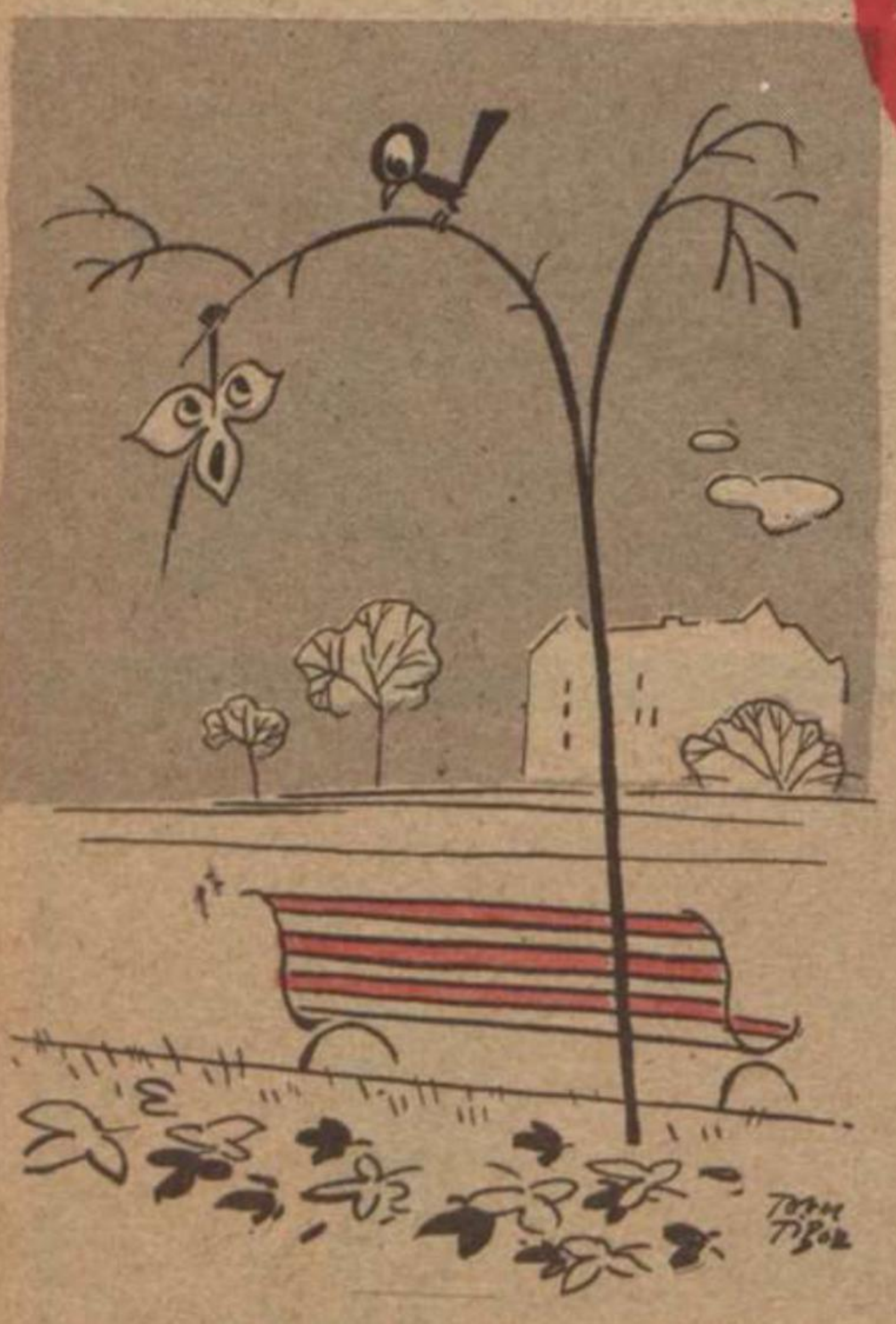

A falevél: Vigyen le, Veréb kartárs! Nem merek leugrani/. . .

A szent és az aláírása

(Az Esztergomi Szerszámgépgyárban szentek által aláirt levelekkel uszit a klerikális reakció a munkaverseny ellen.)

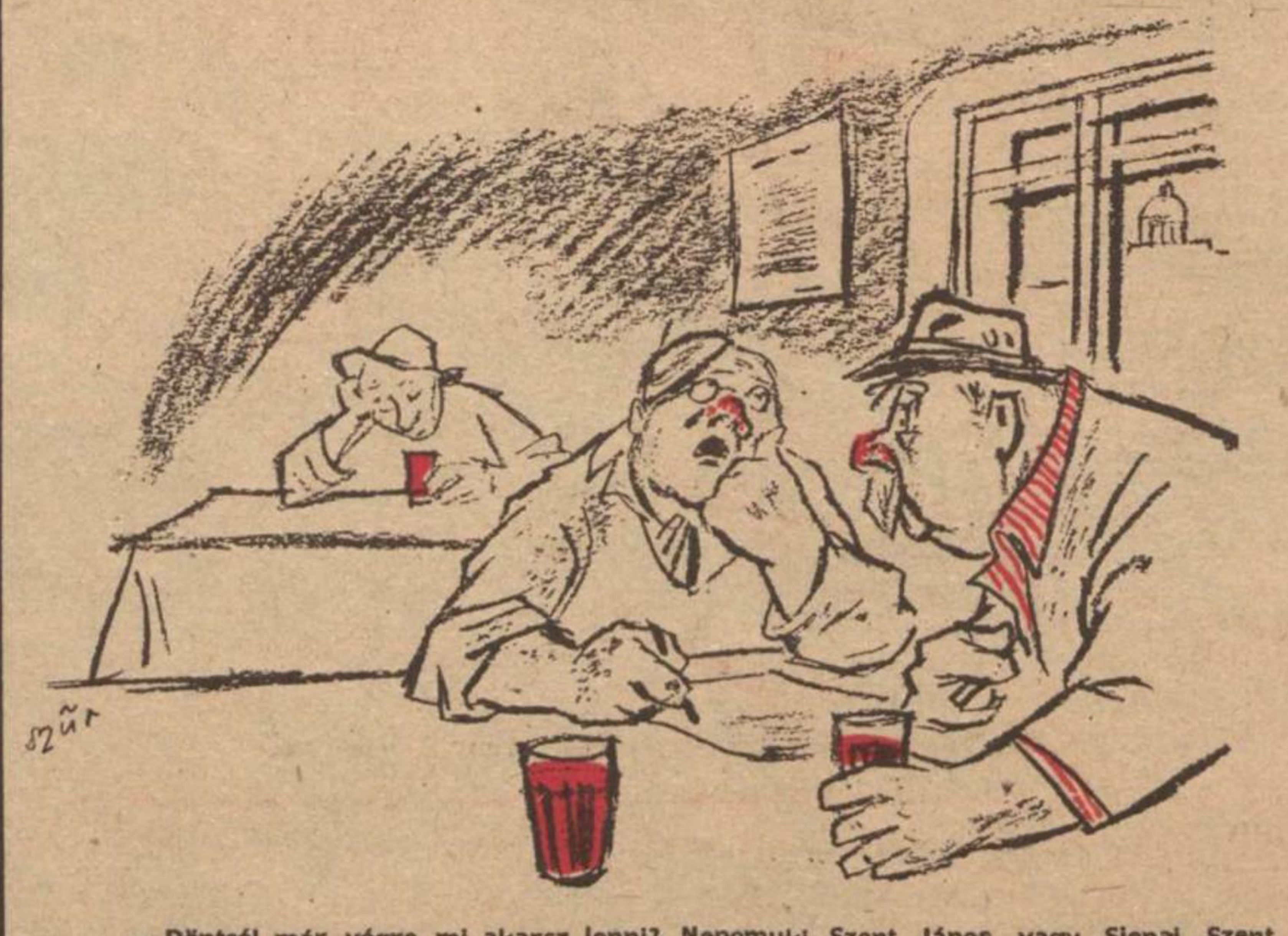

— Döntsél már végre, mi akarsz lenni? Nepomuki Szent János, vagy Sienai Szent Katalin?

Történet a taxiról

Szokatlanul korán értem a Marx-térre. Az órám sietett, a trafikban nem kellett percekig várnom, a villamos sem késett és a hatos lépcsőjén sem lógtunk fürtökben. Éreztem, hogy valaminek történnie kell.

Már nagy tömeg várt, rengeteg ember, villamos sehol. Egy perc, kettő, öt, villamos még mindig nincs. Végre tíz perc múlva feltűnik egy, oly lassan kanyarog, mint a Duna Visegrádnál, mire közelebb ér látom, hogy kilencvenegyes, nem jó nekem. Hármas, vagy ötvenötös kellene. Újabb percek, sehol semmi, a tömeg egyre izgatottabb, elindulok a buszmegálló felé. Mikor odaérek a busz éppen indul, kezdek futni, mikor meglátom a sarkon álló rendőr-elvtársat. Zavartan dadogok valamit, ő a fejét csóválja s a busz már messze jár. Közben látom, egy ötvenötös villamos elindul, most már úgyis késő, csak busszal érek be. Busz viszont nincs. Rohanni kezdek a taxi állomás felé. Egy kocsi áll benn, rohanok, mikor észreveszem, velem szemben egy lódenkabátos férfi is fut a taxi felé. Eszeveszett verseny, az utolsó métereknél úszom, s a finisben fejhosszal nyerek.

— Váci-úton a Forgách-utcáig — lihegem a soffőrnek.

Ekkor ér mellém a lódenkabátos. Ő is zilált és liheg.

— Merre megy a kocsi? — kérdi esdekelve.

— Újpest felé a Váci-úton.

— Nagyon jó, ha megengedi én is beszállok.

— Nagyon szívesen — mondom és szemében látom, hogy megkönnyebbül. Ő se késik. A lódenkabátos kinyitja az ajtót és bezuhan mellém.

És ekkor jön a meglepetés.

— Idegenek nem társulhatnak! — szólal meg a volánnál a gépkocsivezető.

— Miért nem társulhatnak? — kérdem csodálkozva.

— Mert tiltva van. Nem szabad megengednem.

— De miért van tiltva? — hüledezem.

— Ugyan ne vitatkozz, — szólal meg most mellettem a lódenkabátos. — Mi nem vagyunk idegenek. Mi van öreg cimbora — üt a vállamra és kacsint egyet, hogy van a Máli néni? Még mindig beteg a papagája?

Nem ismerek semmiféle Máli nénit, de belemegyek a játékba.

— Máli néni jól van — mondom. — És Lórika is meggyógyult már, de a bal lábát kicsit húzza még, tudod a reumája...

— Tudom — szól a lódenkabátos s végre a taxi elindul a gépkocsivezető fejcsóválása közben. És mi vidáman halandzsázunk, újonc ismerősömnek elmesélem, hogy Lórika már miket beszél és hogy Máli néni megint összeveszett a tejessel, mert a házmester felfelé söpörte a lépcsőt. Végre megérkezünk a Forgách-utcához, én kiszállok, kifizetem a viteldíj felét és oly melegen búcsúzom el a lódenkabátos fiatalembertől, mintha legalább is rokonok lennénk...

És míg beérek a hivatalba a következőkre próbálok választ adni önmagamnak.

1. Miért nem társulhatnak idegenek, ha az állomáson csak egy taxi áll benn és az idegenek egyirányban haladnak?

2. Kinek okozok én kárt, ha a taxiban nem a sógorommal, vagy az unokaöcsémmel, hanem egy lódenkabátos idegennel vágtatok végig a Váci-úton?

3. Honnan állapítja meg a taxisoffőr a kocsiban ülő két emberről, hogy azok idegenek, rokonok, vagy ismerősök? És végül:

4. Miért kell nekem a taxiban tíz percig halandzsáznom egy papagájról, és Máli néniről, hogy el ne késsek, mikor a villamoson vagy autóbuszon azt se bánják, ha még életemben nem láttam papagájt? Pedig a villamoson idegenekkel is társulok.

Miklós Ottó

Kétéves az Állami Népi Együttes

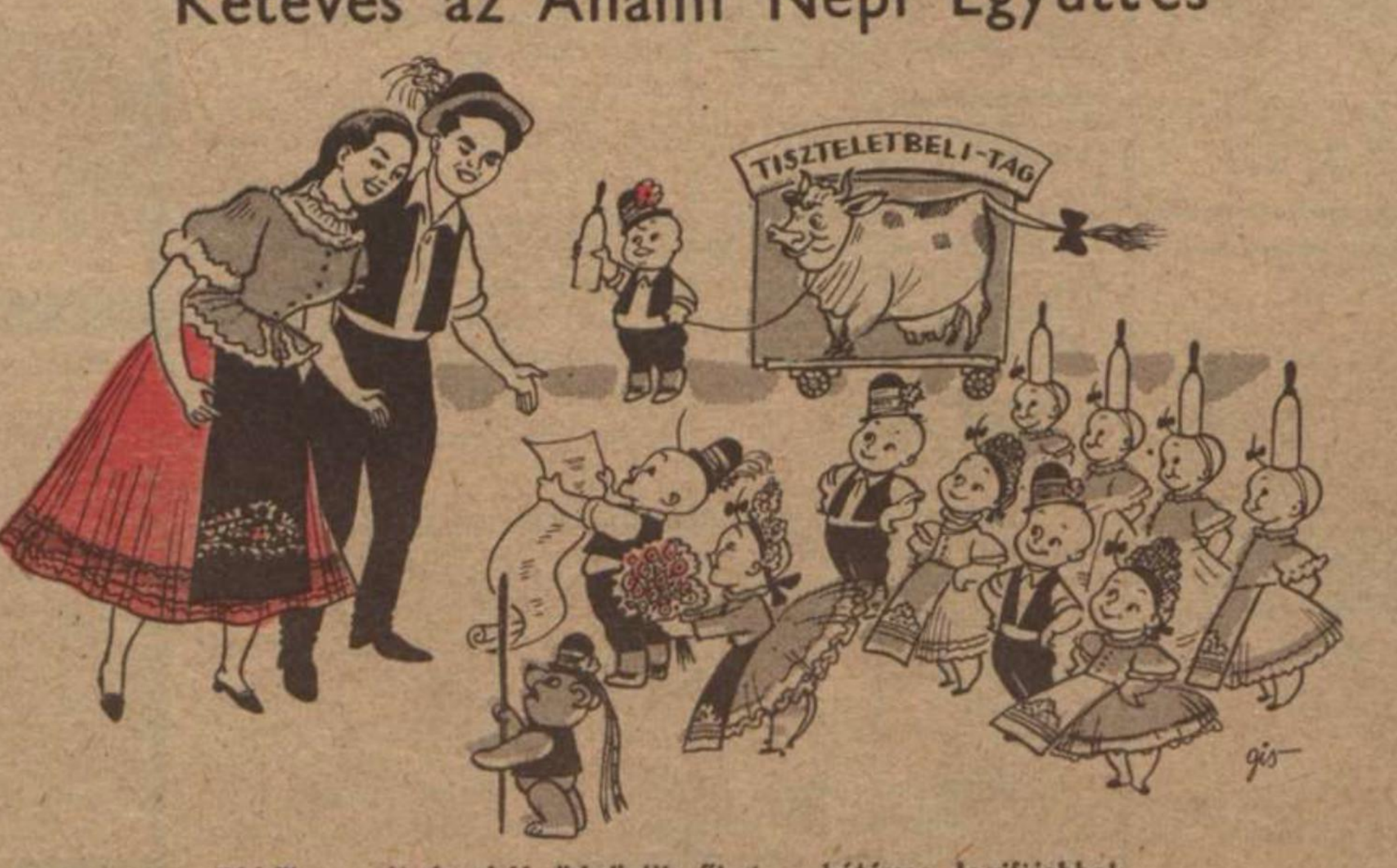

Ebből az alkalomból üdvözlik őket a kétéves legifijabbak.

MHK-történet rajzban elbeszélve

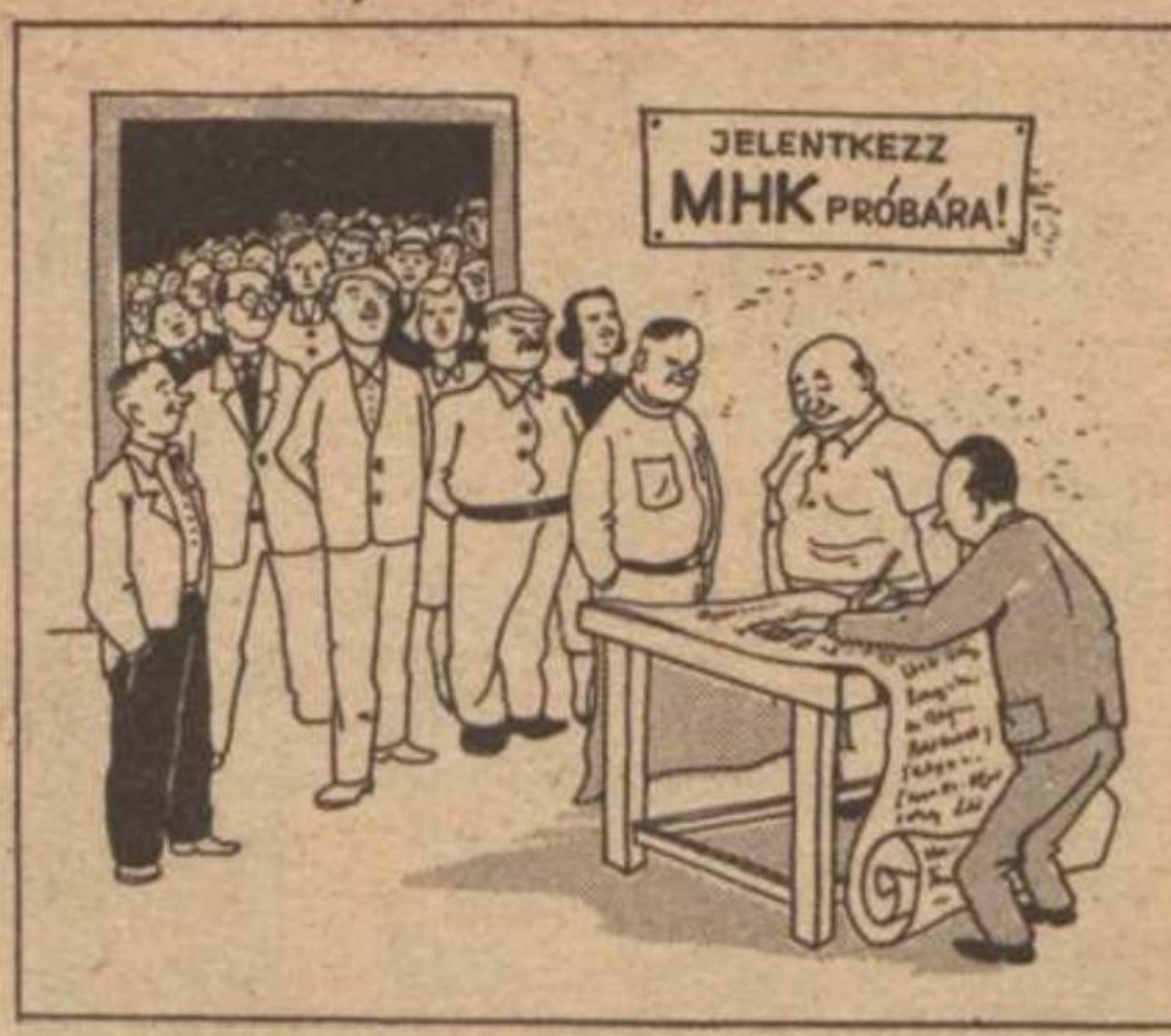
JELENTKEZZ MHK PRÓBÁRA!

MHK-felelős: Látjátok elvtársak, örvendetes, hogy ennyien jelentkeztek MHK-ra! Ne felejtsétek el, holnapután edzés!

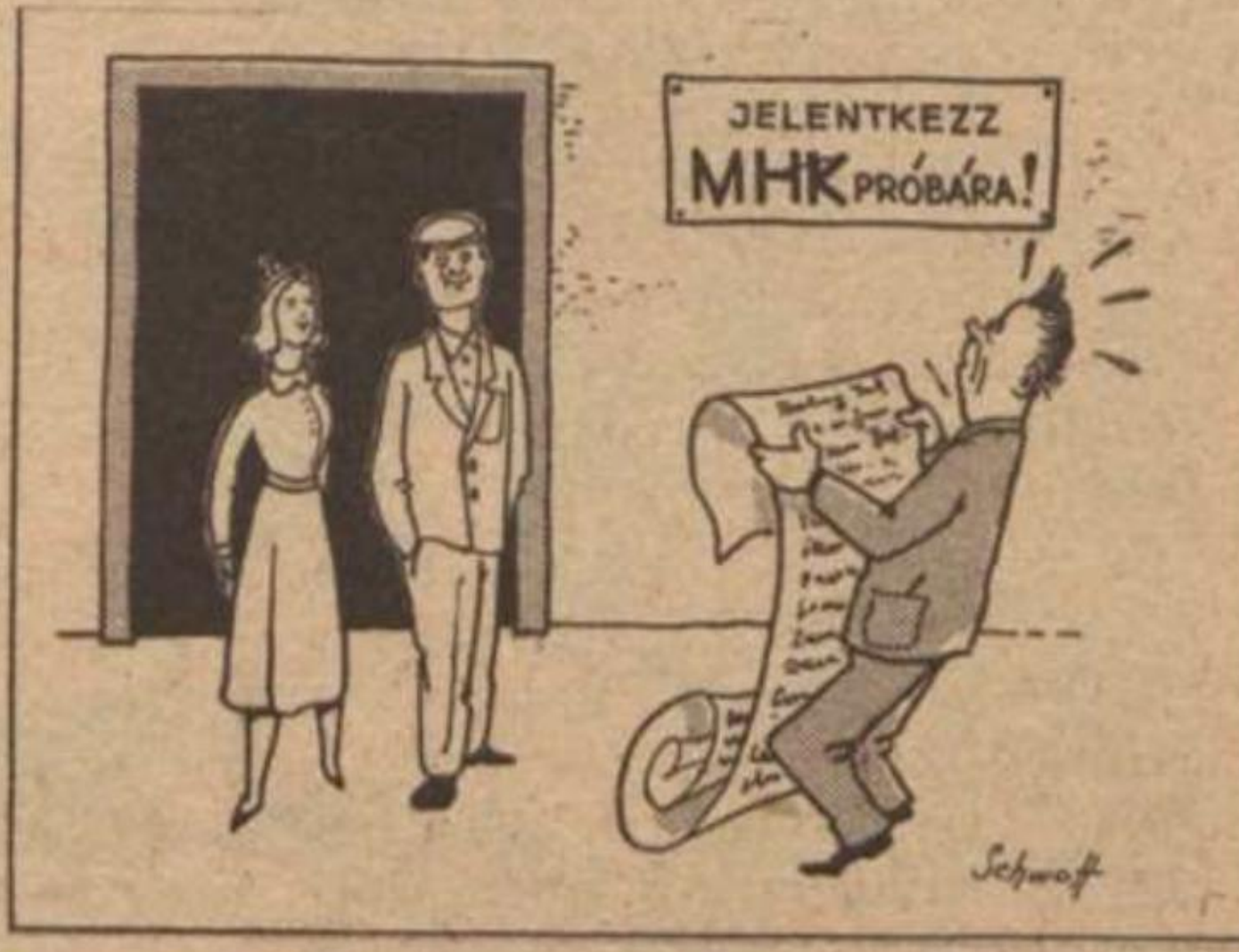
JELENTKEZZ MHK PRÓBÁRA!

Jelentkezők: Eljöttünk az edzésre . . .

Pisti pontosan tudja

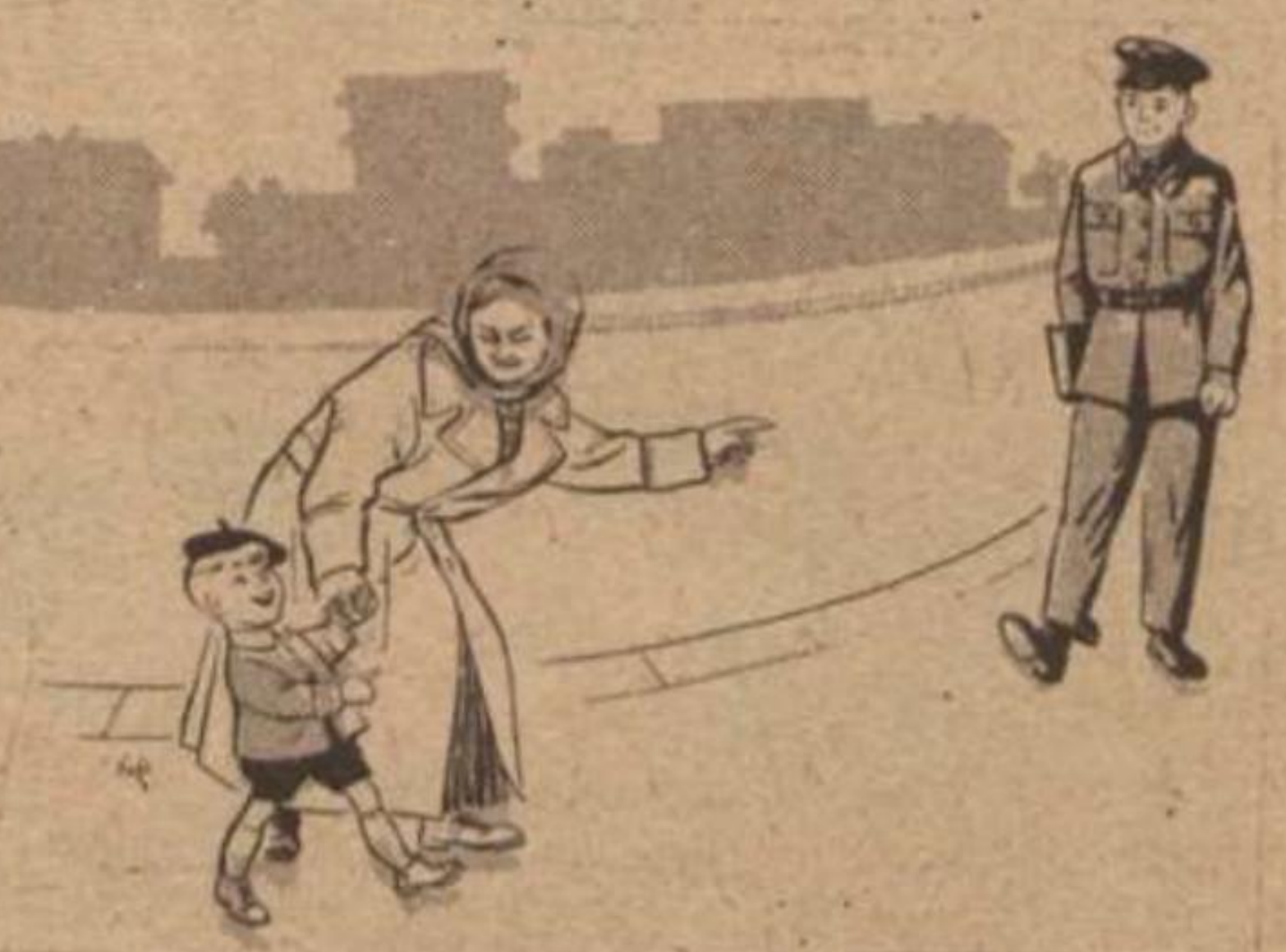

— Ne rosszalkodj Pistike, mert odaadlak a rendőr bácsinak!

— Ugyan nagymama, hol élsz te? Ez nem rendőr bácsi, hanem ipari tanuló.

Cukorkagyárak figyelmébe!

Különböző csomagolásban, egyforma minőségű csokoládészeleteket hoznak forgalomba.

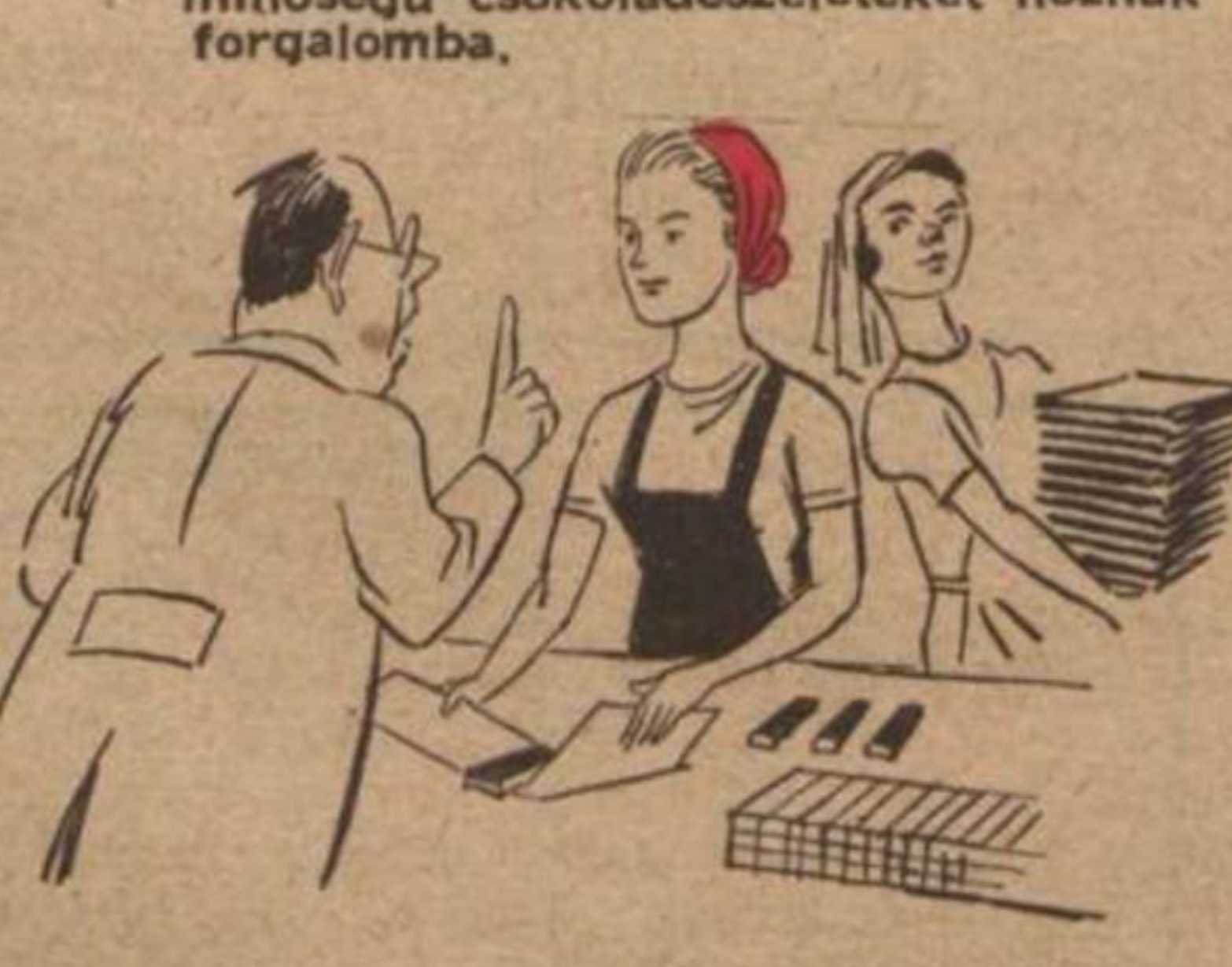

— Idefigyeljetek lányok, ezer darab csokoládészeletet csomagoljatok Pannikába, kétezret Brigádba és a többit ahogy akarjátok.

Ennek sem szabadna lennie

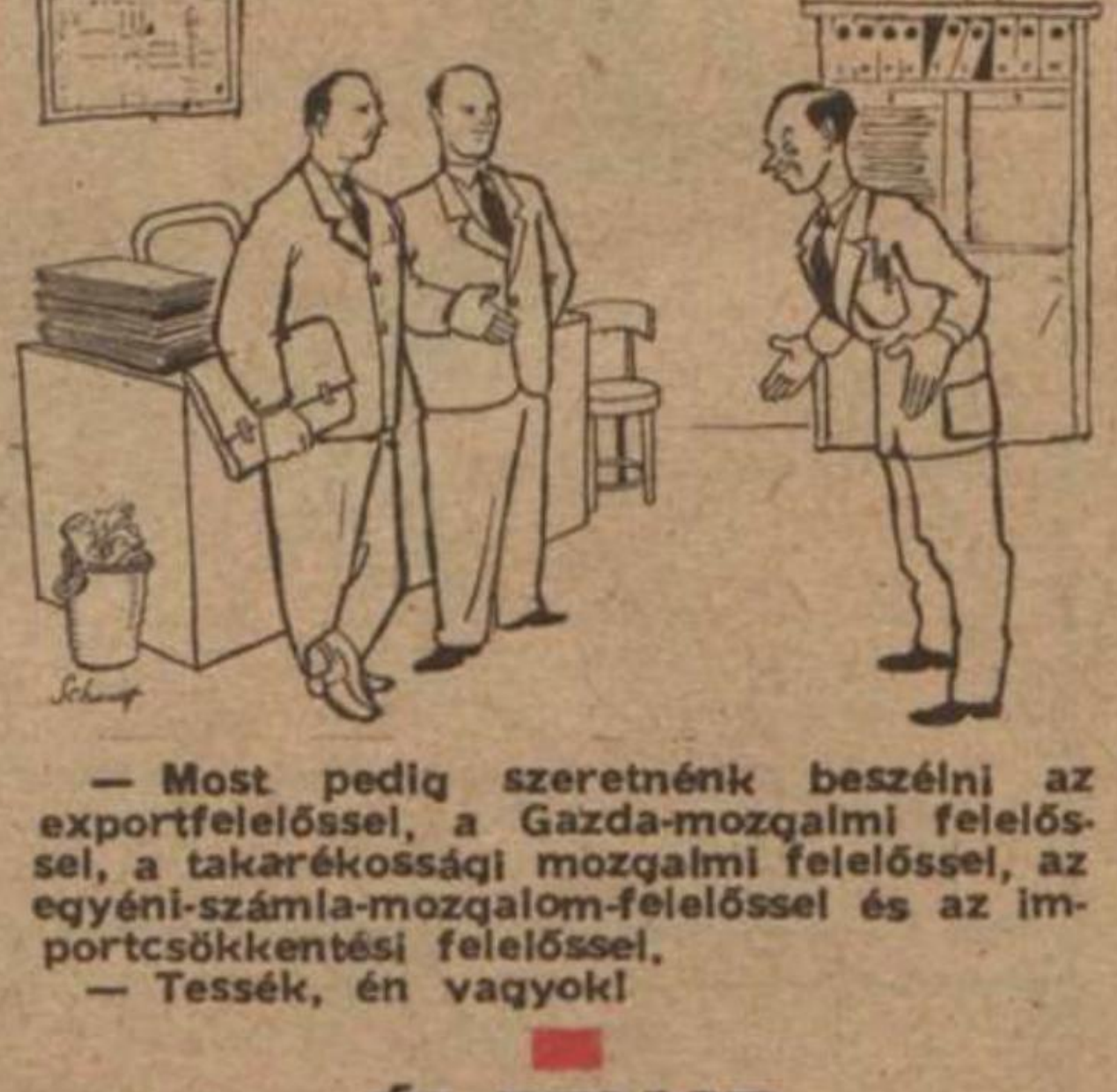

— Most pedig szeretnénk beszélni az exportfelelőssel, a Gazda-mozgalmi felelőssel, a takarékossági mozgalmi felelőssel, az egyéni-számla-mozgalom-felelőssel és az importcsökkentési felelőssel.

— Tessék, én vagyok!

ÚJ PENGE

„Új korszak" néven új borotvapenge került forgalomba.

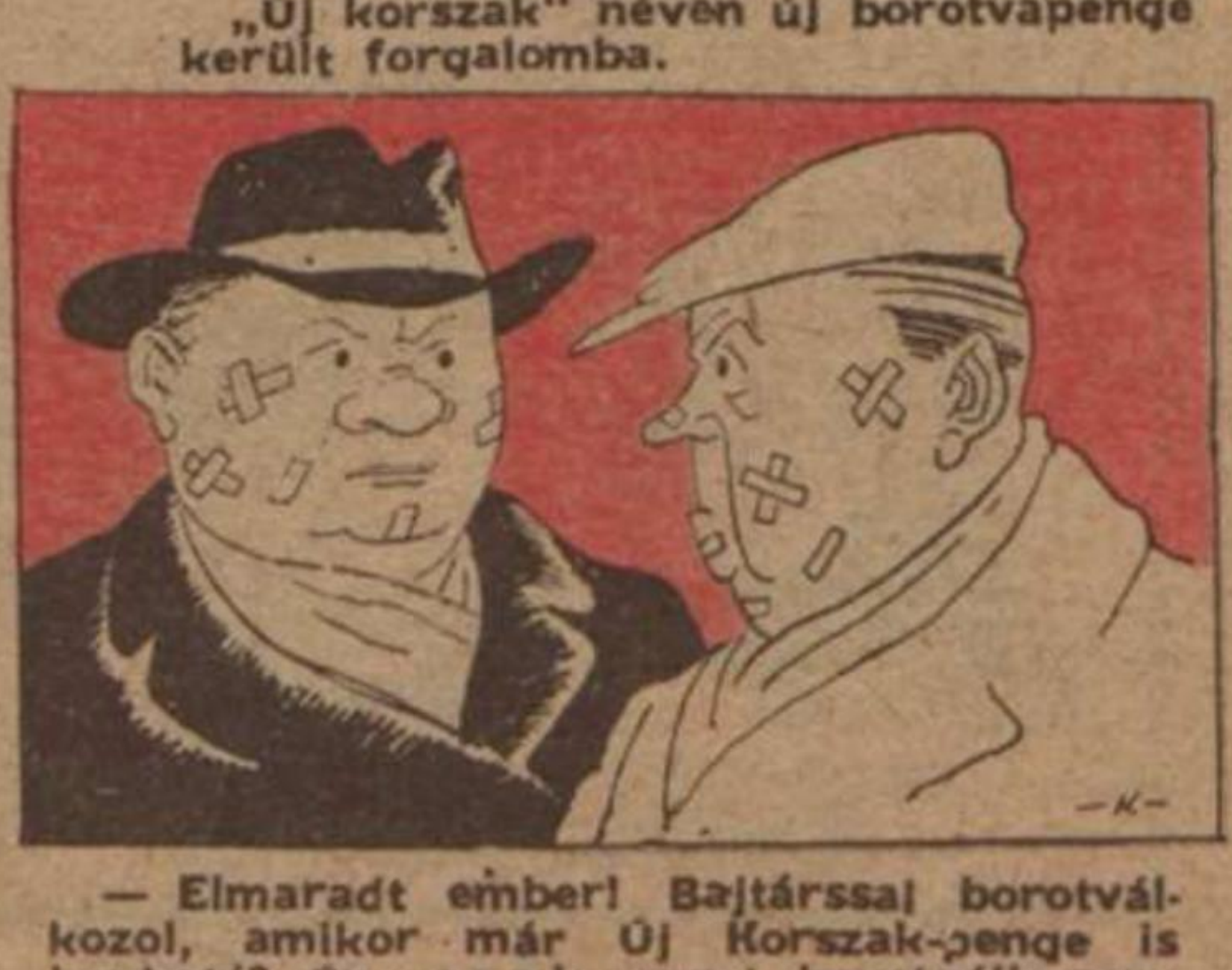

— Elmaradt ember! Bajtárssal borotválkozol, amikor már Új Korszak-penge is kapható? Én csak azzal borotválkozom.

Közönségszervező kerestetik

A vállalatvezető így fejezte be beszédét:

— Nem akarok beleszólni a közönségszervező választásának kérdésébe, csak annyit jegyzek meg, hogy nem szabad túlzott kívánságokkal fellépni. Egy feltételt azonban én is szabnék. Szükséges, hogy a közönségszervező feltétlenül ismerje az utolsó kétszáz év színjátszásának történetét és a Sztaniszlavszkij-iskola tanításait.

Ezután Kropacsek, a tervosztály dolgozója szólalt fel.

— Csatlakozom a vállalatvezető elvtárs szavaihoz. Valóban nem szabad túlsokat kívánni a közönségszervezőtől. Persze, azt tudnia kell, hogy mik voltak a polgári színjátszás hibái, tisztában kell lennie a huszas évek expresszionista kísérleteivel, Piscator rendezésének hibáival és a polgári színjátszás hibás célkitűzéseivel. Csak így tudja vázolni minden dolgozó előtt a szocialista-realista színjátszás előnyeit.

Bogácsi, a pénzügyi osztály vezetője emelkedett szólásra:

— A közönségszervező igyekezzen sok jegyet eladni. Magyarázza meg a dolgozóknak, hogy jó előadást láthatnak kedvezményes áron. Csak ez lehet a feladata. Ne kívánjuk tőle, hogy többet tudjon, mint a Színház- és Filmművészeti Főiskola igazgatója. Az viszont elengedhetetlen, hogy Shakespeare, Molière, Schiller, Lope de Vega, Gogol és Gorkij összes műveit alaposan ismerje és az egyes előadásokon a szünetekben kiselőadást tartson a darabokról az üzem dolgozóinak. Csak így tudja jellemezni a színész munkáját, aki a dolgok mélyéről bányássza ki a lángoló értelmet és a művészi képzelet színgazdag, nagy igazságát érzékelteti.

Kovács, a termelési osztály dolgozója volt az utolsó felszólaló.

— Én csak arra akarok rámutatni, hogy a közönségszervezőnek nincs egyéb dolga, minthogy mozgósítsa a dolgozókat. Nem szabad túlterhelni. Azonban zenei szempontból is van néhány kívánnivaló. Ismernie kell a legutolsó száz év zenei eseményeit, a klasszikus muzsikát és lehetőleg zongorázzék, hegedüljön, hárfázzon és okarinázzon. Az sem ártana, ha harmonikázna és brácsázna. Tudatosítsa a dolgozókkal, hogy a ma dalainak, szimfóniáinak, operáinak lelkesíteni kell az alkotó népet és az egész emberiséget. Fontos lenne, ha hétről-hétre zenetörténeti előadásokat tartana és konferenciákon vitatná meg a dolgozókkal az operaházi rendezés problémáit.

A vállalatvezető összegezte a felszólalások eredményét.

— Olyan közönségszervezőt kell tehát megálasztanunk, aki ismeri a Sztaniszlavszkij iskolát, a polgári színjátszás hibáit, az expresszionista kísérleteket, Shakespeare, Molière és a többi klasszikusok műveit, a legutolsó ezer év zenei eseményeit, zongorázzék, hegedüljön, okarinázzon és brácsázzon. Tekintettel arra, hogy az előjelek szerint ilyen képességekkel rendelkező dolgozó nagyon sok akad vállalatunk keretén belül, javaslom, hogy a jelentkezők közül sorshúzás útján válasszuk ki az új közönségszervezőt.

(—sti)

Amerikai elnökválasztási urna

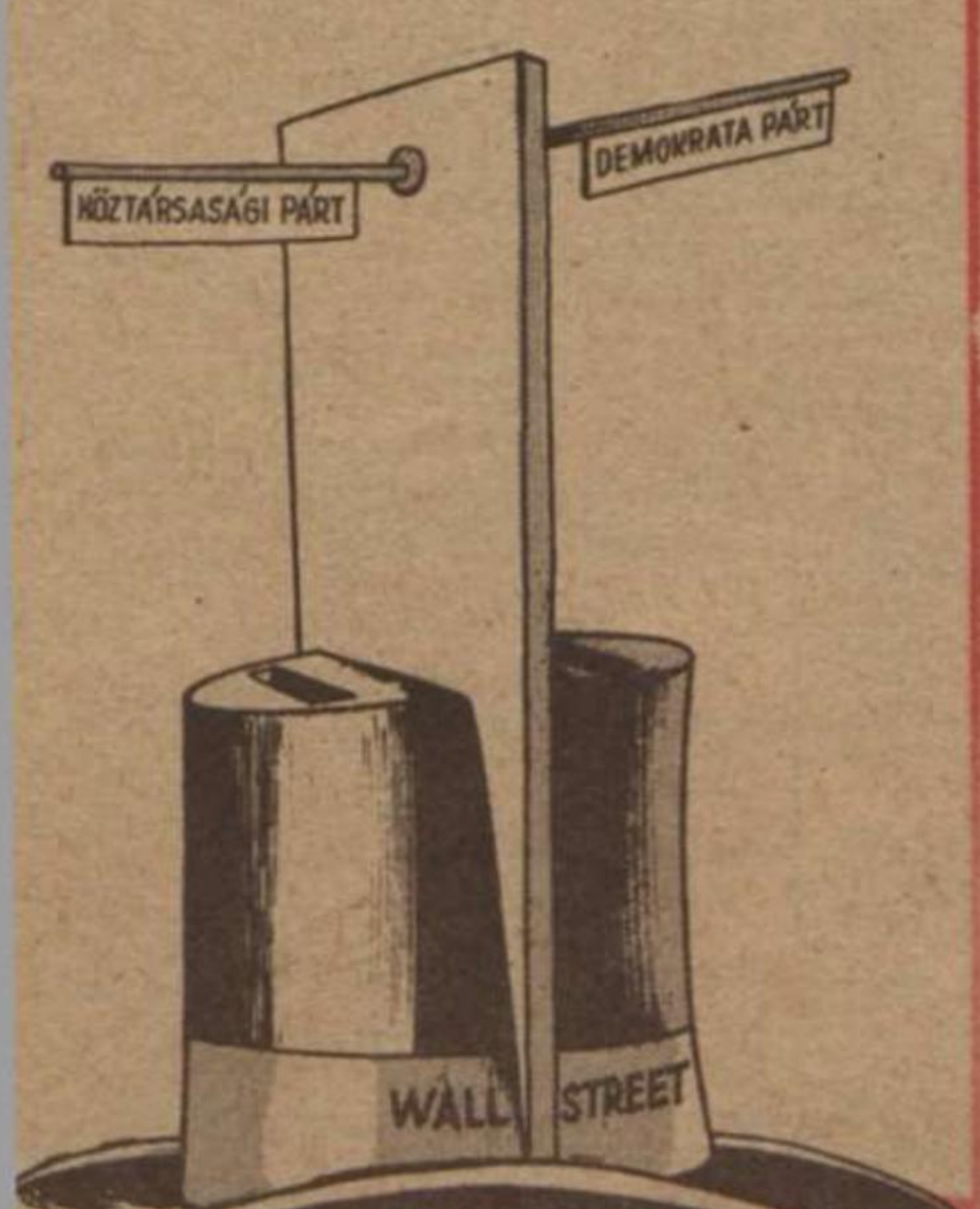

Marianne közbeszól

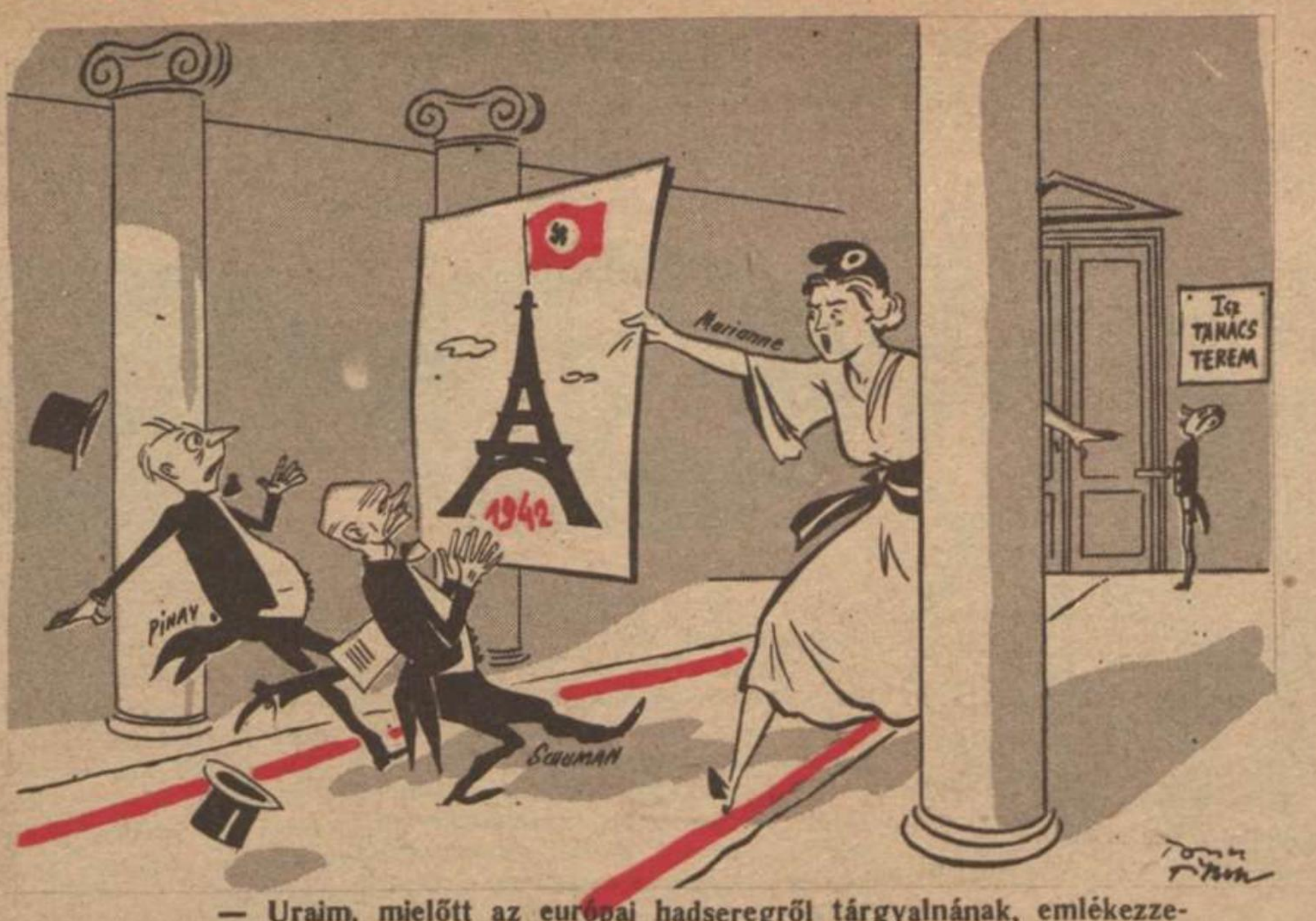

— Uraim, mielőtt az európai hadseregről tárgyalnának, emlékezzenek erre!

Egy nyugatnémet terrorista esete az amerikai főnökkel

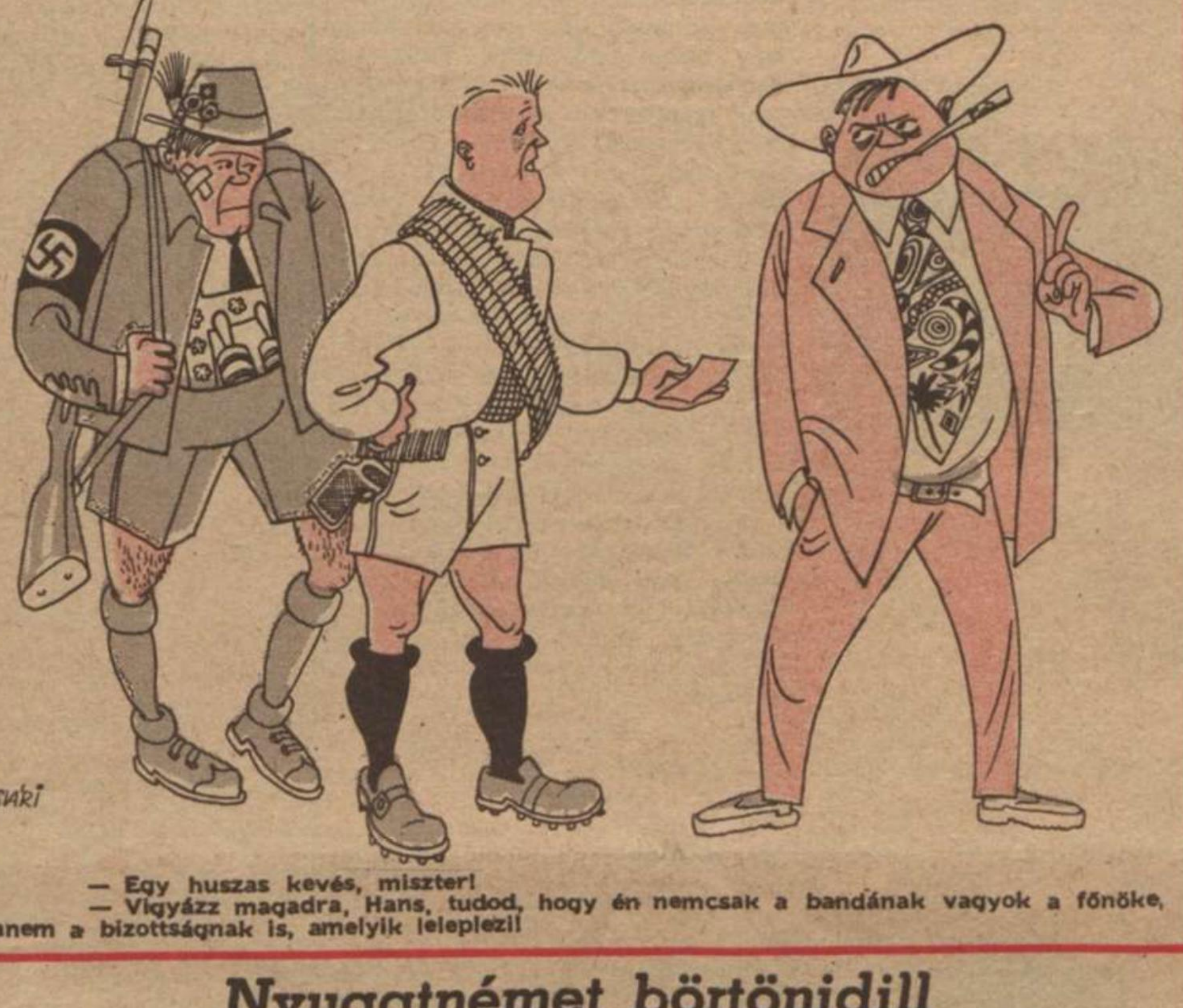

— Egy huszas kevés, miszter!
— Vigyázz magadra, Hans, tudod, hogy én nemcsak a bandának vagyok a főnöke, hanem a bizottságnak is, amelyik leleplezi!

Nyugatnémet börtönidill

(Manstein és Kesselring náci tábornagyok „szabadságuk" után nem térnek vissza a börtönbe.)

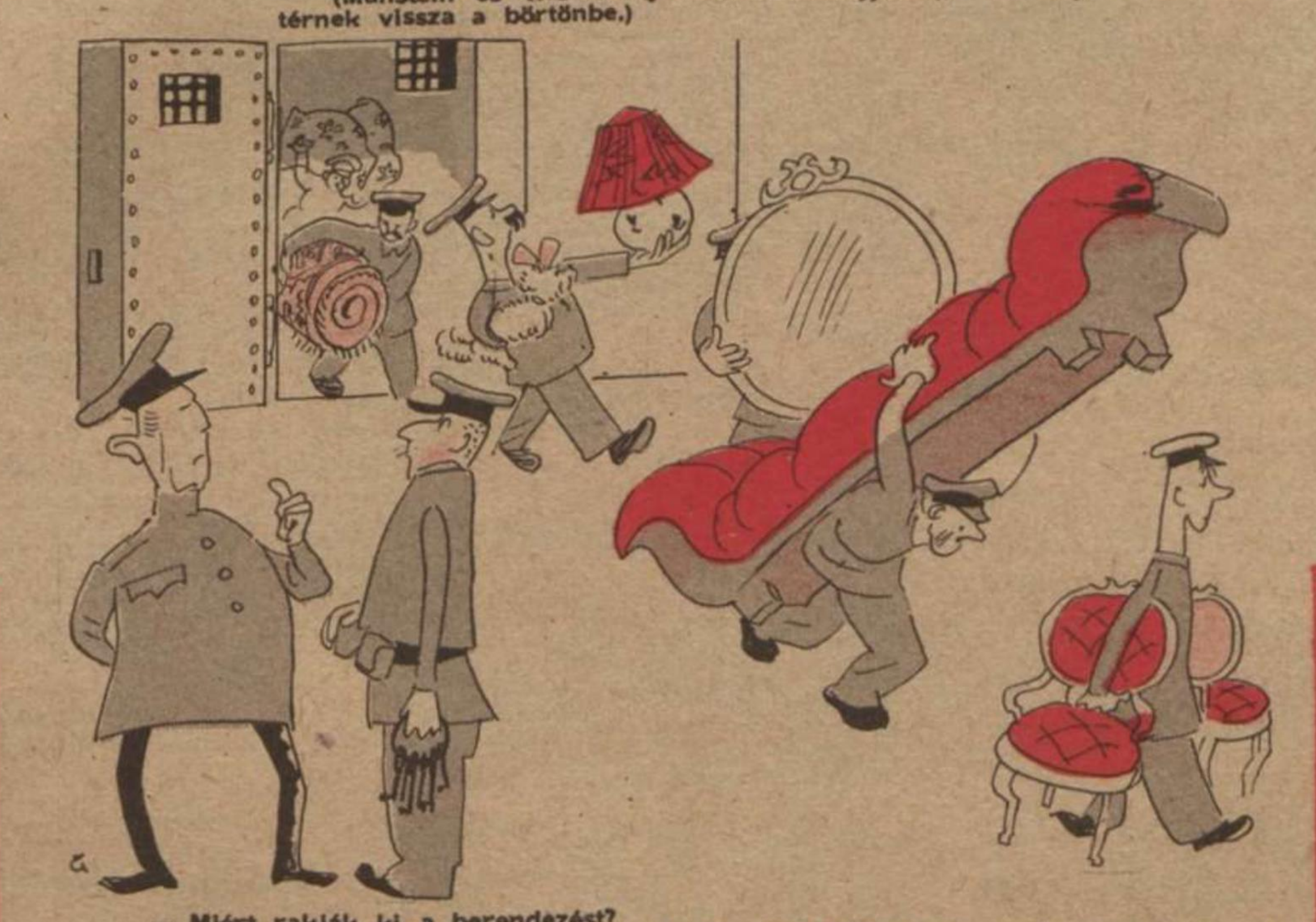

— Miért rakják ki a berendezést?
— Manstein és Kesselring nem jön vissza, most közönséges gyilkosokat fogunk itt elhelyezni.

Verik a franciákat Vietnamban

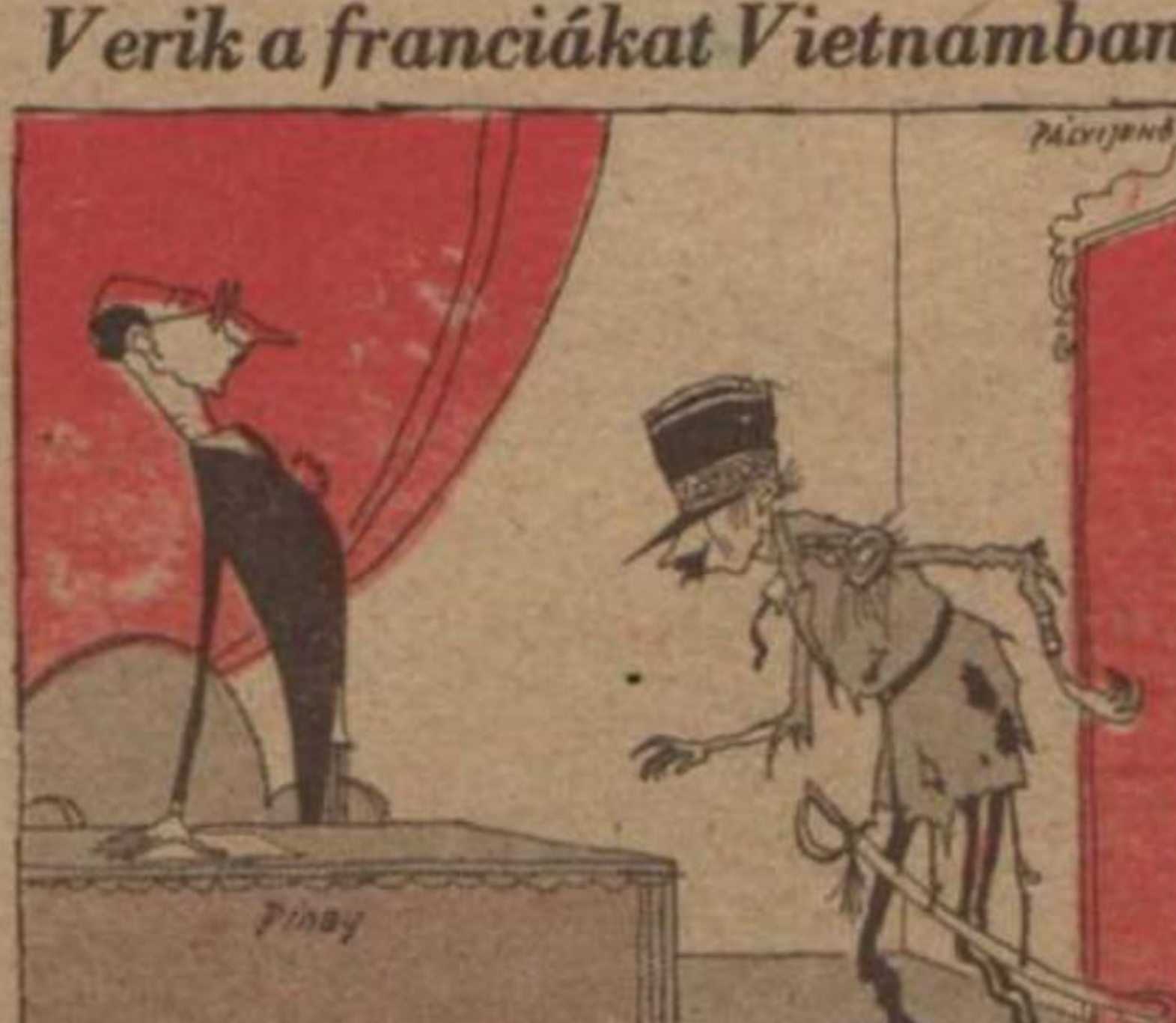

— Tábornok! Maga a kocsmából jön és be van rúgva?
— Ellenkezőleg, Vietnamból jövök és ki vagyok rúgva.

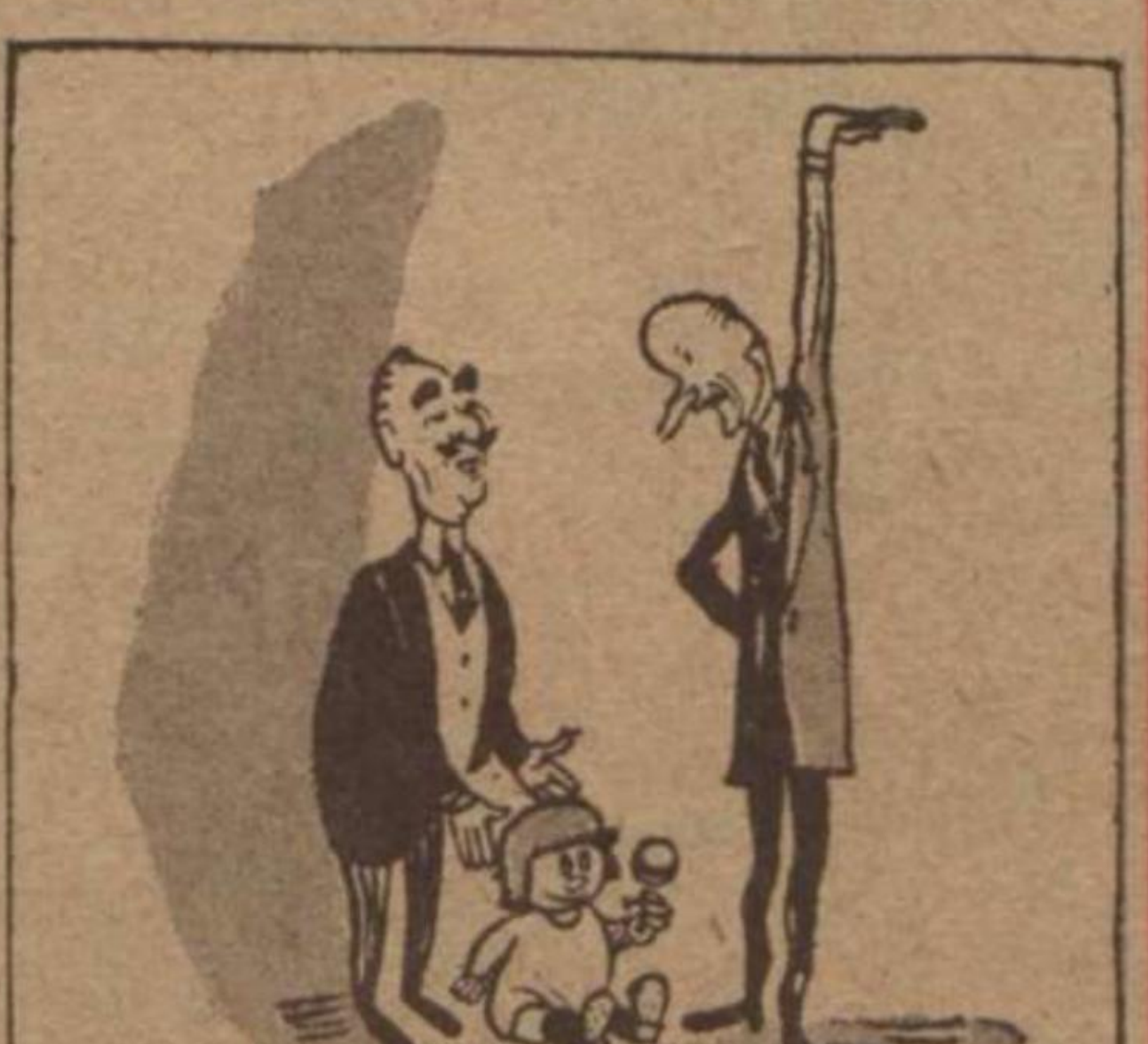

Schuman: A kis Wehrmacht? Ismertem még, amikor ekkora volt?
(Woop rajza a „Paris Presse"-ben)

ERKÖLCSÖS ÁLLATMESE

(Bachnov és Kosztjukov verse nyomán)

Volt egyszer egy lusta medve,
Munkába csak néha ment.
Míg a többi dolgozott — ő
Aludt, horkolt és pihent.
Elküldték a mosómedvét,
Riasszon rá mogorván.
Ment és szólt a mosómedve:
— Siess! Hiv az oroszlán!

Nyögve mászott ki az ágyból
Lusta mackó, s remegett:
— Gondolom, hogy az oroszlán
Megmossa a fejemet!...

Az oroszlán fejet csóvált,
Amikor meglátta őt,
S atyaian megdorgálta:
— Mért alszod el az időt?!
Himmi-hummi ürügyekkel
Becsületet veszteni?!
Ilyen derék szép nagy állat!
Kell már egy jó lecke, mi?!

Lusta mackó szeme villant,
Hogy a szidás ily szelid,
S ő bődült el, potyogtatva
Csalafinta könnyeit:
— Utolsó rongy állat vagyok,
Nem is voltam soha más.
Sokan tudták! S mégse szóltak!
Ez a belenyugovás,
Ez a közöny, e hanyagság
Ez a bűnös — és nem én.
Tudatlanul hagytak engem
Messzi erdők rejtekén.
Ki segitett, hogy fejlődjem ?
Ki tanitott? — Senkisem!
Ki jött, mondván: a kultúrát
Ez árvához elviszem?!...
Senki sem jött! Szörnyű ily szűk
Látókörrel élni ma!
Ha szopom a talpam — tudom,
Sir a higiênia...

Az oroszlán meghatódott,
Hangja lágy és lírai.
Nem szidni kell ezt a mackót,
Hanem okositani!
Előadást tartott menten,
Idézett és szónokolt;
Saját szava lázba hozta,
Szavalt, mint egy jó bolond.
Ravasz mackó sunyi képpel
Szinte mondta: — Beszélj csak!
Imádom az erkölcs-leckét.
Szavalj, drágám; de légy vak!
Citálj innen, citálj onnan —
Hallgatlak én, ne feledd.
Százszor inkább hallom ezt, mint
A felmondó levelet!...

(S mert az erkölcs-lecke mégis
Csak unalmas lehetett,
Hazatérvén, nem napokat
Aludt, hanem — heteket!)

(Fordította K. Tóth Lenke.)

Őszinte orvos

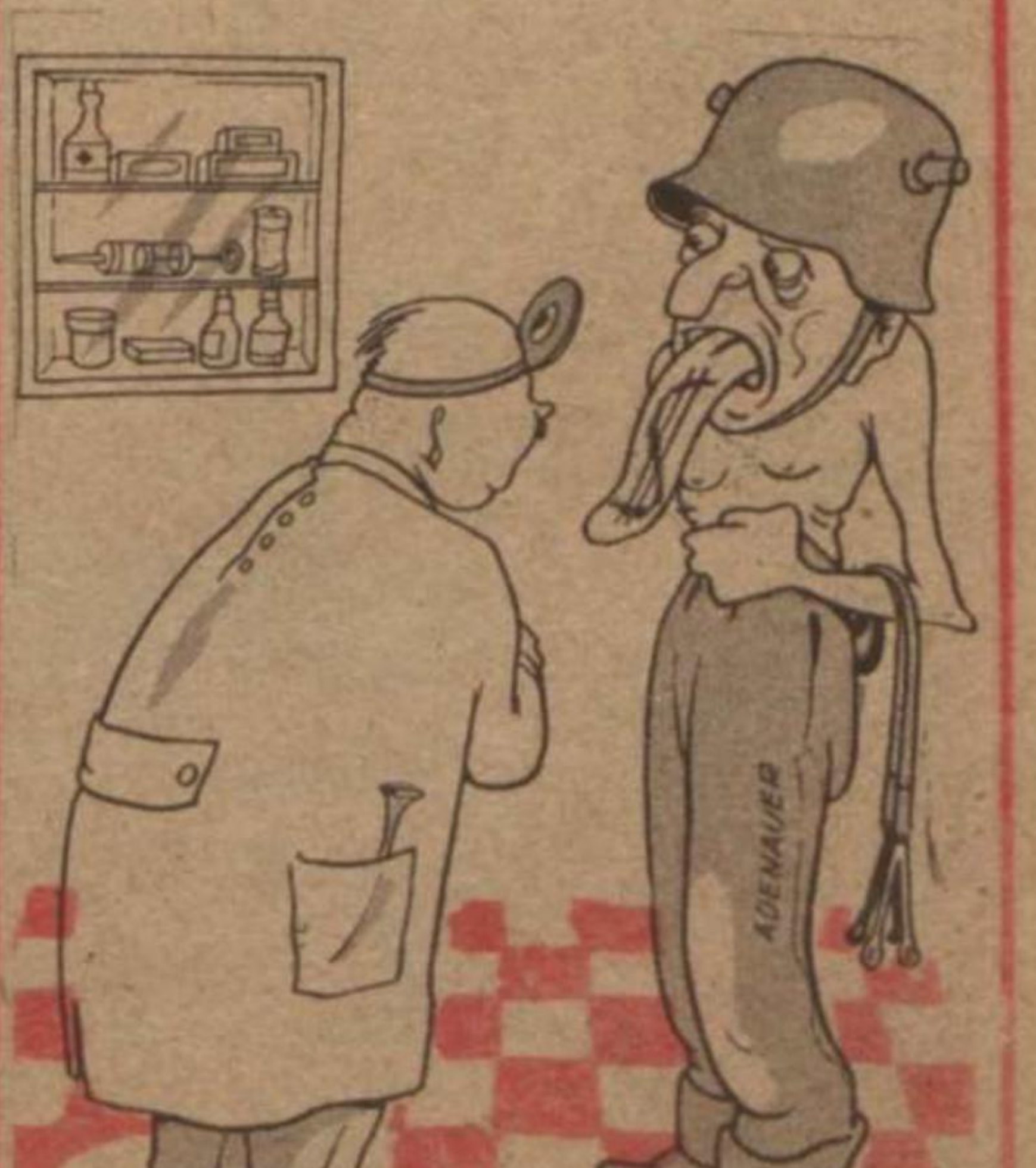

— Bocsásson meg Adenauer úr, de nagyon ronda a nyelve!

A Népstadion építkezésénél

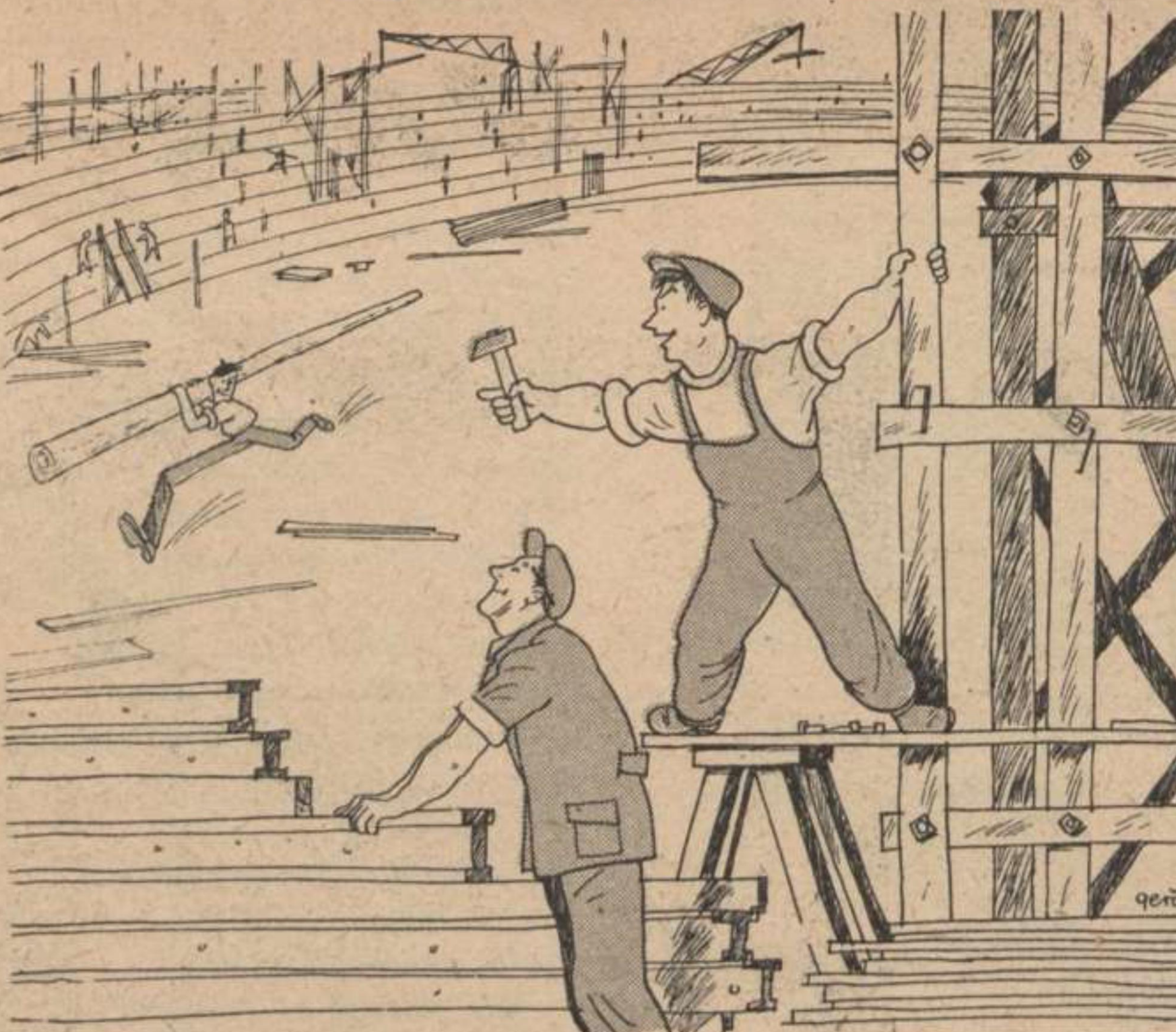

— Nézd, hogy igyekszik ma a Kovács!
— Rájött ő is, hogy sürgős a Népstadion. Nem fért be az újpesti pályára a magyar-csehszlovák válogatott mérkőzésen.

Aminek nem szabadna lennie…

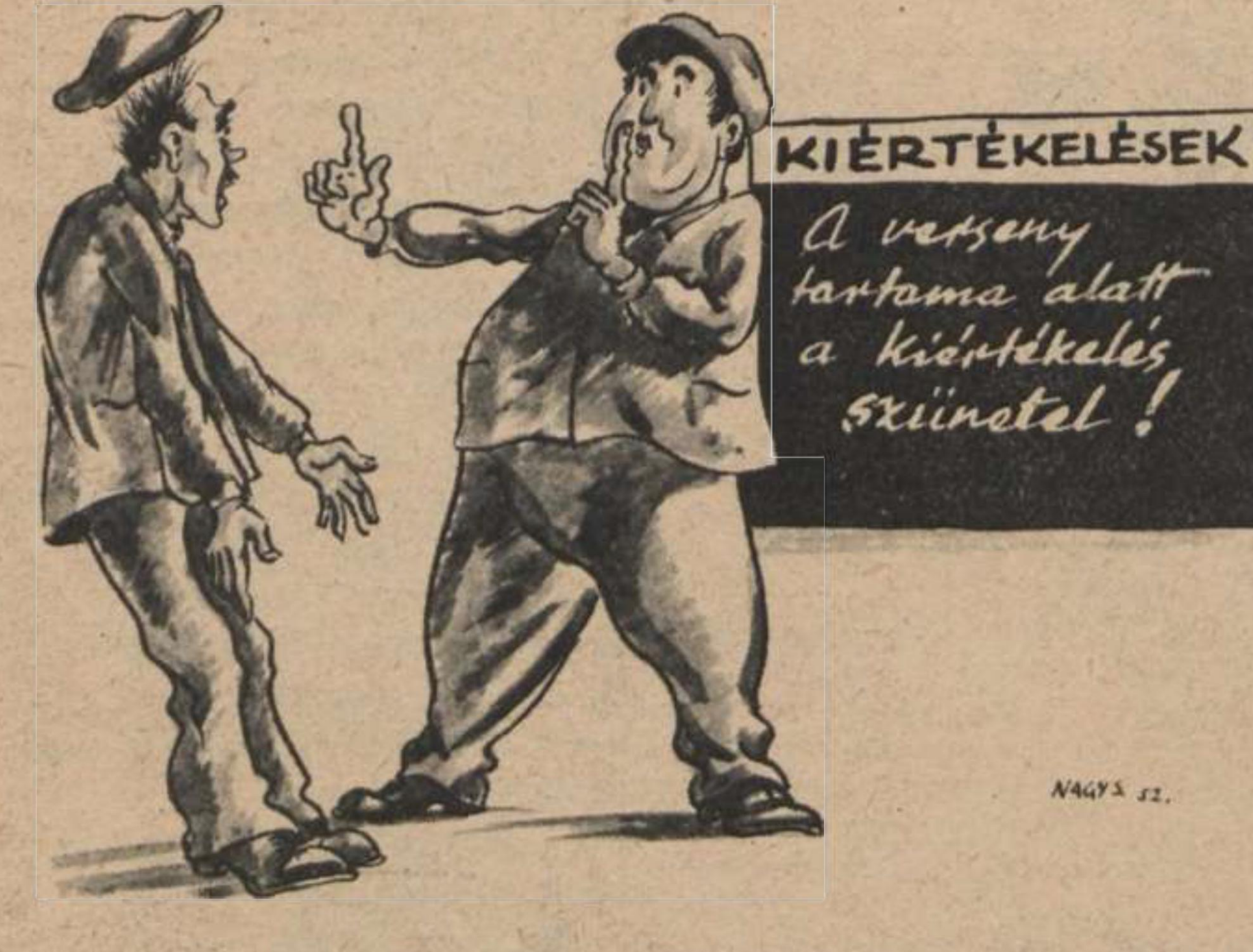
KIÉRTÉKELÉSEK
A verseny tartama alatt a kiértékelés szünetel!
NAGY S. 52.

Nagy Sándor (Vörös Csillag traktorgyár) rajza.

A Jázmin-utcai iskola nyerte a vadgesztenyegyüjtési versenyt

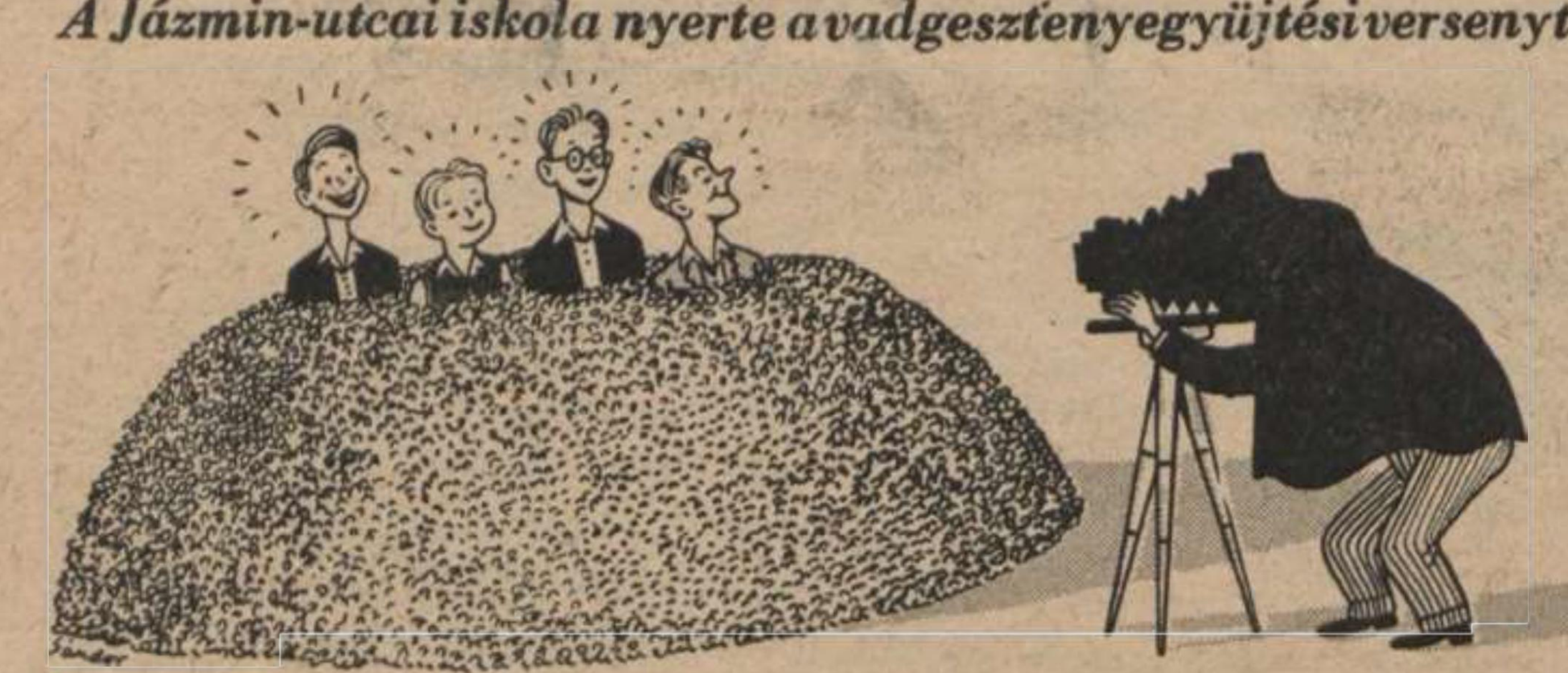

Fényképezik a bajnokokat.

GOMBATANFOLYAM

(Iskolán képeznek ki szakembereket az erdei gombák gyüjtésére.)

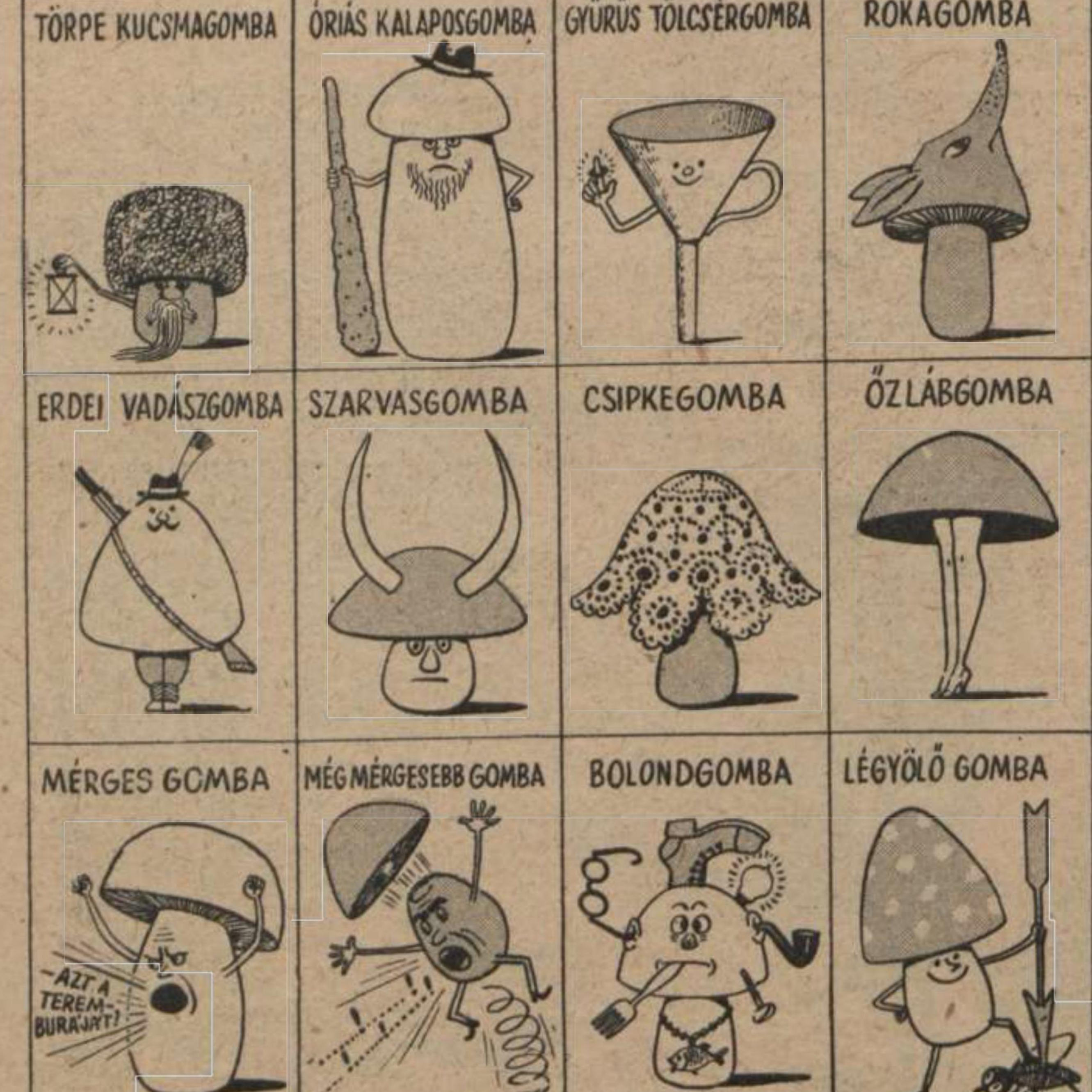

Ahogy azt gombatanfolyamot nem végzett rajzolónk elképzeli.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Hiábavaló munka a munkakönyv ügyében

MUNKA-KÖNYV

A magyarmecskei Tanács 1951 május havában Filipovics Margit elvtársnő személyében új dolgozót kapott. Munkakönyvet kértünk számára. Filipovics Margit elküldte iratait a szigetvári Tanács munkaerőgazdálkodási csoportjához, ahol azt a választ kapta, hogy pár napon belül megkapja a munkakönyvet. Hónapokig nem történt semmi. Közben a munkaerőgazdálkodás szempontjából Sellyére kerültünk. Eltelt egy év. Most már nagyon biztunk abban, hogy Sellyéről megkapjuk a munkakönyvet. Filippovics Margit ismét felszerelte magát iratokkal és Sellyére ment. Ott közölték, hogy nem adhatják ki, mert már korábban Szigetvártól kérte. Filippovics Margit Szigetvárra rohant, ahol ismét csak igéretet kapott. Megnyugtatták, hogy értesitést küldenek. Ismét elmúlt több mint egy hónap. A szigetvári Járási Tanács újból megfeledkezett a munkakönyvről. Telefon a Tanácshoz. Ez sem vezetett eredményre. Most már a magyarmecskei Tanács VB titkára próbálkozott. Ő se tudta kiverekedni a munkakönyvet. Annyit megtudott, hogy Filippovics vigyen Szigetvárra 10 forintos okmánybélyeget, akkor foglalkoznak az üggyel. Eltekintve attól, hogy már egy évvel ezelőtt is kérhették volna a 10 forintos okmánybélyeget, Filippovics Margitnak (aki elvitte a bélyeget) még mindig nincs meg a munkakönyve Úgy érezzük, hogy a szigetvári Tanács egy kicsit bürokratikusan kezeli az ügyeket.

Illés Elemér VB-titkár
Magyarmecske

A Közlekedési Értesítő elaludt

A Közlekedésügyi Értesitő október 15-i számában megjelent a 32/48/1952. sz. utasitás a helyettesi állások bejelentéséről. A rendelet érdekessége, hogy az október 15-én megjelent közlöny ad hirt az utasitásról, amelynek lényege, hogy a bejelentéseket október 10-ig kell megtenni.

Igaz ugyan, hogy a vállalatok már október 15-ike előtt megkapták az utasitás szövegét. A Közlekedésügyi Értesitő megjelenése előtt. Mégpedig két nappal előbb, tehát 13-án. Ugyanakkor rendelkezést is kaptak a vállalatok, amelynek értelmében az október 10-i határidővel beküldendő jelentéseket október 8-ig összesiteni kell a főosztályokon. A helyettesi állások bejelentésével kapcsolatban tehát egy kicsit visszafelé forgott az idő kereke.

Kettinger István
a Főv. Villamosvasúti Főm.
dolgozója

Javítsák meg a kazánokat!

A Victor Hugo-utca 45. számú ház központi fűtőberendezésének kazánjával az 1951/52-es fűtési idényben sok baj volt. A kazán többször megrepedt és a ház a leghidegebb időben majdnem két teljes hónapig fűtés nélkül maradt. A lakásokban kéménynyílás nincs, kályhával nem lehet fűteni.

Az idei fűtőszezon megkezdése előtt a XIII. kerületi KIK-nél, a Fővárosi Tanácsánál és a XIII. ker. Épitőipari Vállalatnál többizben is eljártunk, de nem történt intézkedés. Kérjük a Ludast, segitsen bennünket jobb kazánhoz, mert nem akarunk megfagyni a télen.

A Victor Hugo-u. 45. sz.
ház lakóbizottsága

Miért Royal és miért olyan drága?

A 834-es számú Baross-utcai Cukrász V-nál Royal-bombát fogyasztottunk. A kirakatban 3 Ft 50 filléres tábla volt a sütemény mellett, de nekünk az asztalnál 5 Ft 30 fillért kellett fizetni (Csak mellékesen jegyzem meg, hogy a süteményt magunk vittük az asztalhoz.) Miért kell 50 százaléknál is nagyobb kiszolgálási dijat, 1 Ft 80 fillért fizetni, ha nem a pultnál, hanem ülve esszük meg a Royal-bombát, amelynek egyébként már igazán adhatnának más nevet is.

Hollós Ivánné
Vasas Szakszervezet

Nyeletlen bicska penge nélkül

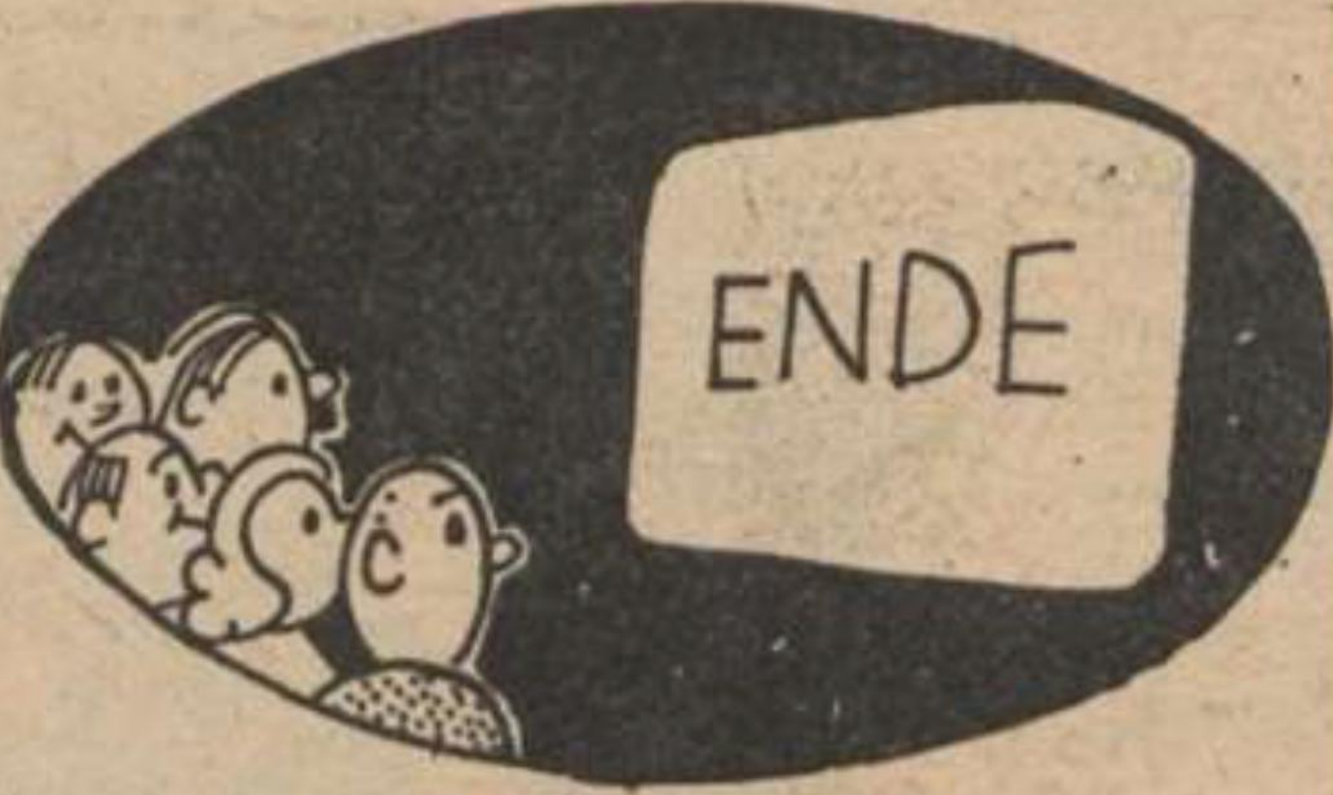

Bükkábrány, a mezőkövesdi járás egyik községe, mozit kapott. Nem sok örömünk van belőle. Húsvétkor voltunk ott először, a film állandóan elszakadt, úgyszólván semmit sem láttunk a darabból.

Másodszor október 19-én voltunk a moziban. Arra gondoltam, hogy húsvét óta megerősödött a mozigép testben és lélekben és abban is biztam, hogy a mozigépész szaktudása is fejlődött.

Amikor elsötétedett a terem, a vászon is fekete maradt. Se hang, se kép. Artikulátlan hangok következtek, de a vásznon nem jelent meg semmi. Hirtelen felgyulladt a villany, újból sötétség és megkezdődött a „Kék szén" cimű kultúrfilm bemutatása. Néhány zavaros képet láttunk minden összefüggés nélkül, azután a „Hű barátok" cimű német film „vetitése" következett. Az összefüggéstelenül összeragasztott film vetitése és hangleadása olyan zavaros volt, hogy semmit sem értettünk belőle. Így ment ez végig, amíg az „Ende" szócska nem jelent meg a vásznon. Talán ez volt az egyetlen kocka, amelyet jól el lehetett olvasni.

Valamit kellene csinálni a bükkábrányi mozival, mert most olyan mint a nyeletlen bicska penge nélkül.

Telekes József
Alkotmány-u. 3.

Mibe kerül a nyomtatvány?

Postára akartam adni 75 meghivót. Nyolcfilléres bélyeget akartam ráragasztani. Ennyi a nyomtatvány portója. A postán közölték velem, hogy csak sokszorositógéppel készitett meghivót fogadhatnak el nyolcfilléres portóval. Megtudtam, hogy egy régi rendelkezés szerint az irógéppel irt meghivók nem nyomtatványok. Harmincfilléres bélyeget kell ráragasztani. Erre én azt válaszoltam, hogy valamivel rugalmasabban kellene kezelni az ilyen régi rendeleteket. Mivel nincs sokszorositógépünk, kénytelenek voltunk irógéppel sokszorositani, ami lényegében a szövegen egy betű változtatást sem jelent. Vállat vontak, 30 fillért kellett fizetni darabonként.

Amikor ezt jelentettem az MSzT-szervezetnek (amely megkért a nyomtatványok feladására), ott csodálkozva vették tudomásul a 30 filléres portódijat. Ők ugyanis 20 filléres bélyeggel szokták feladni a meghivókat.

Tehát ha nyomtatványként veszik fel, akkor 8 fillér, ha a gazdasági felelős viszi a postára, akkor 20 fillér, ha az MSzT-aktiva adja át, akkor már 30 fillér.

Még csak annyit, hogy amikor a könyörtelen posta nem akarta elfogadni a 8 filléres bélyegeket, 75 darab 30 filléres gólyás bélyeget vásároltam, amely tudvalevően háromszögalakú. Volt is dolgom vele! Amikor szét akartam szedni a háromszögletű bélyegeket, majdnem minden gólya megsérült. Egyiknek a lába került a másik bélyegen levő gólya fejére és forditva.

Bársony Balázs
Szolnok, Kossuth Lajos-u. 4

Rejtélyes lenolaj

A Szeszforgalmi Vállalattól ajánlott levelet kaptunk, amelyben szószerint a következő értesités volt: „Visszatérve szeptember 23-án kelt levelünkre, közöljük, hogy a lenolajra vonatkozó szállitási szerződésünket érvényben lévőnek tekintjük.

Egyben értesitési kötelezettségünknek eleget téve, közöljük, hogy szállitási szerződésünket előreláthatólag nem fogjuk tudni teljesiteni, minthogy a gyártó mű az árut valószinűleg nem tudja rendelkezésre bocsátani."

A Szeszforgalmi tehát egy és ugyanazon levélben önmagát cáfolja meg. Igazolja a szállitási szerződés érvényességét, a következőkben azonban már közli, hogy ugyanezt a szállitási szerződést „előreláthatólag" és „valószinűleg" nem tudja teljesiteni.

A furcsa levelezésnek mulatságos csattanója is van. Ugyanis a szóbanforgó lenolajra egyáltalában nem adtunk fel rendelést a Szeszforgalminak.

Csepel Autógyár
Nagy Béla

Hirdetések

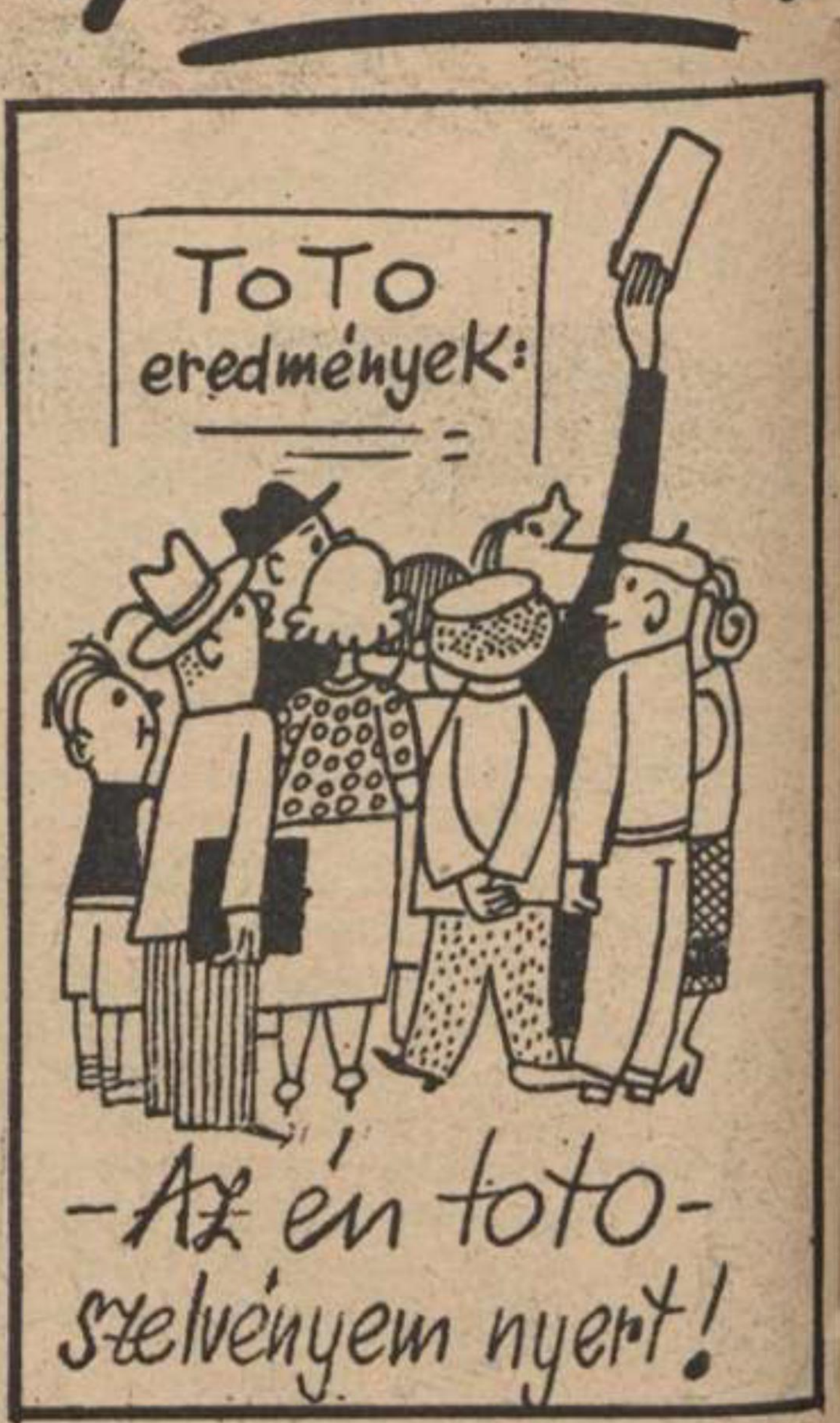

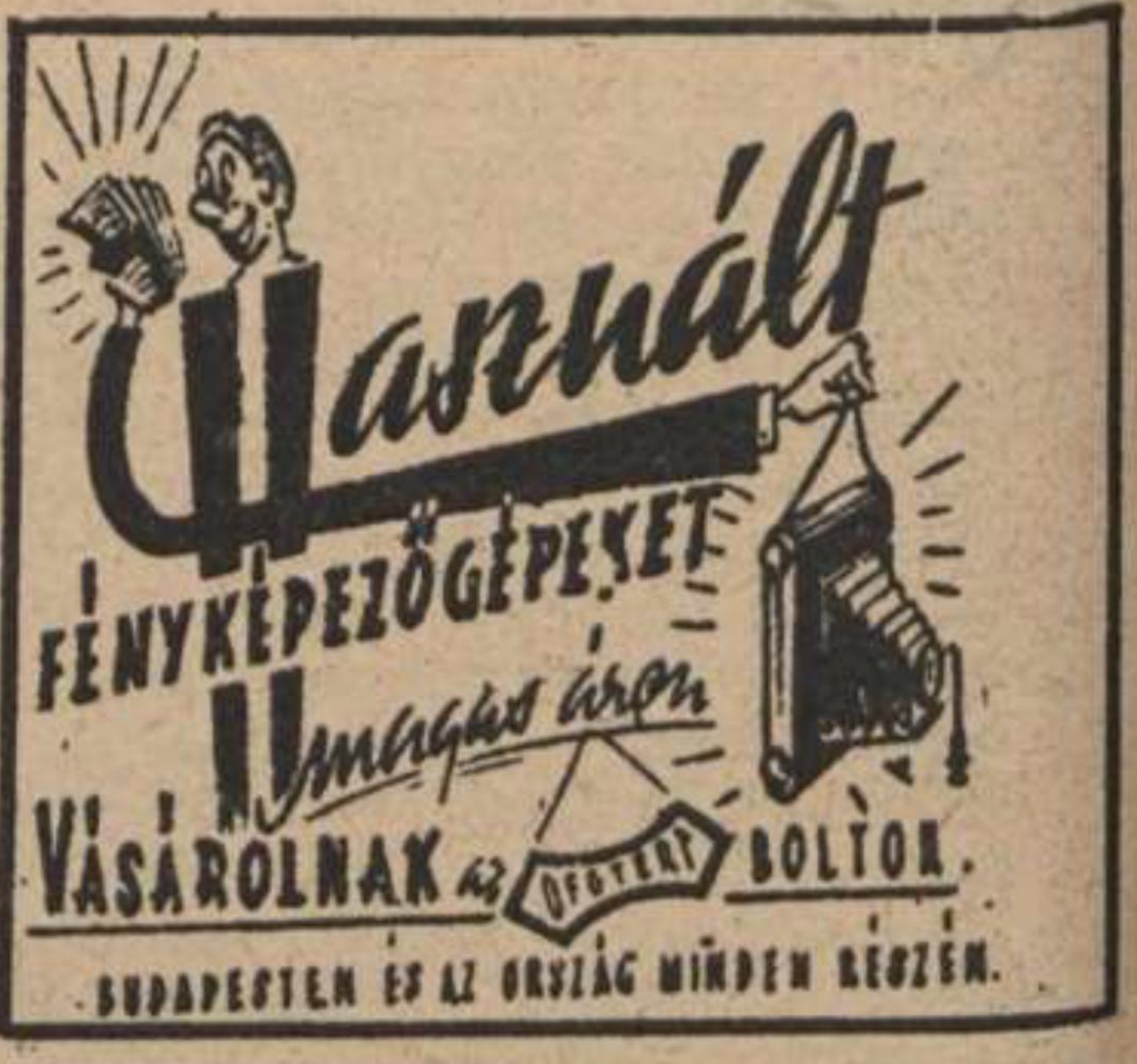
Használt
FÉNYKÉPEZŐGÉPEKET
magas áron
VÁSÁROLNAK az ÁFOTERT BOLTOK.
BUDAPESTEN ÉS AZ ORSZÁG MINDEN RÉSZÉN.

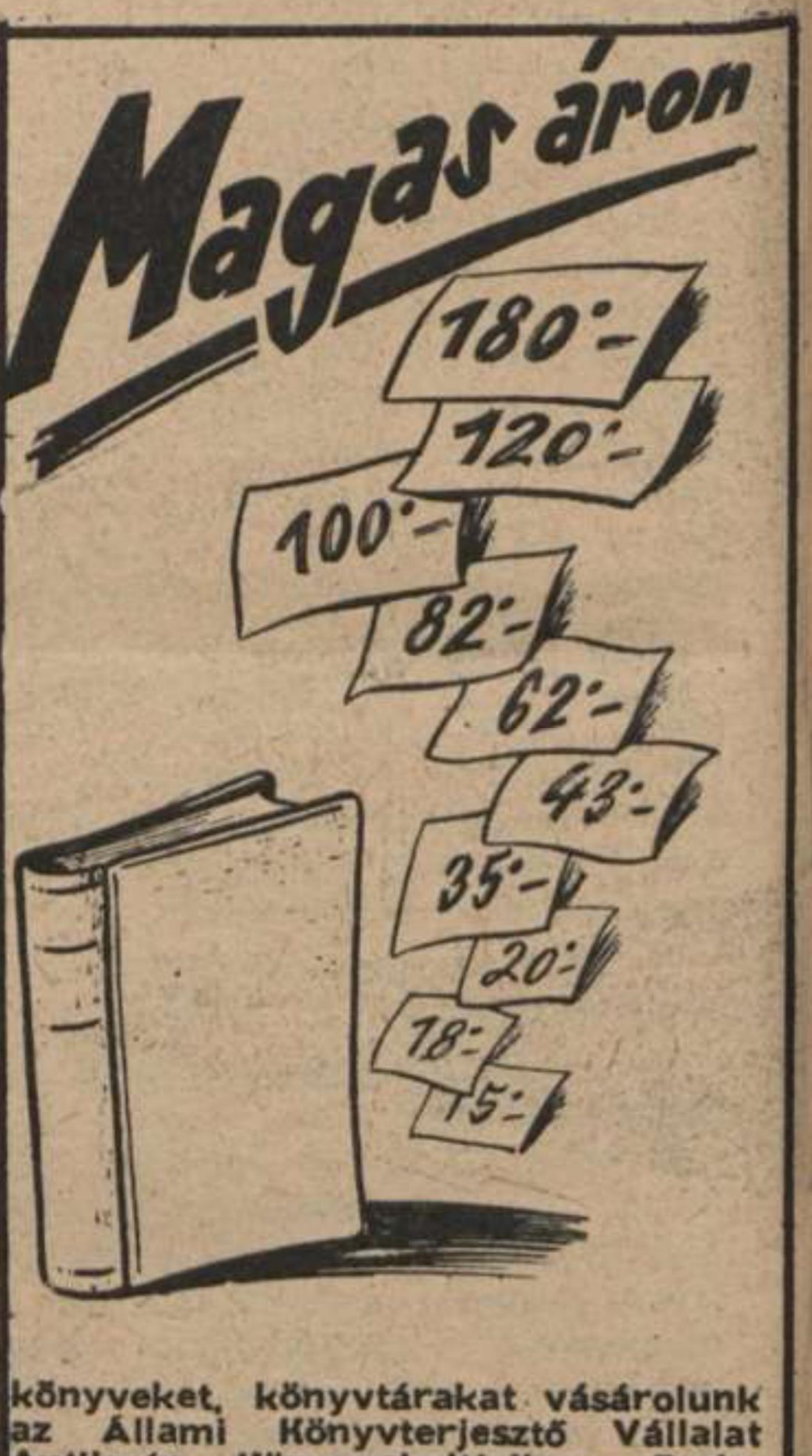

könyveket, könyvtárakat vásárolunk az Állami Könyvterjesztő Vállalat Antikvár Könyvesboltjaiban Budapesten és vidéken:

Antikvár vásárló, Bp. V. Múzeum krt. 17. Tel.: 384—563.
Antikvár vásárló és elosztó, Bp. V., Ferenciek-tere 2. Tel.: 183—421.
63-as Bolt, Bp. Bajcsy Zs. út 50. Tel.: 110—148.
64-es Bolt, Bp. V. Váci-u. 28. Tel.: 387—120.
59-es Bolt, Bp. VII. Lenin-körút 16. Tel.: 227—696.
61-es Bolt, Bp. XI., Bartók Béla-út 15. Tel.: 469—112

252-es Bolt, Győr, Lenin-u. 18. Tel.: 12—11
191-es Bolt, Miskolc, Széchenyi-u. 52.
284-es Bolt, Debrecen, Vöröshadsereg útja 4. Tel.: 48—49
204-es Bolt, Szeged, Lenin-u. 16. Tel.: 41—23.
106-os Bolt, Pécs, Kossuth Lajos-utca 1t. Tel.: 30—57.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**

A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 221-285.

Terjeszti: Posta Központi Hirlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10.
Felelős v.: Lengyel Lajos igazgató

Ludas Matyi a FŐTEFUNÁL

Mi a FŐTEFU?

A FŐTEFU — mint az olvasó sejthette — rövidítés. A Fővárosi Teherfuvarozó Vállalat rövidítése. Budapesten jól ismerik a vállalat 136 kocsiját. (Sötétzöld teherautók, fehér csikozással.) Ezek a kocsik végezték el Budapest nagytakarítását. Ez úgy történt, hogy több mint három hónapon keresztül, — pontosan száz napig — éjszakánként hatvan teherautó fuvarozta el a padlások és pincék szemetjét, törmelékét.

Mit végzett még a FŐTEFU? A Dózsa György-úton kettős munkát végzett. Anyagot szállított az útépítéshez és az aluljáró munkálataihoz. Ugyancsak fontos feladatot teljesített a kettes villamos meghosszabbításánál is. Szállította az anyagot és elhordta a felesleges homokot, kavicsot.

A FŐTEFU vitte el a régi Viztornyot is, amely arról volt hires, hogy évtizedek óta semmi szükség nem volt rá. Legfeljebb az volt a szerepe, hogy a századforduló idején megfordulhatott körülötte a kocsikorzó. Most a Népstadion építésénél és a Vár rendezésénél végez nagy munkát a FŐTEFU, amelynek statisztikusai kiszámították, hogy két év alatt a vállalat gépkocsijai — ha a teljesítményt egy gépkocsira vonatkoztatnánk — kétszázhúszszor körülautózhatták volna az Egyenlítőt.

A FŐTEFU 136 gépkocsival igyekszik hozzájárulni Budapest építéséhez.

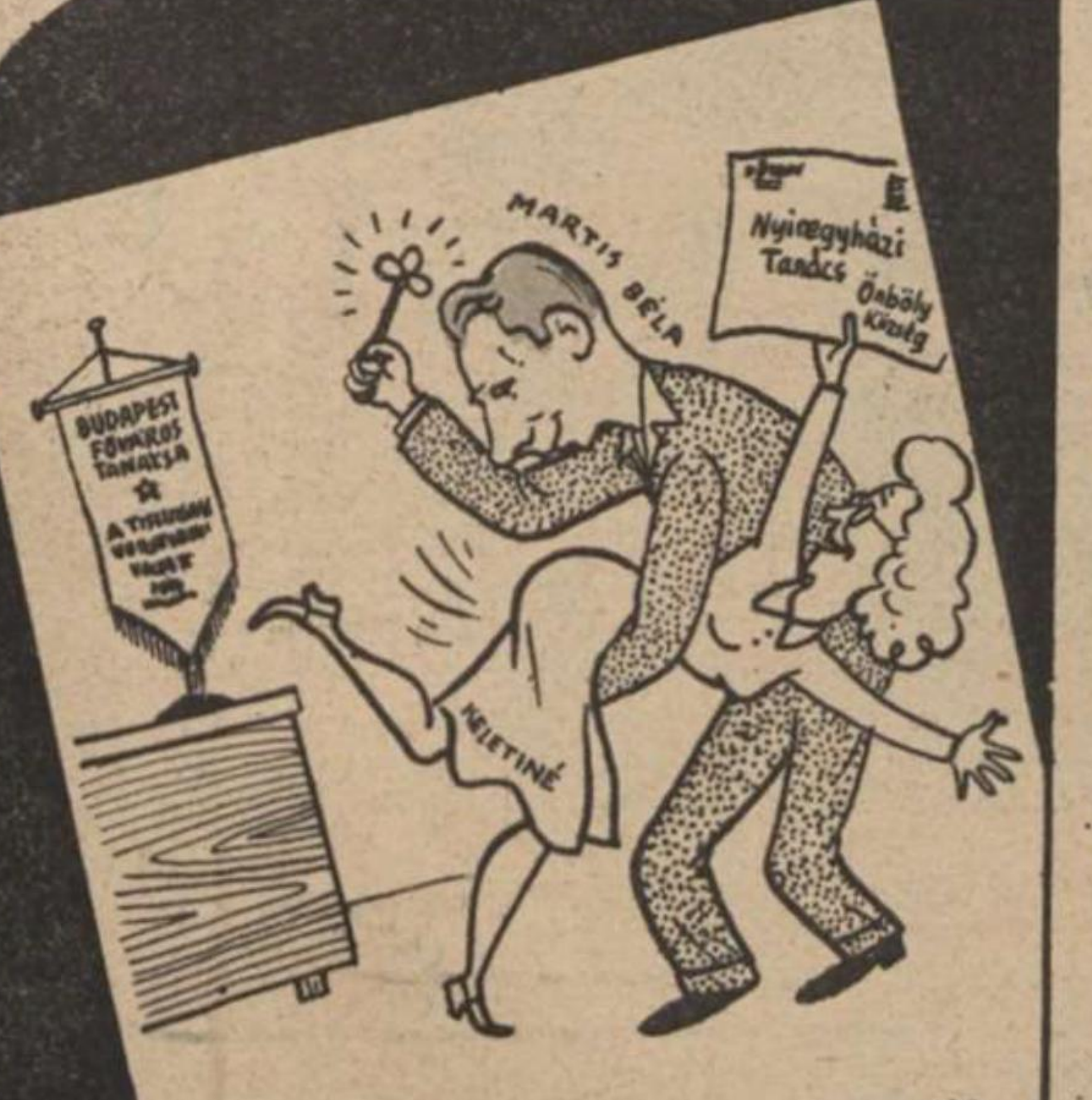

Martis Béla, a FŐTEFU igazgatója szigorúan őrködik azon, hogy a munkafegyelem terén ne legyen semmi hiba vállalatánál. Dolgozószobájában a minisztertanács és a Fővárosi Tanács által ajándékozott versenyzászló mutatja, hogy mi jár a jó munkáért. A zászló mellett lévő miniatür poroló viszont arra figyelmeztet, hogy mit kap (ha szimbólikusan is) az, aki vét a munkafegyelem ellen.

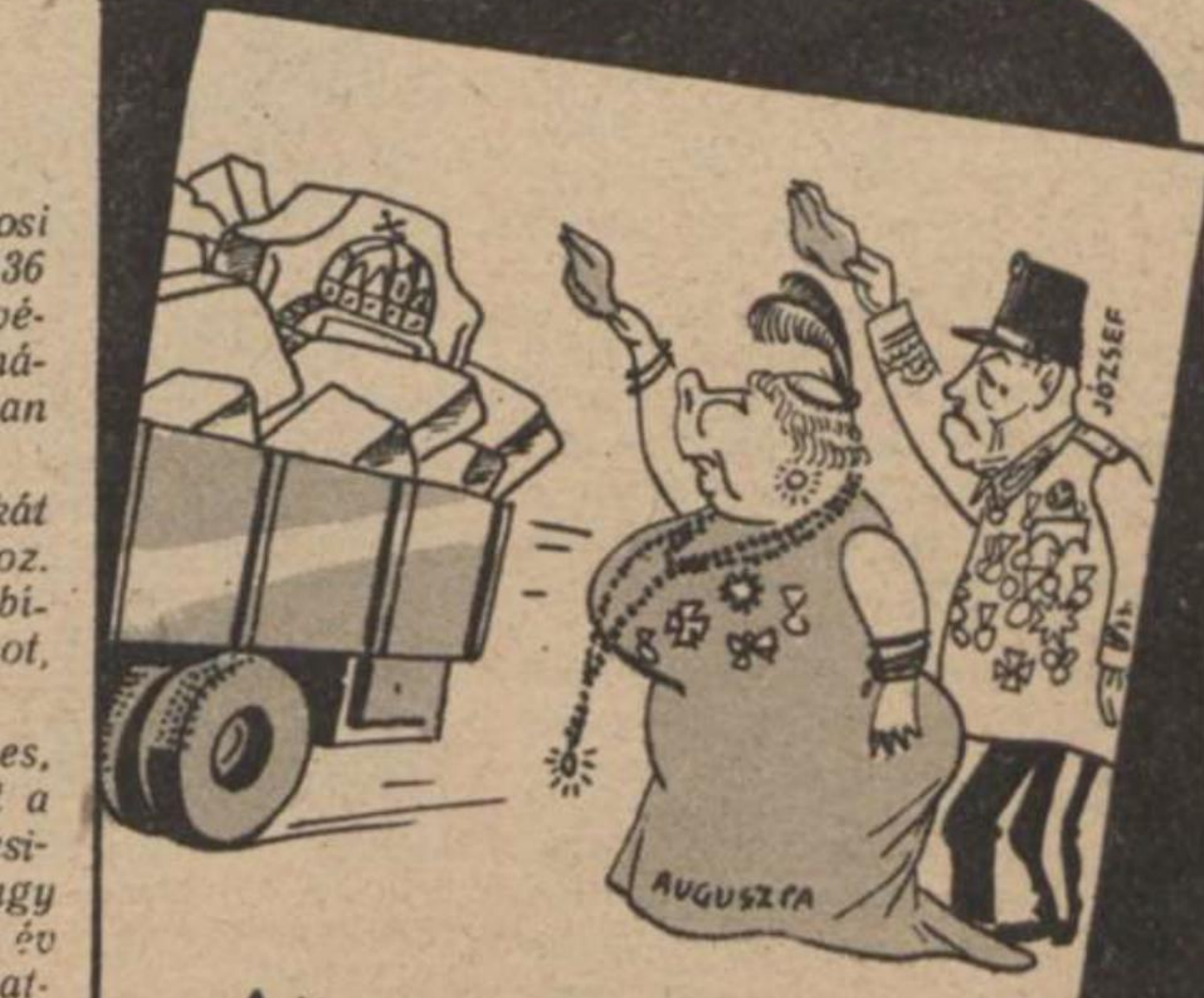

A Vár újjáépítési munkálatainál a FŐTEFU kilenc héten át, tizenkét kocsival nemcsak követ, homokot, törmeléket szállított el, hanem elvitte azt a kőből faragott királyi koronát is, amelyet a felszabadulás után is ottfelejtettek.

Rajzolónk elképzelte, milyen szomorúan búcsúztatta volna a nyugatra szökött Auguszta „főhercegasszony” és József „királyi herceg” a koronát, ha történetesen szemtanúi lehettek volna a kövek közé dobott királyi korona elszállításának.

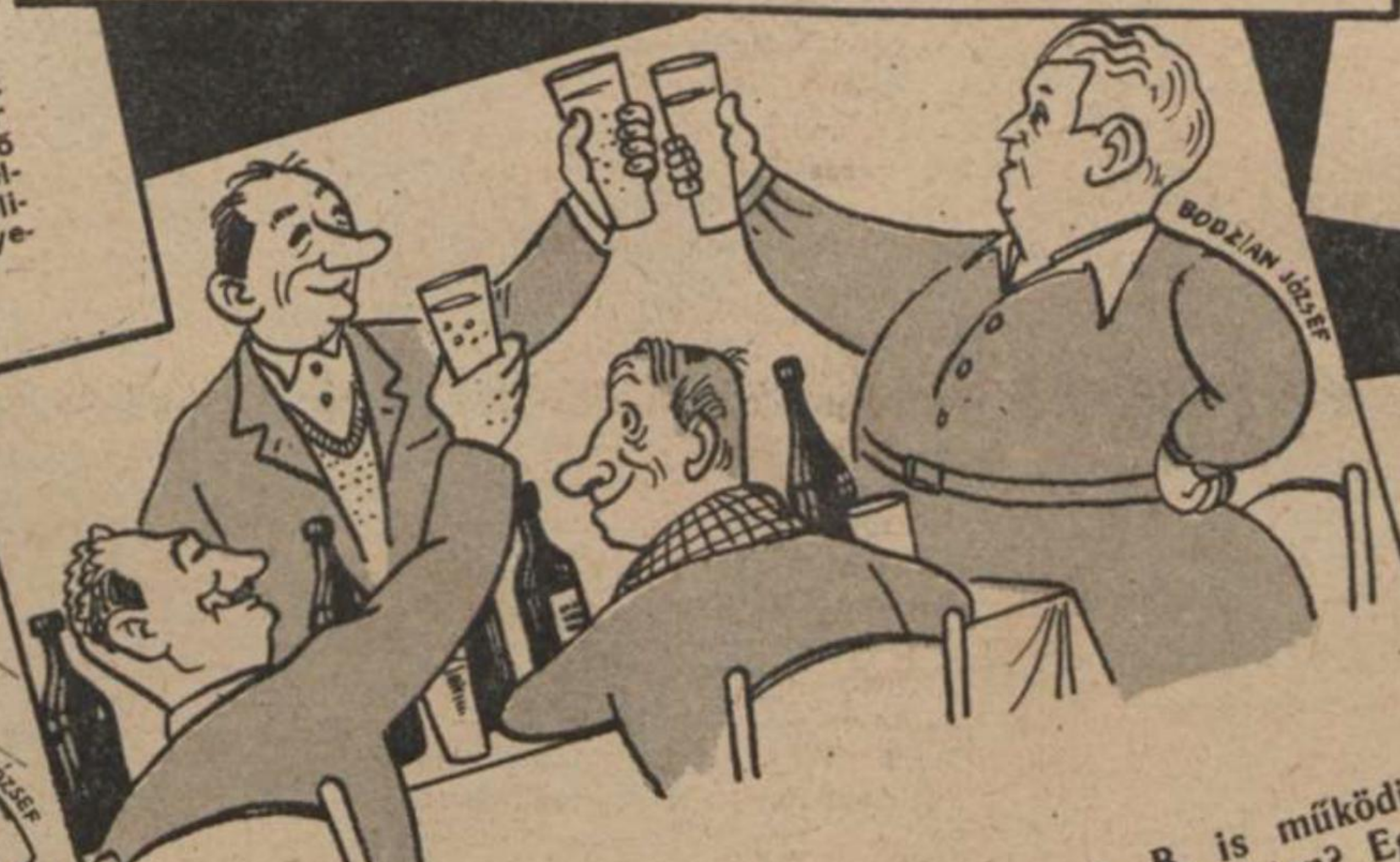

A FŐTEFU-nál nemcsak Ü. B., hanem I. B. is működik. Mi az I. B.? És miért isznak fröccsöt az I. B.-értekezleten? Egyszerű a magyarázat: I.B. — Italboltot jelent. Persze igen jó lenne, ha munkaidő alatt egyáltalán nem járnának a vendéglőbe, más néven az APAK BOLTJÁBA az I. B.-tagok.

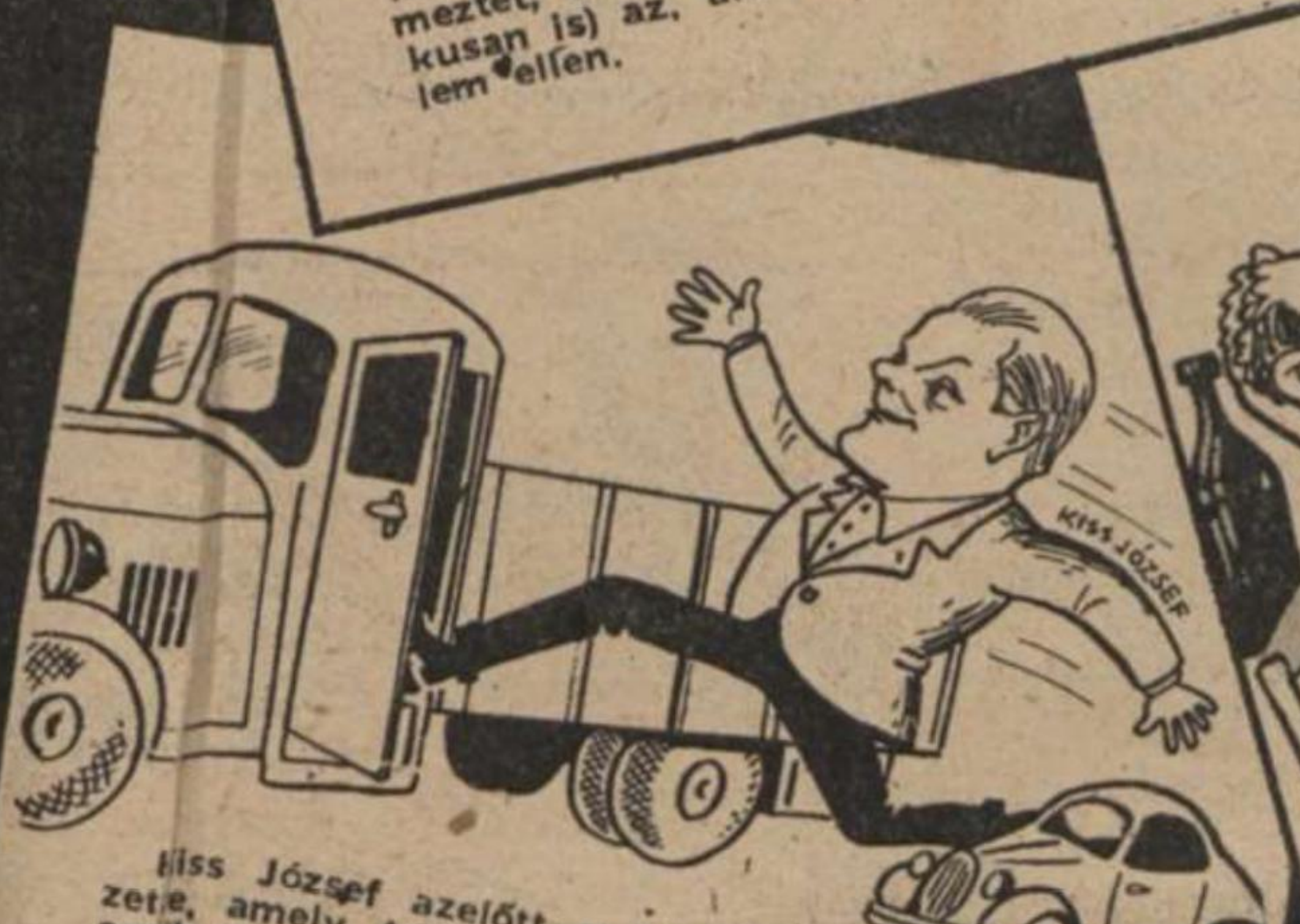

Kiss József azelőtt a vállalat kis Topolinóját vezette, amely tudvalevően 500 köbcentiméteres. Kiss egyik napról a másikra átkerült a 8200 köbcentiméteres, tíztonnás DAIMON teherautóra. Ez a kölcsönjegyzés napján történt. Ezernégyszáz fizetése volt és örömében 3000 forintot jegyzett. Amikor ezért megdicsérték, szerénykedve mondta:

— Az arány még így is rossz, hiszen a DAIMON tizenhatszor erősebb, mint a Topolino...

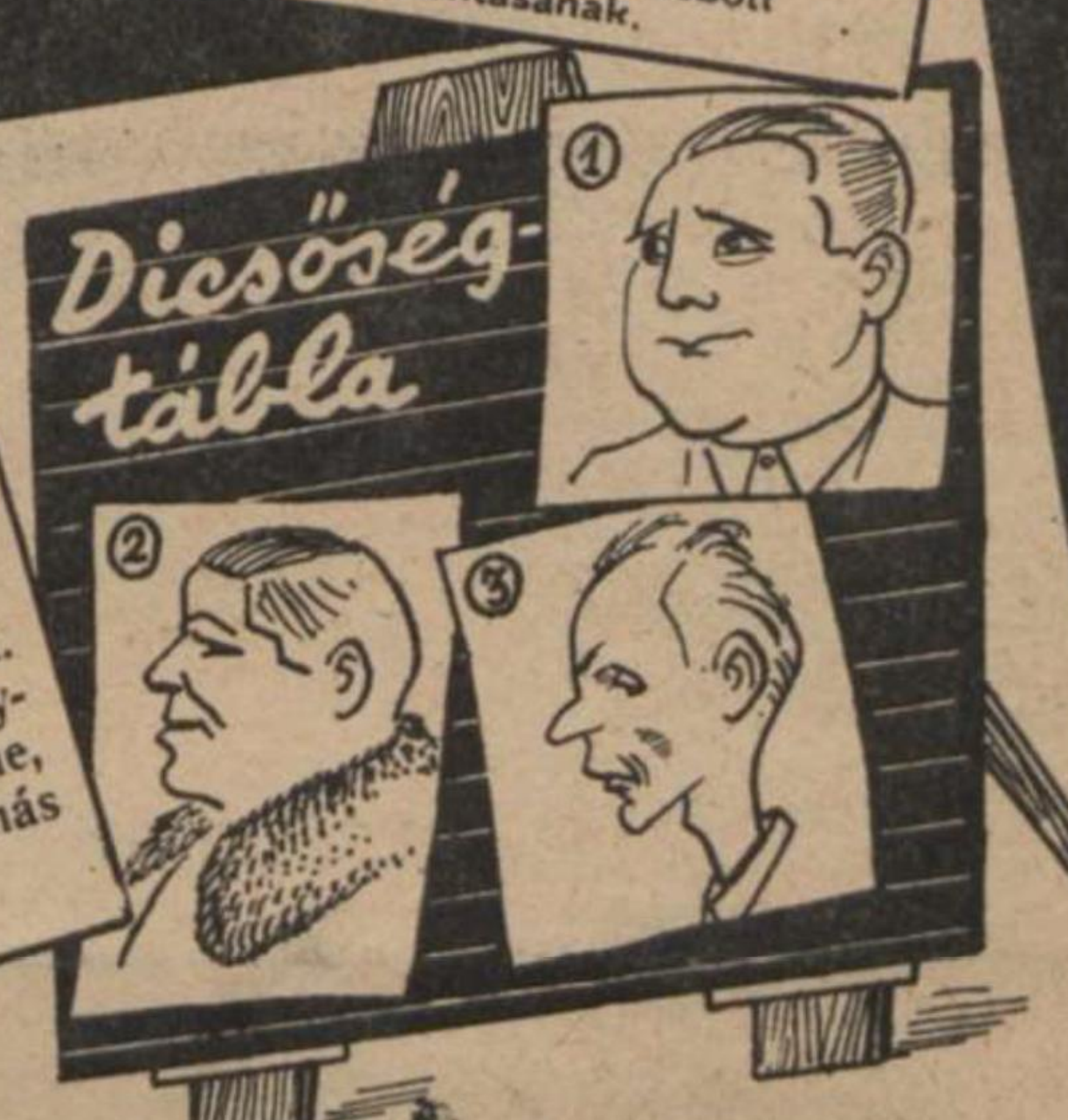

1. Sárközi Péter jelvényes sztahanovista negyven százalékos üzemanyag-megtakarítást ért el. 2. Fodor Sándor, 109 000 kilométert tett váltótársával, Zubor Józseffel motorhiba, úgynevezett fődarabcsere nélkül. 3. Kelemen István a vállalat legjobb újítója, aki hulladékanyagokból sok olyan alkatrészt készített, amelyet csak külföldről lehetne beszerezni.

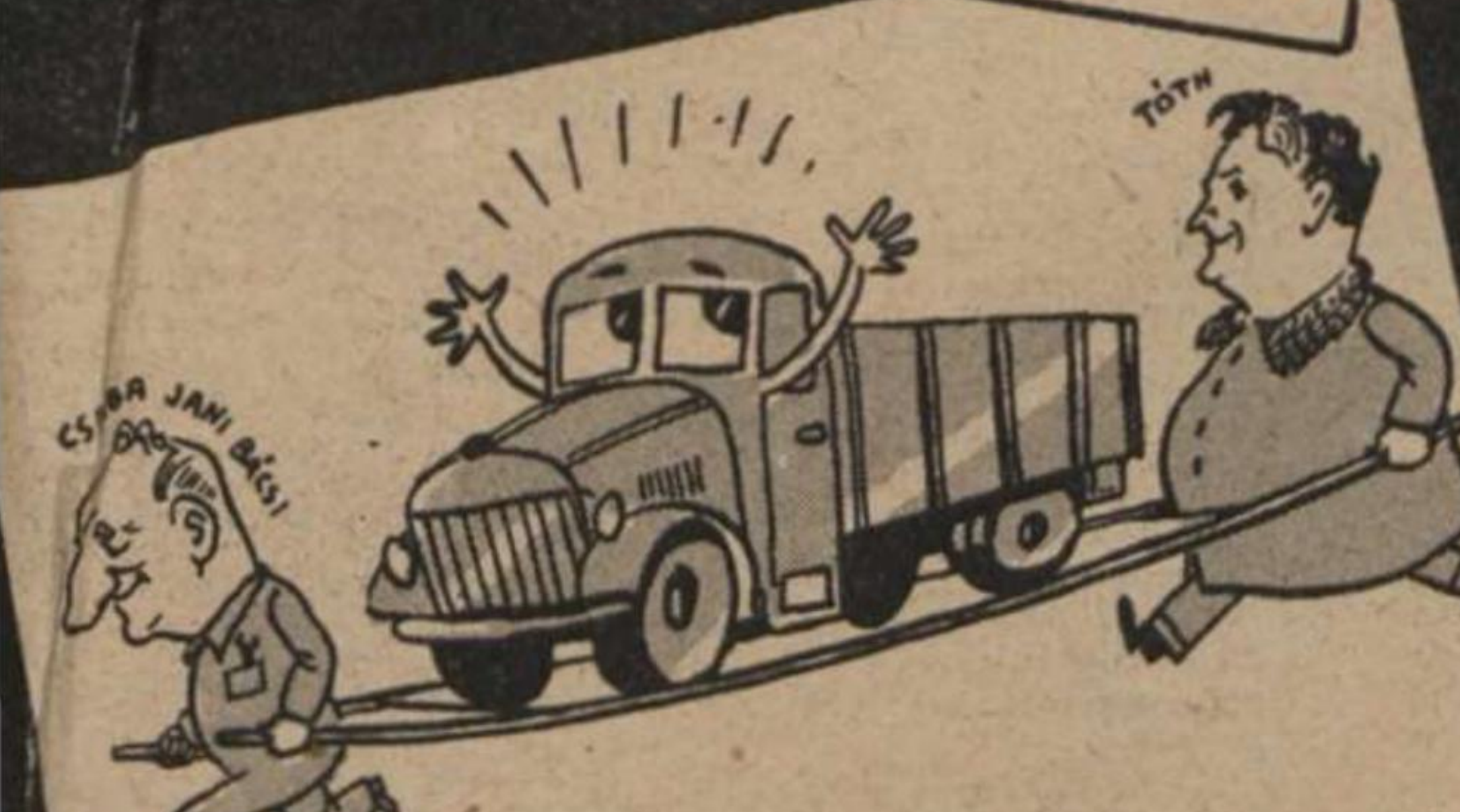

A Fővárosi Teherfuvarozó Vállalatnál van egy mentőosztag is. A sérült, „bedöglött” autókat szállítja el a színhelyről. A „mentőket” Csaba János sztahanovista főművezető irányítja. A mentők közé tartozik Tóth Mihály is, a kitűnő szerelő, aki nagy szakértelemmel nyújt elsősegélyt a beteg kocsiknak.

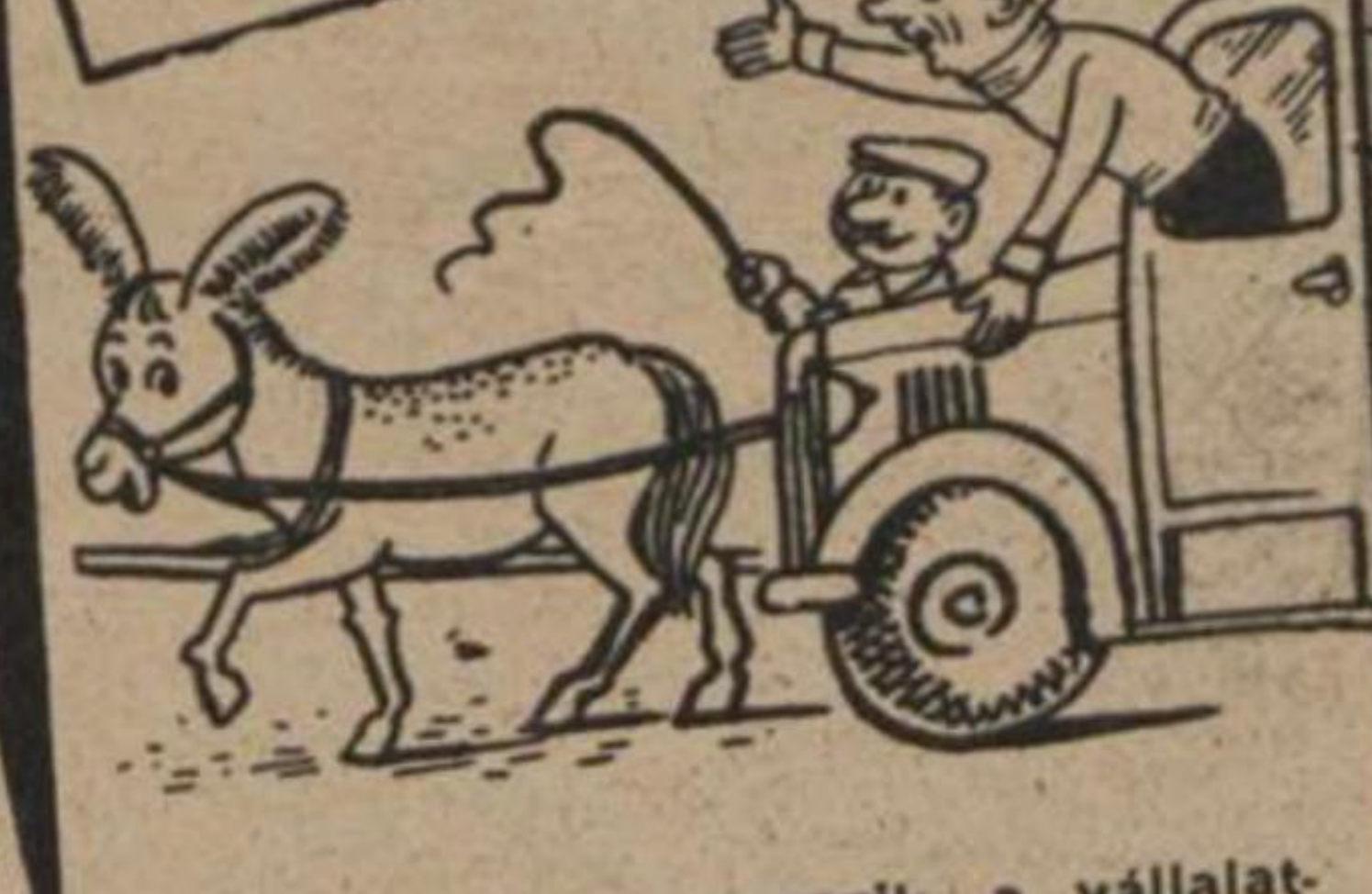

Örömlovasnak nevezik a vállalatnál azokat a gépkocsivezetőket, akik néha a megengedettnél gyorsabban hajtanak. Az örömlovasokat nemcsak a közlekedési rendőr bünteti meg, hanem a vállalatvezető is meginti. Blaskó Lajos sokáig él-örömlovas volt, de egy idő óta nagyon gondosan vezet.

Legutóbb megkérte az igazgatót:

— Tessék engem megdicsérni.

— Miért?

— Tegnap megelőzött egy kordélyos...

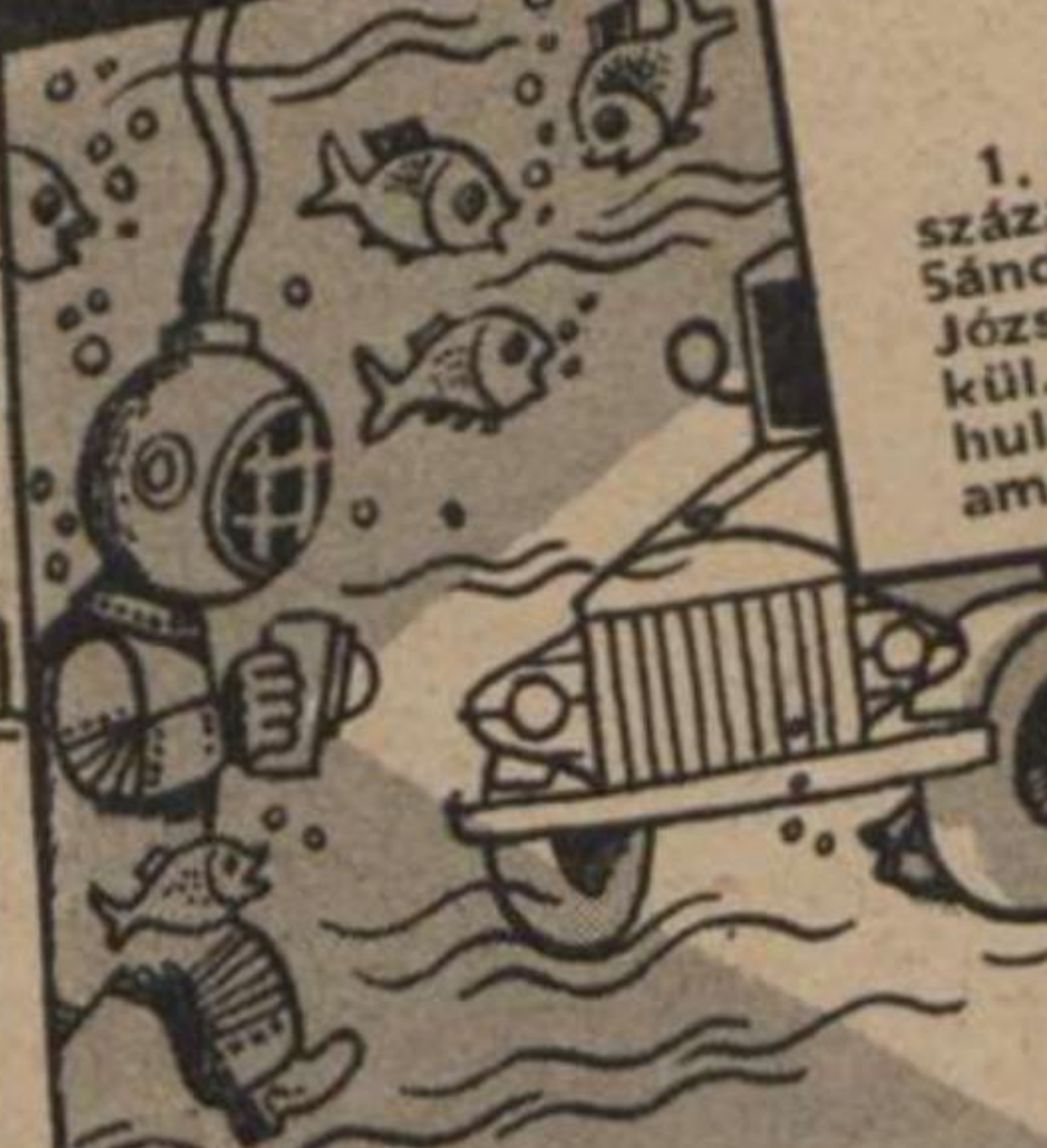

Kódor János, a FŐTEFU gépkocsivezetője nemrégiben autóstól a Dunába esett, mert a part olajos volt. Szerencsére az ajtó esés közben kinyílt és Kódornak sikerült kiúsznia. Az autót búvárok emelték ki. Azóta azzal gúnyolják Kódort, hogy az önköltségcsökkentés új módját találta fel: garázs helyett a Dunában mossa a Csepel-Dieselt.

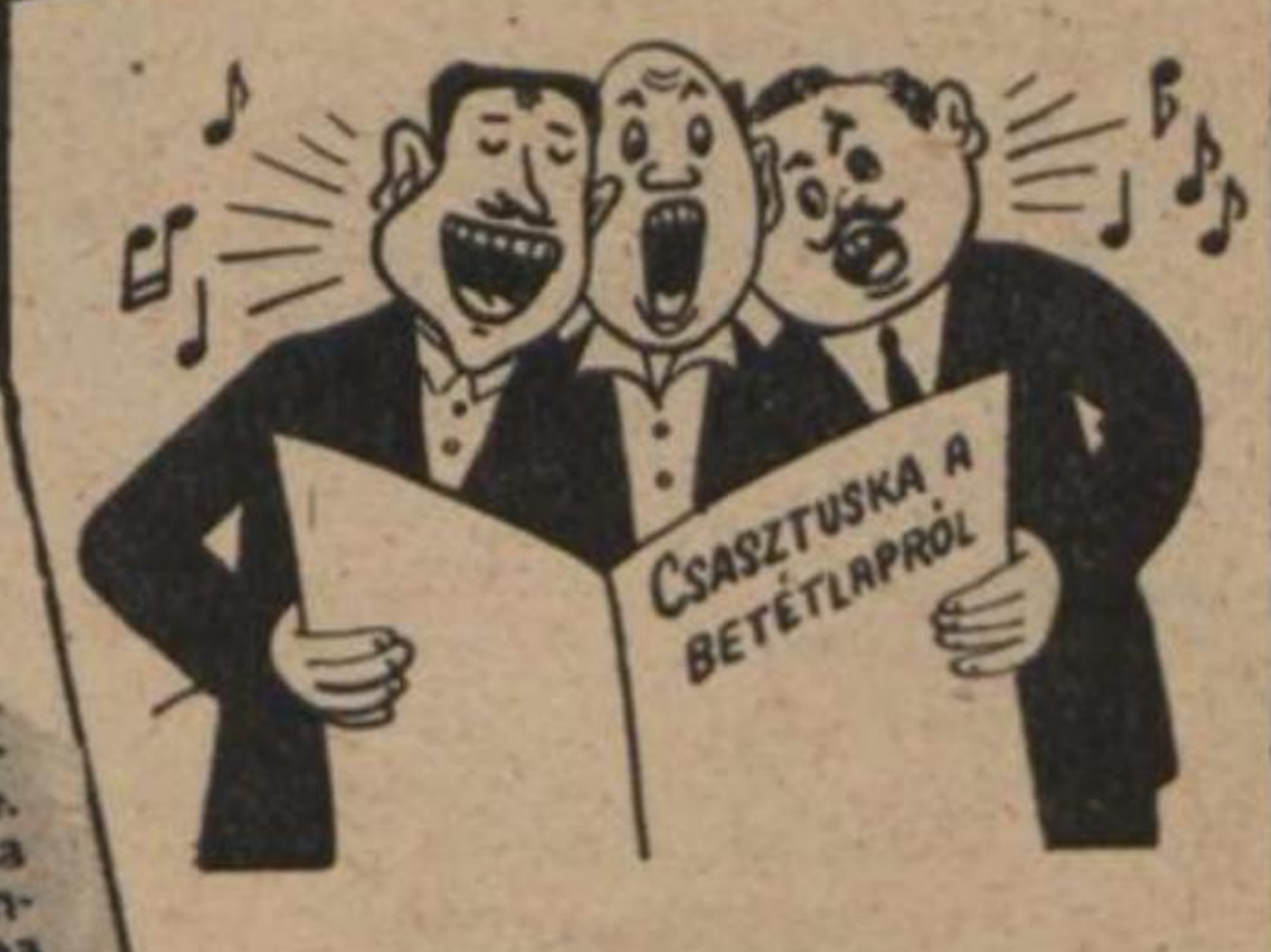

A vállalat dolgozói többféle versenyben vannak egymással, önköltségcsökkentési, üzemanyagmegtakarítási és sok más verseny folyik közöttük. Van egy „betétlap verseny” is a FŐTEFU-nál. Az győz, akitől egy év alatt egyetlen betétlapot sem vesz el a közlekedési rendőr. Aki valamilyen apró közlekedési kihágást követ el és felírja a rendőr, az nemcsak büntetést, hanem csasztuskát is kap. A „betétlapverseny” fejlődését mutatja, hogy két hónap óta a csasztuska-brigád csak a jó dolgozókat köszönti fel.

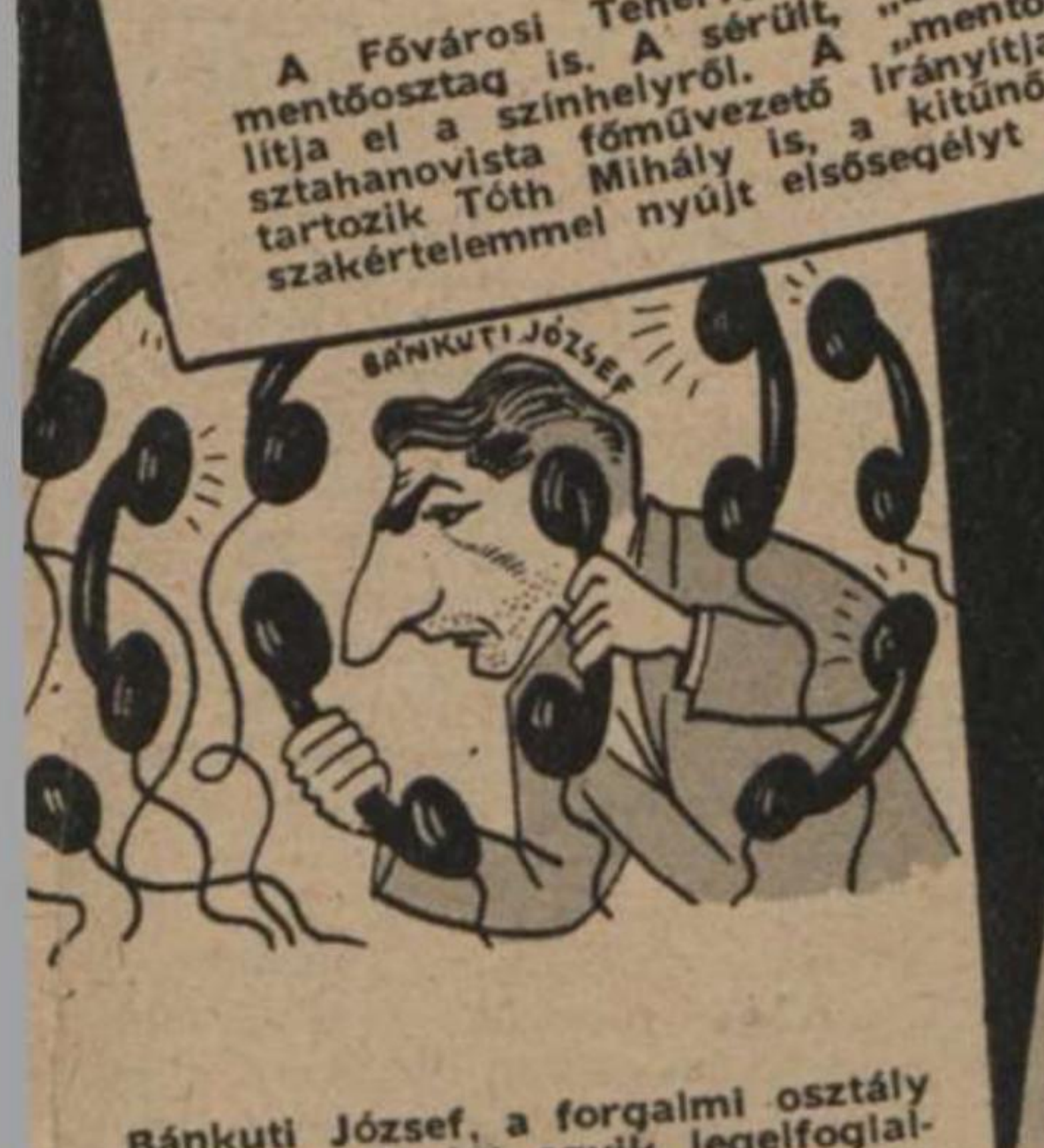

Bánkuti József, a forgalmi osztály vezetője a vállalat egyik legelfoglaltabb dolgozója. Ő osztja be a munkát, ő küldi munkára az autókat. Egyszerre tíz helyről is telefonálnak néki kocsiért. Persze sokszor csak ígérni tud. Bánkuti azon töpreng, miként lehetne a FŐTEFU 136 autóját egyszerre 1360 helyre küldeni.

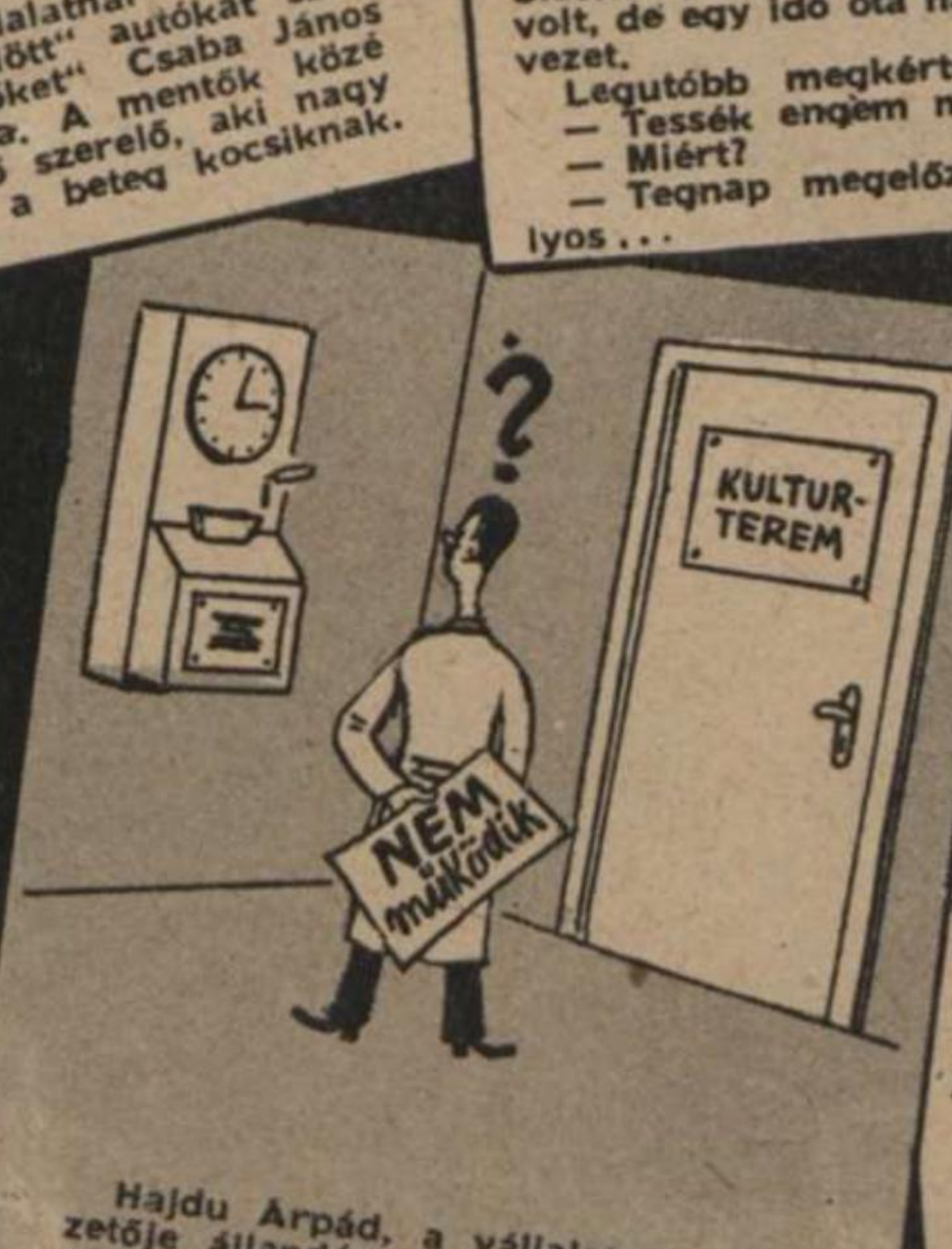

Hajdu Árpád, a vállalat kultúrvezetője állandóan a bélyegzőórát javítja. Pedig nem ez lenne a feladata. Rajzunkon Hajdu azon töpreng, hogy a „NEM MŰKÖDIK” táblát a bélyegzőórára, vagy a kultúrteremre tegye-e ki, mert hiszen a FŐTEFU-nál a kultúrélet sem működik jobban, mint a bélyegzőóra.

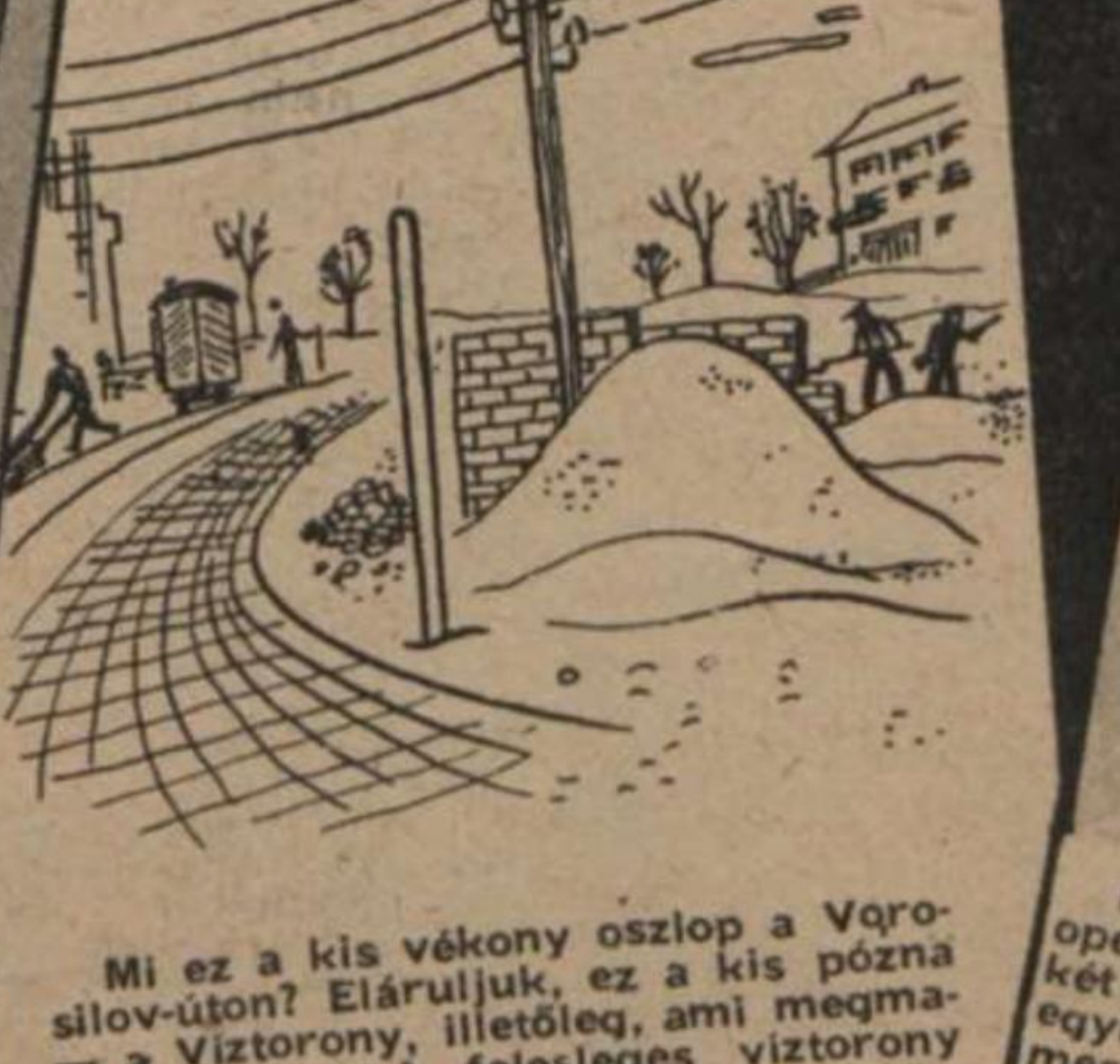

Mi ez a kis vékony oszlop a Vorosilov-úton? Eláruljuk, ez a kis pózna — a Viztorony, illetőleg, ami megmaradt belőle. A felesleges víztorony akadályozta az épülő Népstadion környékének rendezését, ezért már a munkálatok megkezdésekor elhordta a FŐTEFU.

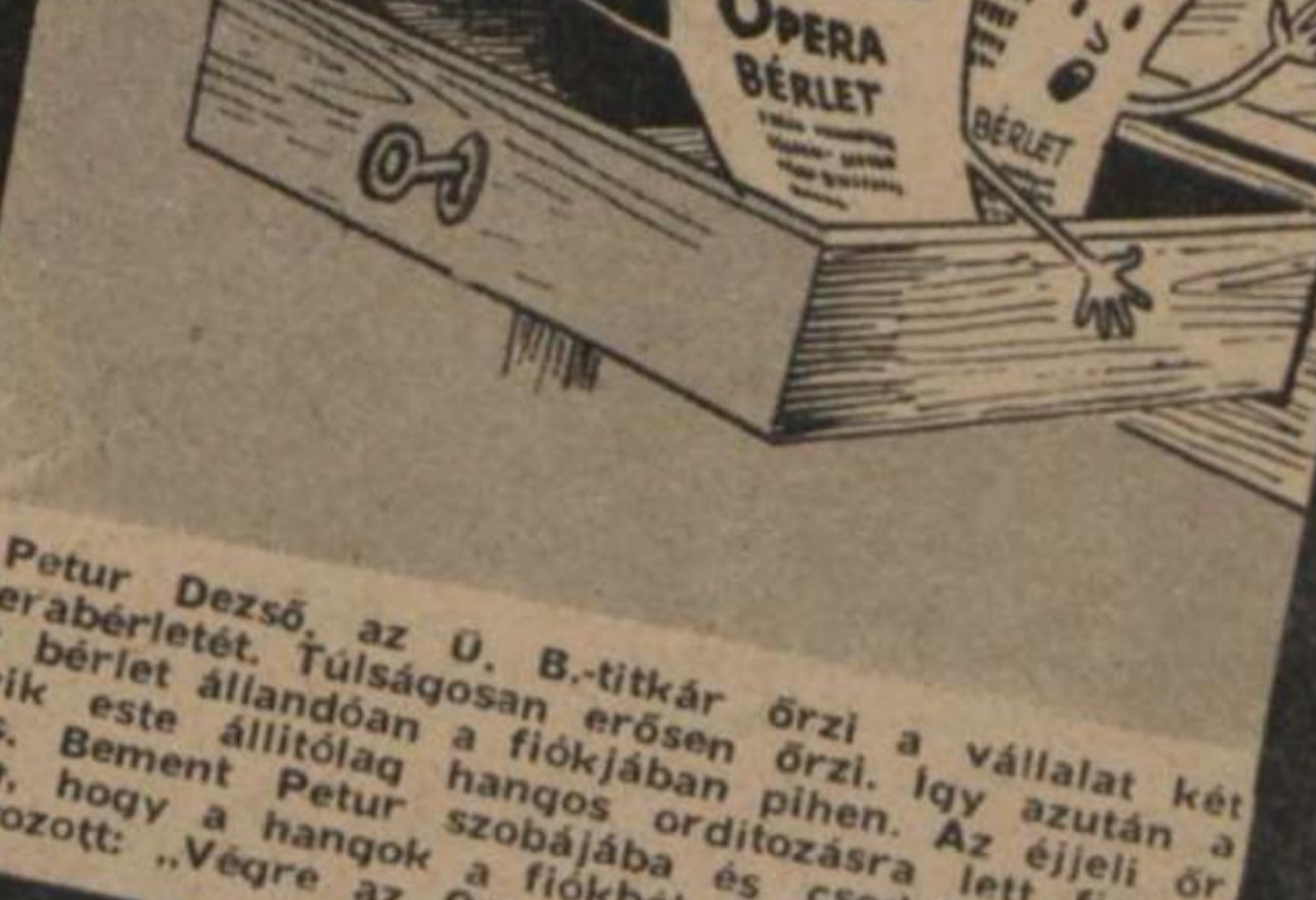

Petur Dezső, az Ü. B.-titkár őrzi a vállalat két operabérletét. Túlságosan erősen őrzi. Így azután a két bérlet állandóan a fiókjában pihen. Az éjjeli őr egyik este állítólag hangos ordítozásra lett figyelmes. Bement Petur szobájába és csodálkozva hallotta, hogy a hangok a fiókból jönnek. A két jegy kiáltozott: „Végre az Operába szeretnénk menni!”

SZÖVEG: PALÁSTI, RAJZ: Sándor

Osztálykülönbségek

Irta. JAROSLAV HASEK

Az uradalmi intéző, Nikles és az uradalmi jószágigazgató, Paser, igen jó barátok voltak. Nap mint nap együtt ültek az „Őzhez" cimzett vendéglőben. Nikles intéző igen szerette Paser jószágigazgatót, de mégis volt köztük valami, ami Niklest igen elkeseritette. Esténként ugyanis, amikor együtt iddogáltak és végül tréfából elfogták az éjjeli őrt és a patakba dobták, akkor így beszélt erről az egész falu: „Tegnap a Nikles intéző tökrészeg volt, a jószágigazgató úrnak pedig egy kis spicce volt."

A való ezzel szemben az volt, hogy mindketten egyformán sokat ittak, és mindkettőjük agytekervényeire ugyanazzal a hatással volt az ital. De mit számitott mindez, mikor a falu így szólt: „Az intéző tökrészeg, a jószágigazgató úrnak egy kis spicce volt!"

Ezekután nem csodálkozhatunk azon, hogy az intéző arról ábrándozott: végre forduljanak már meg a dolgok! És egyszer, elhatározta, hogy józan marad. És amikor a jószágigazgató már három pohár sört hörpintett le, ő még csak az elsőnél tartott. Ez az arány így maradt egészen késő éjtszakáig. Amikor felálltak, a jószágigazgató végigorditotta a falut és lecsirkefogózta a vendéglőst. Az intéző finoman és csendesen hallgatott. És másnap mégis azt hallotta, hogy az elmúlt éjtszaka eseményeiről az emberek így nyilatkoztak: „Nos, tudjátok, hogy az intéző megint tökrészegen orditott? A jószágigazgató úrnak persze csak egy kis spicce volt!"

Ekkor megértette az intéző, hogy itt osztálykülönbségről és mély szociális ellentétről van szó. Ő, Nikles intéző, nem hasonlithatja magát össze a jószágigazgató úrral. Mégis nem volt hőbb vágya, mint az, hogy egyszer azt hallhassa: „A jószágigazgató úr olyan részeg volt, mint egy disznó, az intézőnek egy kis spicce volt!"

Kivánsága sosem teljesült. Az emberek úgy beszéltek, ahogy azt megszokták, a jószágigazgató úr iránti tiszteletből, még akkor is, ha az intéző történetesen szinjózan volt. Sőt, egyre többször mondta maga a jószágigazgató is: „Barátom, ma megint egy kis spiccem van!" ő is sodortatta magát az árral, így Nikles intéző belátta, teljesen mindegy, hogy iszik-e, vagy sem, a közvélemény szemében ő marad a tökrészeg úgyis. Így hát tovább ivott.

Történt, hogy egyik nap, mikor már egyikük sem tudta egyenesen rakni a lábát, kimentek a piactérre, és egy egyenruhás alakot a patakba hajitottak. Ez volt a megszokott tréfájuk, aminek az éjjeli őr igen örült, mivel másnap fájdalomdijképpen szivart és sört szokott kapni a jószágigazgató úrtól. Ezen az éjtszakán azonban véletlenül nem az őrt csipték el, hanem egy csendőrt. A csendőrt, ha szolgálatban van, védi a 81-es paragrafus, amely világosan kimondja, hogy „aki hivatali személy ellen kezet emel, az ellen eljárás indittatik, mivel hatóság elleni erőszakot követett el". Ezt az ügyet nem lehet elsimitani, ez nem a helyi, hanem a megyei biróság elé tartozik. És így került ügyük a jinici törvényszék elé. Mindketten részegséggel érveltek és tanúként felvonultatták a vendéglőst, a polgármestert, és még három embert a faluból, akik jelen voltak a kocsmában, amikor leitták magukat. Elsőnek a vendéglőst hallgatták ki.

— Nos, hogy volt az azon az estén Nikles intézővel? — kérdezte az ügyész. — Milyen állapotban hagyta el a vendéglőt?

— Tekintetes törvényszék, — szólt a vendéglős komolyan — Nikles intéző tökrészeg volt, mint rendesen. Ez olyan igaz, minthogy én itt állok.

— És a jószágigazgató úr?

A vendéglős tiszteletteljesen pillantott a jószágigazgatóra:

— Tekintetes törvényszék, a jószágigazgató úrnak egy kis spicce volt, mint rendesen.

A vallomást jegyzőkönyvbe vették. Aztán a többi tanú következett, az ő véleményük is hajszálra megegyezett az előttük szólóval.

Az eset világos volt és az itéletet is aszerint hozták. A jószágigazgató urat, mivel neki csak egy kis spicce volt, egy hónapra itélték, a tökrészeg Niklest ellenben szabadon engedték, mivel nem volt öntudatnál a tett elkövetésekor. És Nikles intézőnek még egy további elégtétele is volt, az itélet kihirdetésekor ugyanis a jószágigazgató felkiáltott: „Uraim, az istenért, én is tökrészeg voltam!"

De ez már mitsem változtatott a tényálláson.

(Forditotta: RAKOS EDIT)

Duhaj kulák

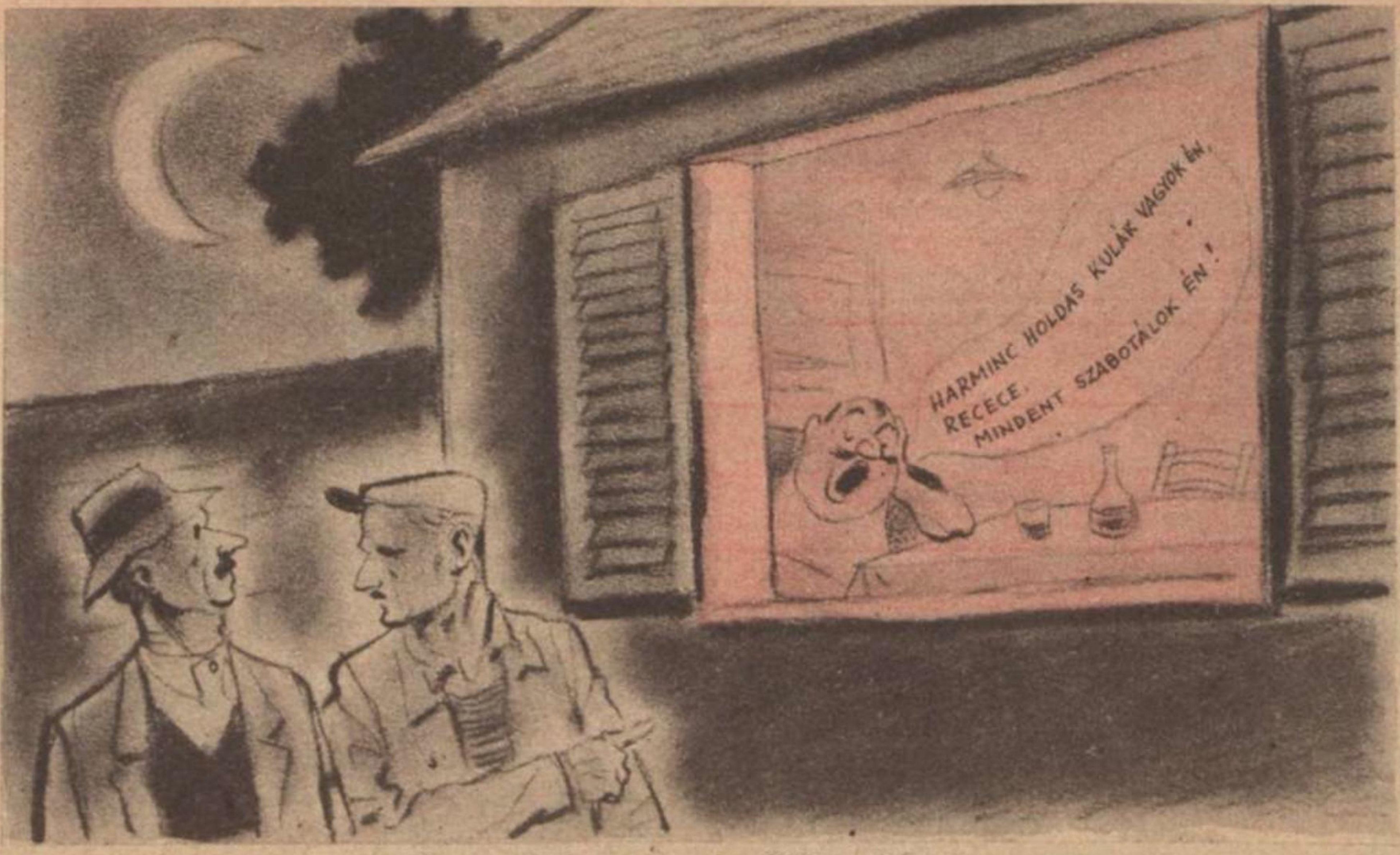
HARMINC HOLDAS KULÁK VAGYOK ÉN,
RECECE.
MINDENT SZABOTÁLOK ÉN!

— Nézze, a Zsíros zeneszó nélkül mulat...
— Nem baj. Majd elhegedüljük a nótáját...

A három jómadár, ki mindig együtt jár

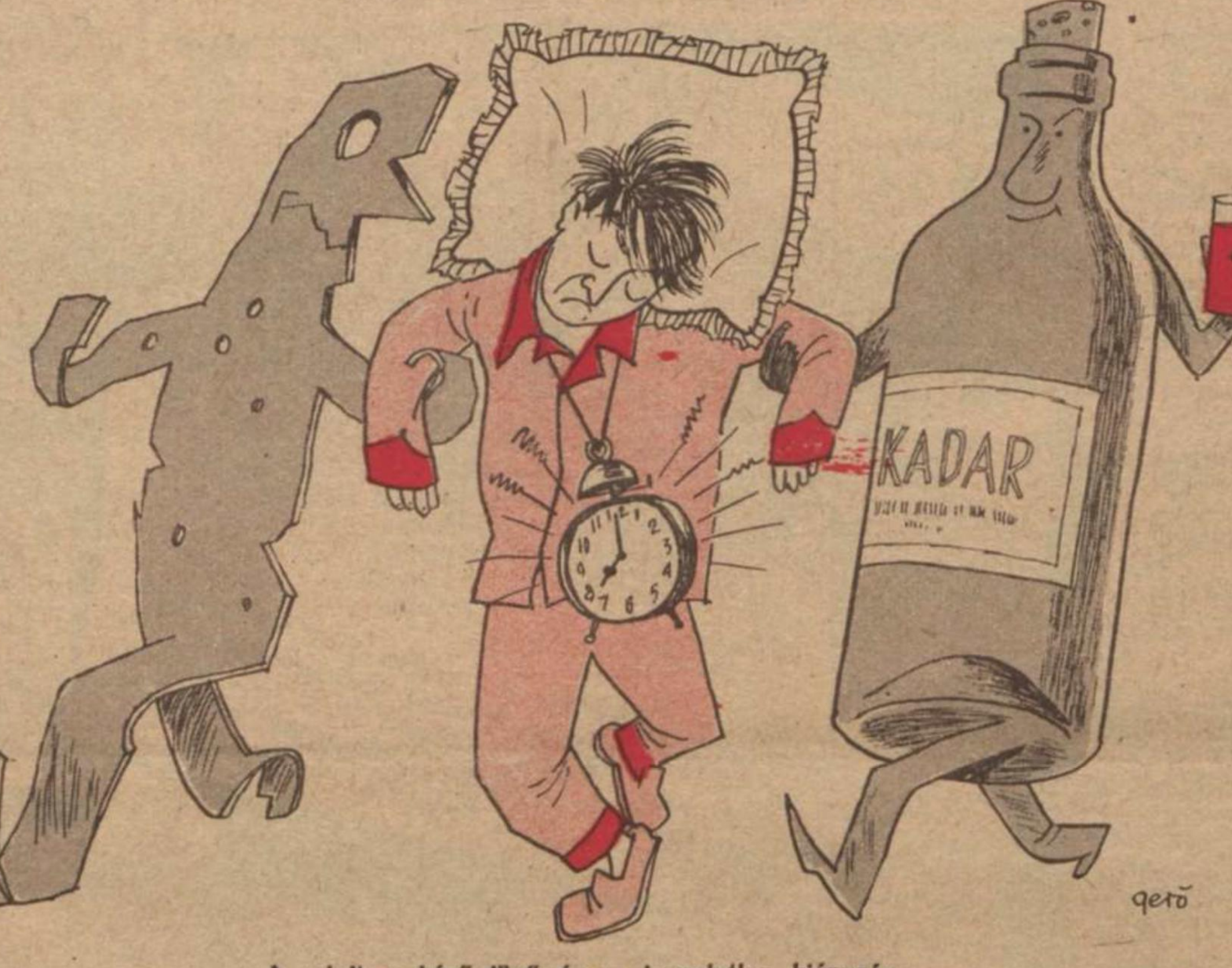

A selejt, a későnjövő és az igazolatlan hiányzás.

Ilyen képek is vannak

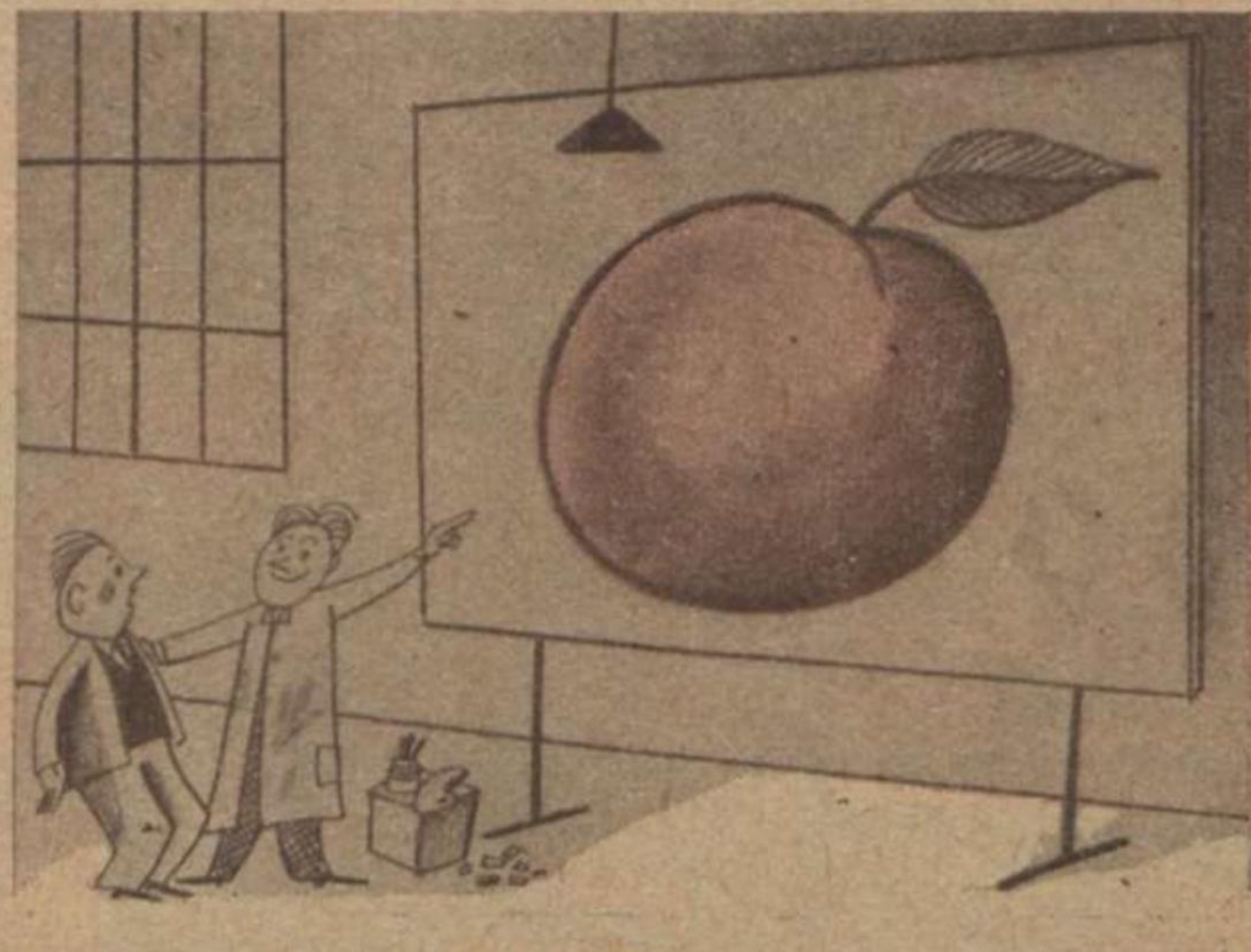

— Megígértem, hogy a kiállításon egy hatalmas méretű képpel fogok szerepelni.

Ilyen szobrok is vannak

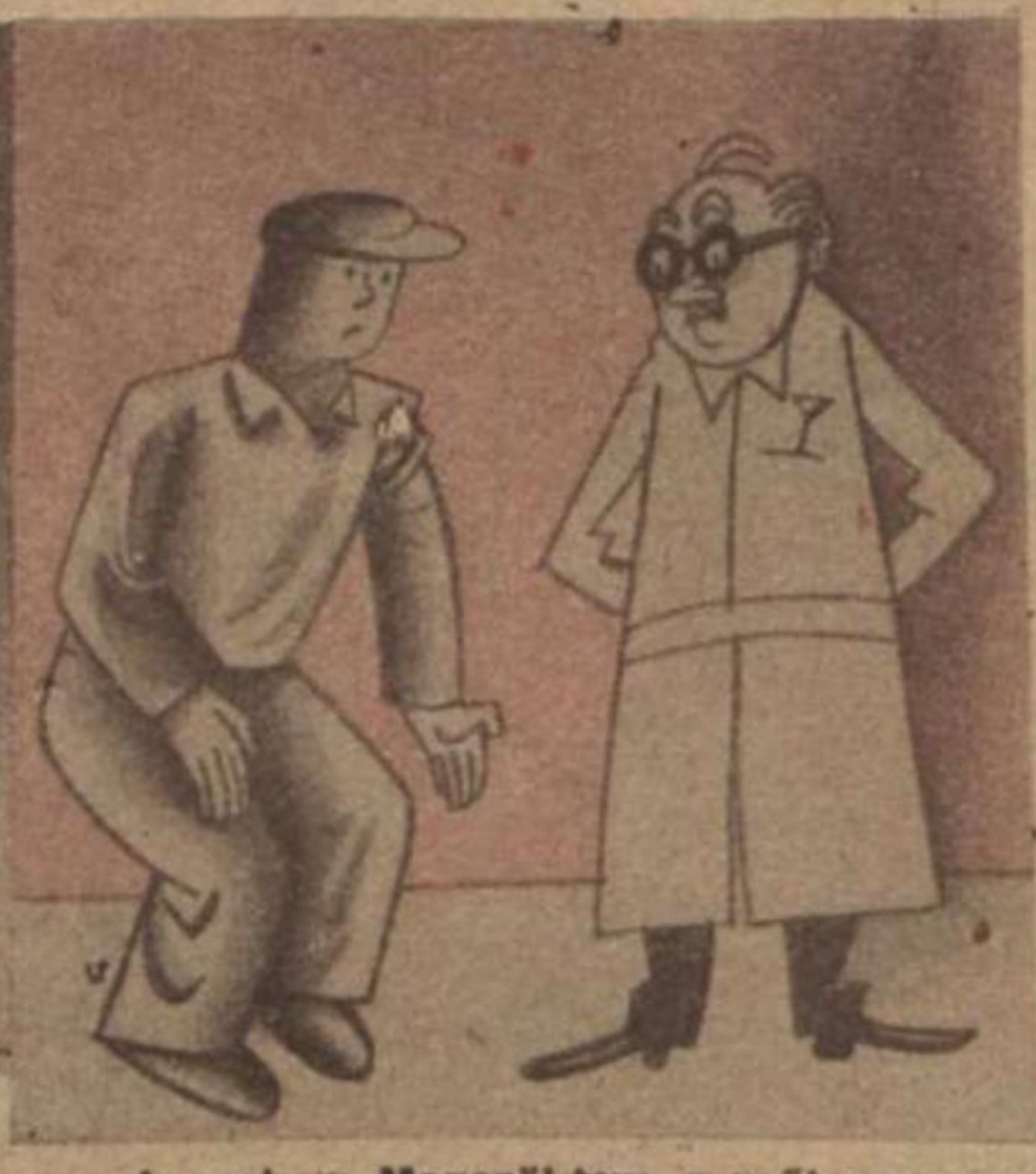

A szobor: Megszöktem a műteremből, doktor úr, segítsen rajtam! Az egyik lábam rövidebbre sikerült és az arányaim sincsenek egészen rendben.

Kinőtte az ólat

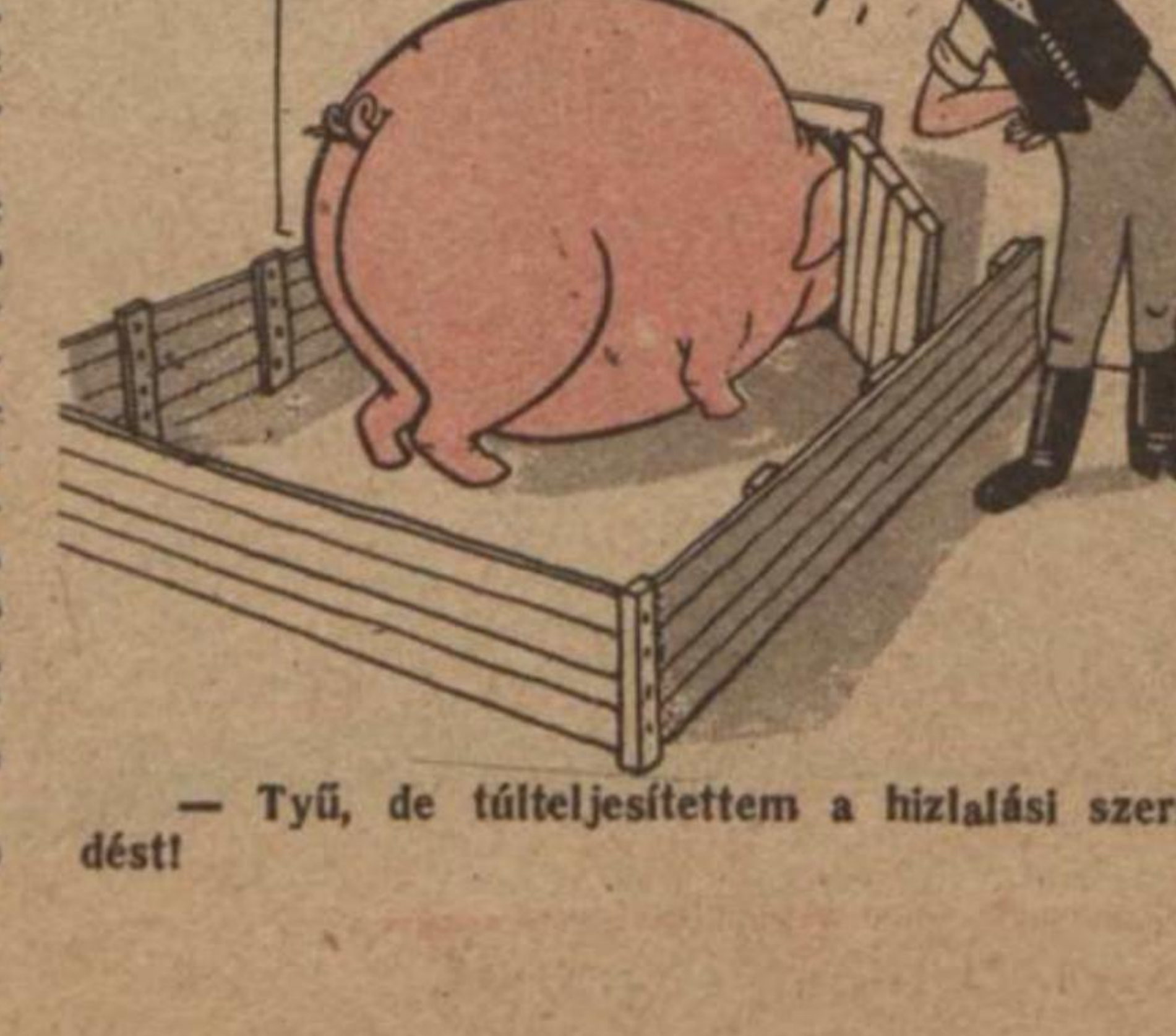

— Tyű, de túlteljesítettem a hizlalási szerződést!

Békésmegyei falu reggel 8-kor

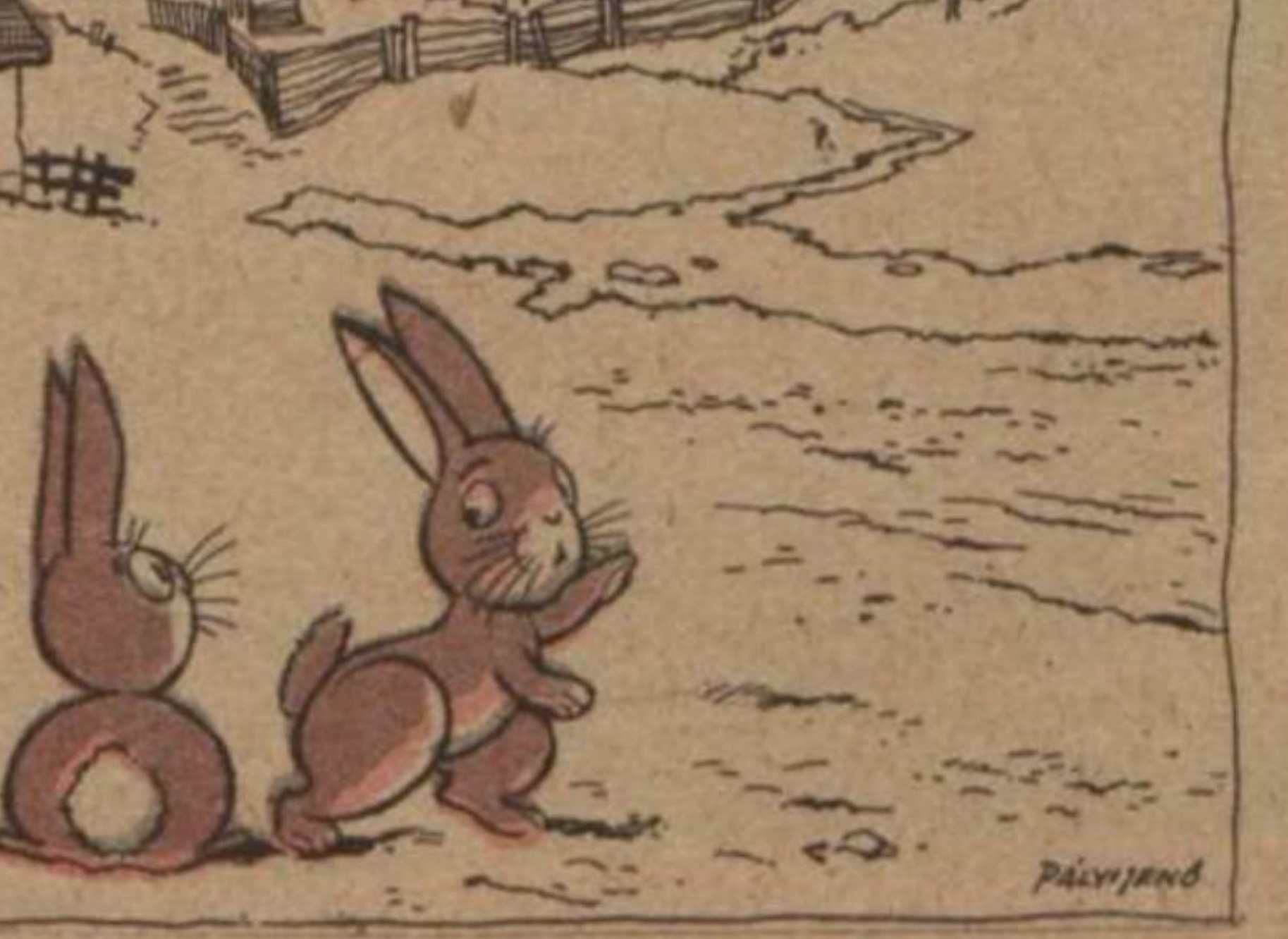

— Gyere nyugodtan Tapsi, alszik az egész falu.

Esztergályosnak születni kell

Szédítő gúny, elemi erejű lekicsinylés hatotta át Sima Feri rekedt basszusát, ha a szakma kontárjairól, a tuskókezű jankókról beszélt.

— Esztergályosnak születni kell, atyámfiai — fejtegette egyik nap ebédelés közben kedvenc eszméjét s ahogyan magyarázott, gesztikulált, orditott belőle a „született" esztergályos pokoli gőgje. Látszott a nagy darab emberen, hogy már a bölcsőben is esztergapaddal játszott és vidiakést szopogatott a nyavalyás cucli helyett. Közben kesergésre is jutott ideje:

— Most is kaptam egy volt cukrászt a kezem alá. Már nézni sem jó a jámbort. Érzem a piskótaszagát s úgy áll kezében a franciakulcs, mintha dobostorta volna.

— Hát tanítsd, neveld — vetette oda az egyik ebédelő, mire Sima Ferit szinte kirázta a düh s a csirkecsont-szopogatást is abbahagyta, úgy meredt a kéretlen tanácsadóra. Arca veressé vált, mint a főtt rák, szeme is kilépni készült eredeti helyéből s mint született esztergályos, tüstént megadta a méltó választ:

— Te, te, csak ezt ne hallanám. Látnád azt a fickót. Nincs annak se érzése, se ösztöne, nyomorgatja azt a szegény gépet, annak magyarázhatsz te májustól karácsonyig, Sose jön meg az esze, piskótagyáros marad, amíg él.

— A Cehovác Jani suszter volt azelőtt, most meg sztahanovista — kotnyeleskedett a vitába Borsics, a bizalmi, — de mivel csak marós volt, Sima Feri nem sokat adott a szavára.

— Kivétel! Kivétel! A Cehovác kivétel! — bömbölte harsogva a született esztergályos, annak az embernek a hallatlan s egyben lenyűgöző fölényével, aki eddig leélt 45 évével példázta elméletének gyakorlati voltát.

Azonban az emberi rosszindulat förtelmes valami. Ezt a feddhetetlen és jellemes, született esztergályost nem átallotta az egyik szaktárs megkérdezni: „Hanem mondd csak Ferkó, te mindig esztergályos voltál? Sose kóstoltál más szakmába?"

A megszólított Ferkó megütődve bámult a kérdezőre. Nem is ismerte föl első pillanatban, hogy mi a fenét kérdeznek tőle. Hogy mi volt ő, vagy hogyis?

Az előbbi szaktárs azonban nem nyugodott és tovább firtatta a dolgot: „Na hiszen persze tudom, hogy esztergapadon kívül más gépre rá se néztél, de azt mondják egyesek, azt rebesgetik, hogy eredetileg bőrdiszműves, vagy kereskedősegéd voltál, vagy mi a csuda".

Sima Feri egész testét ideges remegés futotta át, homlokbőre alatt borzalmas görcsbe vergődtek az erek, szólni akart, hogy erre a pimasz és arcátlan vádra megfelelő választ adjon, de még hápogni is alig tudott. Kezéből kiejtette a már félig lerágott csirkecsontot s ziláíva, fujtatva, mint egy gőzmozdony, megszólalt, de csak valami idomtalan sipolás tört elő a melléből:

— Hát... hát... halljátok, ezt nem vártam tőletek. Ilyet mondani, hogy én bőrdiszműves voltam. Ki terjeszti ezt a rágalmat? Hogy én holmi vacak táskákkal vesződtem, ez... ez olyan szemtelenség, amelyet visszautasitok. Értitek? Visszautasitok!

Most már bömbölt, harsogott a hangja, öklével az asztalt csapdosta, hogy a szegény, félig elfogyasztott csirkepörkölt is borzongva figyelte gazdáját, majd némileg lecsillapodva folytatta:

— Hogy én bőrdiszműves... Én...

— Majd minden eddigi kitörést felülmúlva, magából kikelve nyüszitette: — Akkor is kinek mi köze hozzá? Na és ha voltam? Megtörtént. S akkor is vegyétek tudomásul, hogy én született esztergályos vagyok, már mint bőrdiszműves is annak éreztem magam. Értitek? — Nyomatékkal tagolta a szót s úgy vágta mégegyszer a felháboritó rágalmazó szemébe az igazságot: Szü-le-tett esz-ter-gá-lyos vagyok!

Majd étvágytalanul és vad haraggal töltötte magába a csirkepörkölt utolsó maradványait s mint aki ellenségei elől menekül, rohant le a műhelybe. Jaj és hogy ott mit is látott. Ott kecmergett, kinlódott az a nyámnyila cukrászlegény a gép körül, esetlenkedett, rossz volt ránézni. Egész született esztergályos lényét újra átjárta az indulat, magában haragos szavakat mormogott, nem birta nézni ezt a kinlódást. Indulatosan odalépett beosztottja mellé:

— Na, gyere ide, az istenfáját, megmutatom, hogy köll csinálni. Elvégre nem lehet mindenki született esztergályos.

Nagy S. József